

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 42

Ple del Parlament

Sessió 23, segona reunió, dimecres 21 de maig de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva passivitat davant la crisi de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència amb relació a les irregularitats detectades 317-00112/15	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre el paper del sector públic en l'economia i la posada en marxa d'una banca pública per a reforçar-lo 317-00109/15	4
Pregunta al president de la Generalitat sobre les causes de l'augment de l'ocupació d'habitatges respecte al 2023 317-00110/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions necessàries per a protegir les menors davant la violència i la seva resposta a les irregularitats de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència 317-00106/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre la capacitat del Govern de dur a terme la transformació que necessita el sistema de protecció a la infància i l'adolescència 317-00107/15	9
Pregunta al president de la Generalitat sobre la tardança del tancament de l'oficina d'Acció a Tel-Aviv i el trencament necessari de totes les relacions amb Israel 317-00111/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'habilitació d'un pis per a menors estrangers no acompanyats a Ripoll 317-00108/15	12
Pregunta al president de la Generalitat sobre el paper del pla de barris en la transformació física, ecològica i social de Catalunya 317-00105/15	13
Pregunta al Govern sobre els casos de corrupció entorn del sistema de protecció a la infància i l'adolescència 310-00184/15	15
Pregunta al Govern sobre les mesures per a afrontar la situació de les universitats 310-00179/15	17
Pregunta al Govern sobre les declaracions públiques dels càrrecs directius de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 310-00181/15	19
Pregunta al Govern sobre l'endeutament de la Generalitat 310-00186/15	20

Pregunta al Govern sobre les fundacions privades 310-00187/15	22
Pregunta al Govern sobre l'Administració pública 310-00188/15	23
Pregunta al Govern sobre el servei públic de ludoteques 310-00182/15	25
Pregunta al Govern sobre la gestió d'eventuals períodes de sequera 310-00183/15	26
Pregunta al Govern sobre els canvis necessaris en la gestió de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència 310-00185/15	28
Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a protegir el parc Jordi Vilamitjana, de Girona, de la intenció de l'Ajuntament de Girona de construir-hi pisos 310-00180/15	30
Pregunta al Govern sobre les beques destinades a preparar les oposicions per a l'accés a la carrera judicial i fiscal o al cos de lletrats de l'Administració de justícia 310-00176/15	31
Pregunta al Govern sobre l'estratègia contra els discursos d'odi 310-00177/15	33
Pregunta al Govern sobre el pacte nacional per la llengua 310-00178/15	35
Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya corresponent a l'exercici del 2024 237-00003/15	36
Decret llei 8/2025, de 29 d'abril, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2025 203-00015/15	40
Projecte i proposició de llei (debat de totalitat) 200-00010/15 i 202-00029/15	51
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre la salut mental i les addiccions 252-00007/15	64
Proposició de llei de mesures transitòries i urgents per a fer front al sensellarisme i erradicar-lo (debat de totalitat) 202-00036/15	74
Interpel·lació al Govern sobre l'atracció d'inversió tecnològica en el sector de la salut 300-00128/15	83
Interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura 300-00131/15	88
Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua 300-00129/15	95
Interpel·lació al Govern sobre la transició energètica 300-00127/15	100
Interpel·lació al Govern sobre l'adquisició d'immobles i el garantiment del dret a l'habitatge 300-00133/15	107
Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures i la mobilitat al Camp de Tarragona 300-00135/15	115

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 23.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia. Es reprèn la sessió.

Vagin ocupant els seus escons, si us plau. El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral, i comencem pel bloc de les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva passivitat davant la crisi de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència amb relació a les irregularitats detectades

317-00112/15

La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia a tots. President, la crisi de la DGAIA és una crisi de país. Quan falla la protecció als infants i als adolescents més vulnerables, falla la credibilitat i la confiança en les nostres institucions. Primer, un informe devastador de la Sindicatura de Comptes per irregularitats greus en la contractació del servei d'acolliment; més tard, els cessaments de la directora i el subdirector de la DGAIA sense explicacions i la setmana passada dues notícies molt alarmants: la investigació de l'Oficina Antifrau per presumptes ajudes fraudulentes a menors extutelats i el cas més colpidor, la violació d'una menor sota guarda. I enmig d'aquesta crisi sense precedents, vostè s'ha amagat un cop més, sense donar la cara i sense lideratge. I el silenci, president, genera incertesa.

Ja, amb l'informe de la Sindicatura de Comptes, Junts vam impulsar dues iniciatives: al desembre, una proposta de resolució per assumir les conclusions i forçar el Govern a complir les recomanacions, que rebutgen PSC, Esquerra i Comuns; al gener, una sol·licitud de compareixença de quatre ex alts càrrecs del departament perquè donen les explicacions necessàries. També una petició de compareixença de l'exdirectora i l'exsubdirector de la DGAIA i de la consellera que els cessa encara pendent de fer. I fa pràcticament un mes vam advertir que si no hi havia explicacions urgents promouríem la comissió d'investigació que vam impulsar dijous passat, i el tripartit s'hi va sumar després, probablement perquè no hi tenia més remei. Junts treballarem per arribar fins al fons de la qüestió amb celeritat i amb transparència, diagnosi i solucions per a una crisi de país per garantir que cap infant i adolescent vulnerable quede desemparat. La seua normalitat, president, és el silenci, i és intolerable. Vostè ha de rectificar i no amagar-se més.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt bon dia, senyor president. Senyora Sales, el Govern que presideixo arribarà fins al final, a la DGAIA, fins al final, caigui qui caigui, peti qui peti, surti el que surti. I refundarem la DGAIA i ho farem amb perspectiva de futur. Jo no tinc cap interès en mirar endarrere ni en assenyalar ningú, però arribarem fins al final.

Em sorprèn el to de la seva intervenció, perquè dels darrers quinze anys a Catalunya dotze vostès han governat. I, home, pretendre que el que passa a la DGAIA –que va passar no aquests darrers mesos, sinó en anys anteriors– no té re a veure amb la seva acció de govern..., en fi; però jo no vull anar per aquí. Jo li demano a vostè que col·labori, i a tots els grups de la cambra, perquè, efectivament, estem parlant d'una política de país, en la que Catalunya ha estat en algunes èpoques excellent, i una de les polítiques més difícils d'implementar, perquè es tracta de tutelar menors, de treballar amb persones menors d'edat, amb adolescents, amb situacions familiars molt complicades. És una política de les més difícils d'implementar, en què moltes vegades es tracta de buscar la solució menys dolenta perquè no hi ha mai solucions òptimes. Per tant, li demano col·laboració i li garanteixo que el meu Govern arribarà fins al final.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

President, vostè té tendència a posar el retrovisor. I a sobre ens acusen de mirar cap a una altra banda, i mirar cap a una altra banda és votar en contra de les recomanacions de la Sindicatura de Comptes, és no comparèixer per iniciativa pròpia al Parlament de Catalunya, i mirar cap a una altra banda també és el seu silenci, que calla en una crisi de país. Ha d'entendre el nostre escepticisme. No han de posar més pals a les rodes; ha de posar solucions, president. I, sí, fins al final.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Seré clar: les dues úniques actuacions en aquesta matèria que s'han produït els darrers anys són fruit del conseller Campuzano, amb Barnahus, i del meu Govern, canviant responsables de la DGAIA; de la resta no hi ha hagut res. Espero que col·laborin.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el paper del sector públic en l'economia i la posada en marxa d'una banca pública per a reforçar-lo

317-00109/15

I en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la formula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. President Illa, les bones dades macroeconòmiques que es registren a Catalunya no s'acaben traslladant al benestar de la ciutadania. Això, que podria semblar una paradoxa, és la crua realitat del sistema on vivim. Per això li pregunto, president: quin és el paper que ha de jugar, segons vostè, el sector públic a l'economia?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Comparteixo el diagnòstic. Permeti'm posar-hi una xifra: creixement de l'economia catalana el 2024, 3,6 per cent de producte interior brut; reducció de la taxa de pobresa a Catalunya el 2024, una dècima. Aquells que diuen que quan l'economia creix tot es resol i... No és cert. Quin és el paper del sector públic? Intervenir quan convé en el mercat per garantir que la prosperitat que es genera al país sigui compartida.

En aquest moment, el principal, des del nostre punt de vista –crec que també aquí podem estar-hi d'acord no només amb el seu grup, sinó amb molts grups–, factor de desigualtat a Catalunya i a Europa és l'habitatge, i, per això, el Govern que presideixo ha posat en marxa, d'acord també amb els grups que van afavorir la nostra inversió –en particular el seu i el dels Comuns– polítiques d'habitatge, intervenint en el mercat per construir habitatge i per garantir que, mentre aquest habitatge no es construeix, no hi hagi un increment desaforat de preus, per garantir l'accés a l'habitatge.

A banda de l'àmbit de l'habitatge, en molts altres àmbits el Govern ha de fer polítiques públiques transformadores en matèria de sanitat, en matèria d'educació, en matèria de drets socials, per garantir que la prosperitat arribi a tothom. *Només* amb un mecanisme d'economia de mercat no n'hi ha prou.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. Efectivament, el sector públic, president, ha d'incidir..., ha de condicionar l'economia. No es tracta només de regular, sinó també de disposar de les eines que proveeixin béns i serveis, que corregeixin desequilibris d'un mercat cada cop més depredador. Allà on el sector públic, president, s'ha reduït o desaparegut, les desigualtats, les injustícies o la concentració de poder són una evidència. El sector públic ha de cobrir drets fonamentals: salut, educació, serveis socials i –vostè ho acaba de dir– l'habitatge; però no oblidem, president, l'aigua, l'energia o la política industrial i el sector financer, especialment perquè aquest país ja va veure com una decisió política escombrava un sistema de caixes d'estalvi que tenia característiques pròpies, arrelades a la gent i al territori.

En ple debat, president, sobre si OPA sí o OPA no, el risc és perdre un altre actiu del país i accentuar la concentració bancària. Per això, el Govern de Catalunya ha de ser clar i ha de fer servir la seva força per evitar que es produeixi aquesta OPA. Però no oblidem, president, que estem parlant d'un negoci entre privats, i d'aquí és d'on plora la criatura. Catalunya necessita un sector financer plural, sí, però també, i molt especialment, una banca pública que serveixi per fer actuacions contracíclics i per finançar projectes estratègics, per tenir una vessant social indiscutible per sobre dels beneficis empresarials i que conegui la idiosincràsia del teixit productiu i la societat catalanes i –això també és important– que estigui sota l'escrutini d'aquest Parlament.

Esquerra Republicana fa anys que defensa i treballa per una banca pública i que fins ara s'ha parilitzat per una decisió política, estrictament política, no pas econòmica o financera. Avui, però, sembla que hi som més a prop gràcies a un acord amb el Govern de l'Estat que Esquerra Republicana ha arrencat. Ara li toca moure's al Govern de la Generalitat; ara els toca a vostès demanar la fitxa, la llicència bancària per a l'Institut Català de Finances com la futura banca pública de Catalunya. Quan ho pensen fer, president? Perquè el debat és si s'aposta per l'oligopoli de la banca, per un model extractiu centralitzat a Madrid, o si s'opta per fer passos cap a la sobirania financera del país, amb una economia arrelada al país, diversa, democràtica

i descentralitzada i amb instruments propis al servei del bé comú, com és una banca pública.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Jové. Els sectors que vostè ha mencionat –aigua, energia, política industrial, sector financer– són sectors regulats on, efectivament, les institucions, en aquest cas els governs, hi tenen coses a dir per garantir un bon funcionament de l'economia.

Anant al cas concret que vostè em planteja, que és l'Institut Català de Finances, que obtingui fitxa bancària, el meu Govern hi està compromès, i durant les properes setmanes farem el pas que ens correspon donar, que es sol·licitar la fitxa bancària després que, efectivament, hagin arribat vostès a un acord amb el Govern d'Espanya, el seu grup polític, per desbloquejar aquest camí. No és un camí senzill, perquè, al final, la decisió final és una decisió, si no estic mal fixat, que depèn del Banc Central Europeu –hi té un paper a dir el Banc d'Espanya; però li asseguro que el Govern de Catalunya farà el pas, ho treballarà, ho defensarà. I m'agradaria que això també comptés amb el suport ampli d'aquesta cambra. Crec que seria un bé per a Catalunya, que ajudaria a reforçar el sistema financer català i que ajudaria també a seguir generant prosperitat a Catalunya.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les causes de l'augment de l'ocupació d'habitatges respecte al 2023

317-00110/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Señor Illa, ¿a qué atribuye, tras casi diez meses de presidencia, que hoy haya más okupas en Cataluña que en 2023?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Poso en dubte la major: no hi ha avui..., no tinc la certesa de que avui hi hagi més okupes a Catalunya. El que avui hi ha és un ambient de més seguretat i de més ordre a Catalunya, també de fer complir la llei en matèria d'ocupació de «vivenda». Això és el que hi ha avui a Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Nada irrita y distancia más a la ciudadanía de la política que ver cómo les imponen ustedes medidas a la gente que jamás se aplicarían a sí mismos, y la ocupación de inmuebles es un ejemplo palmario de lo que digo. Recordemos a la dirigente podemita Gemma Galdon, siempre entusiasta y solidaria con los okupas, pero que se mostró –cito textualmente– «indignada y consternada» cuando

le ocuparon *su* piso –menuda jeta. Por no hablar del «cupaire» Benet Salellas y sus múltiples inmuebles: especuladores cuando son de los demás; solidarios, ecologistas y feministas cuando son suyos –doble jeta. Aunque, sin duda, la palma se la lleva aquel concejal de Junts que, mientras sus compañeros de Junts aquí en el Parlament votaban a favor de la legislación que hoy protege al okupa, cuando le ocuparon su casa, se dedicó a perseguir al okupa a hachazo limpio, una medida un tanto drástica y que seguro que escandalizó a nuestro querido presidente del Parlament, señor Rull, tan dado siempre al humanismo cristiano y la concordia pastoral.

Un poco como usted, señor Illa, que, con suaves y hermosas palabras, vino a hacer una cosa y está haciendo exactamente la contraria. Dice que duda de los datos: según datos del Ministerio del Interior de *su* partido –insisto, de su partido–, 6.258 casos de ocupación y usurpación en Cataluña en 2023; 7.009 en 2024. ¿Sabe por qué nadie quiere alquilar su inmueble en Cataluña, señor Illa? Porque les dan miedo los impagos y las «inquiocupaciones», así que prefieren ponerlo a la venta o esperar tiempos mejores. En definitiva, señor Illa, bajo su presidencia, Cataluña vuelve a superar el cuarenta y tres por ciento de las ocupaciones de toda España. Podíamos esperar de usted muchas cosas, señor Illa, pero reconozco que lo que no vimos venir es que iba a perfeccionar usted el modelo okupa de Ada Colau.

Muchas gracias.

El president

Continuarem fent epístoles pastorals, senyor diputat. (*Rialles.*)

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

A la llista s'ha deixat fills i familiars de dirigents del Partit Popular, que també ocupaven; se'ls ha deixat, curiosament. No, no, que aquí a Catalunya va haver-hi, per part de molta gent, també de gent del seu partit, una actitud, no fa tant temps, de comprensió de l'ocupació.

Jo no hi he estat mai aquí. (*Remor de veus.*) Jo no hi he estat mai aquí –jo no hi he estat mai aquí. No hi he estat mai. I li donaré una única data per tota resposta. Primer trimestre del 2025, sent president de la Generalitat, servidor de vostès, baixen els delictes a Catalunya un sis per cent, a Barcelona, un 7,6%. Això són fets.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions necessàries per a protegir les menors davant la violència i la seva resposta a les irregularitats de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència

317-00106/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, recientemente hemos conocido que una niña de doce años, tutelada por el Gobierno que usted preside, fue violada y prostituida, ante la indignación de toda la sociedad catalana.

Unos hechos, por desgracia, que no es la primera vez que ocurren bajo un gobierno socialista, porque cuando ponemos en una misma ecuación Partido Socialista y tutela de menores, es garantía de escándalos.

La gran pregunta es cómo ha podido suceder algo así, señor Illa. Cómo usted, cuando mi grupo parlamentario hace más de un año exigió información, compare-

cencias y responsabilidades, su sectarismo y el de toda esta cámara despreció el clamor de mi formación política.

Por desgracia, usted ha convertido a Cataluña en un lugar en el que protegen a los delincuentes y desamparan a los inocentes. Recordamos muy bien lo que ocurrió en Badalona con esa violación grupal a una menor, en Badalona, a la que tuvimos que aguantar las declaraciones de la consejera de Feminismo e Igualdad diciendo que había que acompañar a los violadores. La respuesta fue que la violada y su familia tuvieron que abandonar la ciudad.

Ustedes y toda la izquierda, en general, se disfrazan permanentemente de defensores de las mujeres, pero son ustedes quienes siempre, permanentemente, están perjudicando con su legislación.

Cuando no rebajan la pena a los violadores, importan culturas que denigran a la mujer, disparan los matrimonios forzados y les ablaciones genitales femeninas, o son ustedes los que desprotegen a las mujeres.

Y ante esta realidad, señor Illa, ¿va a seguir montando mesas de diálogo o mesas de expertos, o va a hacer algo de una vez por todas?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

O li falla la informació o li pot el sectarisme o una combinació de dues coses. No va ser sota el meu Govern que es va produir aquest fet que vostè denuncia. No va ser sota el meu Govern; a veure si vostè se n'assabenta. Crec que tot Catalunya, menys vostè, se n'ha assabentat. (*Veus de fons.*) No, no va ser sota el meu Govern.

Però, a banda, fa vostè molt malament d'identificar el color polític dels governs amb fets execrables que tots condemnem. Tots –tots. Jo no dubto que vostè condemna aquests fets, ni li atribueixo cap responsabilitat. Tota aquesta cambra, suposo que tota, condemna aquests fets.

El meu Govern arribarà fins al final, tot i que no es va produir sota el mandat del meu Govern, i crec que els consellers que en aquell moment «detentaven» una..., el departament ho condemnen amb la mateixa rotunditat que ho condemno jo. I crec que si haguessin tingut algun indici de que això podia passar, haguessin actuat. Fixi's què li dic. Perquè això ja està per sobre dels partits polítics, és una qüestió d'humanisme, d'humanitat, de valors fonamentals.

Ja està bé d'aquests discursos. Ja està bé, senyor Garriga.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Efectivamente, señor Illa, *ja està bé*. *Ja està bé* de su maldito sectarismo que hizo, insisto, que en noviembre ustedes despreciaran..., cuando nosotros exigimos investigación, información y comparecencias, porque, evidentemente, estamos ante un caso gravísimo, pero un caso gravísimo de corrupción, de agresiones sexuales, de desprotección a las mujeres.

Le insisto que hay un trabajador de la misma DGAIA que llegó a hablar en los términos de que era una auténtica mafia, la DGAIA, y usted ha estado más de nueve meses en silencio. Eso es lo que exijo aquí hoy, que usted comparezca y de la cara de una vez por todas. Porque queremos saber, entre otras cosas, por qué entre 2018 y 2020 el coste de la tutela de menores pasó de quince mil euros a cincuenta y cinco mil euros; por qué, entre otras cosas, se licitaban los contratos por vía de urgencia y no por procedimiento ordinario, sin cumplir los requerimientos de transparencia. Y por qué tanto usted –efectivamente, su partido–, Junts –el que tanto grita hoy– y Esquerra Republicana han convertido la tutela de menores en un auténtico negocio para partidos políticos, asociaciones y fundaciones.

En definitiva, ¿dónde está el dinero? Porque lo que es evidente es que no fue a proteger a las menores.

Le aseguro que nosotros sí vamos a llegar hasta el final y va a caer, sea de Esquerra, de Junts o de su partido socialista.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Hi ha dues actituds que ens diferencien molt a l'hora d'enfrontar-nos a un fet com aquest, aquesta qüestió que estem afrontant de la DGAIA. La d'aquells que en volen treure rèdit polític, que polititzen aquesta qüestió, diguem-ne, que s'hi recreen per treure'n..., que és la seva, o la dels que anem a resoldre la qüestió.

Hi han dues actituds molt diferents. Ja sé de quin costat està vostè; joestic de l'altre, de resoldre-ho.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la capacitat del Govern de dur a terme la transformació que necessita el sistema de protecció a la infància i l'adolescència

317-00107/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, la DGAIA és l'organisme encarregat de tindre cura, d'acompanyar les persones que estan en una situació més vulnerabilitzada del nostre país. Estem parlant d'infants, d'adolescents amb famílies biològiques que no se'n poden fer càrrec. Per tant, és un organisme essencial, vital pel seu benestar físic, emocional, i també per garantir el dret a la infància i a l'adolescència.

És cert que les informacions que arriben posen els pèls de punta. Tenim, d'una banda, casos d'abusos sexuals. També d'altra, casos de menors que han migrat sols i que han estat expulsats pel sistema, perquè no s'estava aplicant la jurisprudència del Suprem, i també casos d'irregularitat en els contractes.

Informacions que venen de lluny, és cert, vostès no estaven al Govern, però sí que ens obliga a treballar de manera urgent i rigorosa en una doble direcció. D'una banda, conèixer a fons tota la veritat. Aquí hem impulsat, al Parlament, una comissió d'investigació. I segon, president, com diu la síndica de greuges, el model està obsolet. Fa molts anys que es parla de fer les coses diferents, però res està canviant.

Ja li dic que, per nosaltres, la protecció de la infància i l'adolescència serà una de les grans prioritats, com no pot ser d'una altra manera, d'aquesta legislatura. Per això, president, volem saber si el seu Govern serà capaç de tirar endavant la transformació profunda que necessita el sistema de protecció a la infància i a l'adolescència, perquè sigui també..., i posar-la a l'avantguarda dels drets humans.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyora Albiach. Deixi'm començar, perquè hi ha hagut diverses preguntes en relació amb la DGAIA, i la seva pregunta em dona ocasió de fer un comentari que fins ara no he fet. Deixi'm començar també fent un reconeixement als professionals que treballen a la DGAIA, a tots ells; pot haver-hi excepcions, però, amb caràcter general, a tots ells.

Aquesta és una política pública, com vostè diu, molt difícil, molt complexa, perquè estem parlant de substituir l'afectivitat d'una família biològica que no ha funcionat. Alguns ja sabem què volen fer, «que no vinguin!» Ara s'erigeixen en defensors, quan tota la seva política és «que no vinguin!» No col·laboren en res per atendre aquestes persones. Ara, quan hi ha un cas d'aquests, el crit al cel.

És una política molt difícil, i els professionals que hi treballen es troben en situacions molt dures. Jo sé que alguns diputats d'aquesta cambra, de diferents grups polítics, hem visitat centres d'aquests i tots hem quedat colpits pel que hem vist allà. Per tant, vull fer també un reconeixement, com a president de la Generalitat, als professionals que hi treballen.

Ara, és veritat, hi han coses que no funcionen. El darrer Govern d'Esquerra Republicana va obrir una via nova amb el Barnahus. Pioners en això a Catalunya, un cop més. Jo ho vull reconèixer –jo ho vull reconèixer. Donarem passos endavant.

La consellera s'ha compromès, amb el suport naturalment meu i de tot el Govern, a refundar la DGAIA; vol dir a adaptar-la a la situació que tenim avui. I ho farem –i no serà senzill, ja l'hi dic jo– prenent les decisions que haguem de prendre, i arribant fins al final, si hi ha alguna cosa que s'ha d'esclarir. Per descomptat que sí. Però mirant endavant i posant els recursos que convinguin per una de les polítiques públiques més difícils que hi ha, però també d'aquelles que situen el termòmetre moral d'un país en un lloc o en un altre. Nosaltres volem que el situïn, en el cas de Catalunya, molt amunt.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. President, vostè parlava de les professionals. Nosaltres també reconeixem la seua tasca. Pensem que el primer que s'ha de fer és escoltar-les, perquè denunciïn des de fa temps que no tenen les eines, els recursos necessaris, per a exercir la tutela adequadament.

Per tant, necessitem, per un costat, escoltar-les, abaixar les ràtios, garantir unes condicions laborals i salarials dignes, reconèixer la feina que fan, també els riscos que pateixen, i avançar en l'estabilitat de les plantilles, perquè hi ha una alta rotació.

S'ha d'avançar també en la desinstitucionalització del sistema. L'ingrés al centre hauria de ser l'últim recurs. Evidentment, en els menors de tres anys, com diu la síndica, hauria d'estar directament prohibit l'ingrés al centre. Però també treballar en la prevenció; això significa acompanyar les famílies per evitar al màxim els casos de desamparament.

I també, per últim, president, important: s'ha de garantir que tots els menors surtin regularitzats del sistema de protecció. Per tant, estem parlant d'una transformació profunda, que és urgent, i que evidentment nosaltres hi serem si és per remar, per tindre un sistema garantista amb els drets humans.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La refundació s'ha de fer comptant amb els professionals, per descomptat, escoltant-los, escoltant també els informes que hi han hagut de la Sindicatura de Comptes i d'altres organismes que han emès opinions sobre coses que cal millorar. Per això parlem d'una refundació, d'una reestructuració molt a fons.

Jo agraeixo la seva actitud de col·laboració i, a més a més, la consellera i el Govern en el seu conjunt volem fer això comptant amb els grups que estiguin disposats a treballar per millorar aquest servei.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la tardança del tancament de l'oficina d'Acció a Tel-Aviv i el trencament necessari de totes les relacions amb Israel

317-00111/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Senyor Illa, quants assassinats calien per tancar l'oficina de Tel-Aviv?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Aquest matí s'ha comunicat la decisió de tancar l'oficina d'Acció a Tel-Aviv. Crec que ningú pot tenir dubtes de l'actitud del Govern de Catalunya amb relació al que està passant a Gaza. Ningú, tampoc vostè.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

No ens mal interpreti, senyor Illa, nosaltres celebrem la decisió que per fi han adoptat de tancar aquesta oficina d'Acció a Tel-Aviv, que per fi hagin reconegut que això era imprescindible. Però van tard, ho han fet tard. Els ho vam reclamar a principis de la seva legislatura, d'aquesta legislatura, en el debat de política general, el passat 8 i 9 d'octubre. Ens van dir que no.

Fa ben poquet, el seu conseller, el senyor Sàmpser, va dir també que no pensaven tancar aquesta oficina que tenia per objectiu atraure inversió internacional, perquè això no tocava ara; això no era el que necessitàvem.

Han calgut dinou mesos d'extermini. Han calgut seixanta mil morts, seixanta mil assassinats, prop de 200.000, segons la revista mèdica *The Lancet*, comptant totes les persones que han mort per malalties, de set, de gana, per aquest extermini, per aquest genocidi, la majoria infants i dones.

Han calgut bombardejos d'hospitals, ha calgut que es trenqués la treva, ha calgut que s'impedís l'ajuda humanitària, fins i tot que s'ataquessin vaixells d'ajuda humanitària. Ha calgut tot això perquè vostès actuessin amb coherència.

«Coherència» vol dir que si es denuncia un genocidi cal trencar immediatament relacions polítiques i comercials amb el país, amb l'Estat genocida. I això significa que sí, que tanquen vostès l'oficina de Tel-Aviv, però que també significa que tenen el deure i la responsabilitat de garantir que no hi ha cap tipus de relació comercial amb Israel. I això també passa per prohibir tota la propaganda a l'Aviation Week.

Som davant d'una atrocitat de dimensions descomunals que només ha estat possible per la complicitat internacional, no només dels Estats Units, sinó també de la Unió Europea, amb un paper vergonyós i lamentable. Una atrocitat que ha estat possible gràcies al paper dels mitjans de comunicació, que han repetit el missatge d'ordre: que la massacre de tot un poble era necessària i justa per combatre, teòricament, el terrorisme.

Deia Malcolm X que si no estem previnguts, els mitjans de comunicació ens faran estimar l'opressor i odiar l'oprimit. I això ha passat, això explica l'anestèsia, la immunitat davant de totes les imatges que hem vist de Gaza.

Aplaudim la seva decisió...

El president

Si us plau...

Laia Estrada Cañón

...aplaudim la victòria del moviment popular. I des d'aquí...

El president

Senyora diputada...

Laia Estrada Cañón

...reivindiquem el dret d'autodeterminació del poble palestí i de tots els pobles. Des del riu fins a la mar, Palestina vencerà.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La posició del Govern de Catalunya ha estat sempre clara, no defensem una doble vara de mesura; el que serveix per a un conflicte, diguem-ne Ucraïna, serveix per a un altre, diguem-ne Gaza. No defensem això. Hem defensat sempre que hi hagi el mateix, la mateixa vara de mesura en tots els casos. Les imatges que ens arriben són corpenedores i el Govern de Catalunya ha pres la decisió que havia de prendre quan l'havia de prendre.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'habilitació d'un pis per a menors estrangers no acompanyats a Ripoll

317-00108/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ripoll en va ple. La Generalitat ens ha col·locat un pis de MENAs sense avisar, sense preguntar, sense escoltar els ripollesos. Perquè aquí el que importa no és el benestar i la seguretat dels catalans, el que importa és col·locar immigrants il·legals en pisos, albergs i hotels propietat de persones i fundacions afins al règim.

La corrupció és tan bèstia, l'escàndol és tan majúscul que el tres per cent d'ara fa uns anys comença a semblar xavalla. Tantes lliçons de moralitat, d'humanitat, tant dir-me racista, extrema dreta, feixista i nazi i resulta que els qui m'ho deien no és que fossin bones persones, no, és que veien perillar el negoci.

És normal, senyor Illa, que a Ripoll tinguem un pis amb immigrants il·legals, alguns d'ells menors d'edat i, per tant, pretesament, custodiats per la Generalitat, visquent completament sols? És normal que els contribuents ripollesos i catalans els

haguem de pagar el pis, la manutenció i la pagueta i que els seus pares no n'hagin d'abonar ni cinc? És normal que no s'alerti el batlle d'aquesta situació anòmala, que no s'avisin els cossos policials que operen a la zona?

Per què a Ripoll, senyor Illa? Per què no els allotja a casa seu, al seu barri, a la seva ciutat, si tant li agraden? Per què a Ripoll? Volen castigar els ripollesos? Què han fet mal fet, votar-me?

Les irregularitats, les males praxis, les malversacions són tantes que amb dos minuts i mig no faig. Què farà per tapar tanta desídia i corrupció? Me'ls enviarà tots cap a Ripoll ara, de colònies? He de penjar el cartell de «Tot ple» a l'entrada del poble perquè captin el missatge?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyora Orriols, no m'agraden les insinuacions. Si té algun indicati d'això que diu, se'n va al jutjat, si no, potser hi aniré jo. Això és el Parlament de Catalunya, aquí es ve amb dades. Aquesta «tonterietat» d'insinuar..., no va amb mi ni va amb la dignitat d'aquest Parlament. L'hi dic una vegada, no l'hi diré dues: si té algun indicati, se'n va al jutjat; si no, potser hi aniré jo.

Segona cosa. Ripoll, com tot Catalunya –com tot Catalunya. I Catalunya acull els menors no acompanyats que li corresponen. I els que toquen a Ripoll van a Ripoll. No farem una excepció amb Ripoll.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Llavors, no hi ha cap dubte que el que ens cal és canviar el Govern de Catalunya. Ja han trobat els mil milions d'euros que l'Oficina Antifrau investiga en ajudes atorgades indegudament als joves extutelats? Ja han trobat els responsables de la violació reiterada d'almenys una menor que la Generalitat custodiava? Ho saben que hi ha MENAs consumint drogues a dins dels allotjaments que vostès els proporcionen?

Deixem-nos de falòrnies i de diplomàcies, a vostès el que els importa no són els MENAs, és el negoci. De bon samarità, senyor Illa, només en té el nom.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

A mi el que m'importa és una societat cohesionada que confronta i intenta resoldre els problemes que hi han en una societat moderna i avançada. A vostè lo que li importa és fer política fins i tot amb la misèria de les persones.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el paper del pla de barris en la transformació física, ecològica i social de Catalunya

317-00105/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. President, el Govern que vostè encapçala es va proposar com a objectius principals els d'augmentar la cohesió social i territo-

rial del país. En aquest sentit, el conjunt de les polítiques públiques que desplega van a la cerca d'assolir aquests objectius.

Podem estar parlant del pacte nacional per la llengua, que compleix amb aquests objectius de cohesió social i també de cohesió territorial, més del que sembla. Podem parlar d'afrontar problemes enquistats com és la transformació de la DGAIA. Podem parlar d'estratègies contra la pobresa infantil. Podem parlar del paper social de l'esport.

Podem parlar de moltes coses, però s'ha concretat en un anunci, un anunci d'un pla quinquennal que el seu Govern ha fet molt recentment, el pla de barris, que enllaça, recupera el fil roig dels governs de progrés i catalanistes que hi va haver en aquest país i que van fer una gran tasca des del punt de vista de la transformació, tant de nuclis antics en municipis d'entorns de comarques terra endins com també en molts municipis metropolitans, en barris metropolitans.

S'han anunciat ara 1.000 milions d'euros en cinc anys per part del Govern de la Generalitat que, amb corresponsabilitat, amb diàleg amb els ajuntaments, estaran també cofinançats, s'espera, fins a uns 600 milions d'euros per part dels ajuntaments. I també amb col·laboració de les diputacions per tal d'assessorar tècnicament, especialment els municipis petits, a fi de que puguin aprofitar aquests recursos per desenvolupar projectes transformadors.

Tres grans transformacions: la transformació física de l'entorn, rehabilitació de l'espai públic, rehabilitació dels edificis; la transformació ecològica, la sostenibilitat, l'adaptació al canvi climàtic; i la transformació social, amb acció social comunitària, treball, educació, seguretat i equipaments públics.

Quin és el paper que creu vostè que jugarà aquest pla de barris en la transformació social de Catalunya?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Pedret. La política pública del pla de barris i viles de Catalunya que vam presentar ahir o abans d'ahir i que desplegarem fins a l'any 2029 amb cinc convocatòries, reprèn una política pública contrastada, que hi ha una opinió majoritària a Catalunya de que va funcionar bé, i què és el pla de barris dels governs Maragall i Montilla. Set convocatòries, 1.183 milions d'euros, no?

Ara seran cinc convocatòries, esperem mobilitzar 1.600 milions d'euros –1.000 dels quals aportats pel Govern de Catalunya, 600 cofinançats pels ajuntaments– en els tres àmbits que vostè ha dit: físic, ordenació física de l'espai, adaptació al canvi climàtic i també aspectes socials per transformar aquells barris que, d'un punt de vista objectiu, tinguin unes condicions que requereixin d'una acció combinada i integral –combinada i integral– de les diferents administracions de Catalunya.

El protagonisme, dels ajuntaments. Per què? Perquè són els que coneixen la realitat d'aquests barris i són els que millor poden identificar en quins llocs s'ha d'actuar i quines actuacions s'han de fer. L'aportació del Govern de Catalunya serà important en funció també de la grandària dels ajuntaments. I creiem que és una política que, al final, aborda o enfronta el lloc concret on s'acaben produint totes les tensions o problemàtiques que estem veient en matèria d'habitatge, en matèria social, en matèria de canvi climàtic.

Totes aquestes qüestions que anem discutint aquí, al final passen en un barri, en una vila, en un poble, i és aquí on s'ha d'actuar de forma combinada, no? És un bon exemple també de col·laboració entre administracions. Des del primer moment, el meu Govern hi va donar màxima importància nomenant un comissionat perquè la desplegui. I la veritat és que estem esperançats en que aquesta política doni els seus fruits.

No és una política pensada només per a ciutats mitjanes o grans. És una política pensada per a tots els ajuntaments de Catalunya, amb independència de la seva grandària. Es tracta d'identificar aquelles realitats que requereixin, hi insisteixo, d'una acció combinada de diferents administracions i d'una actuació integral que abordi totes les qüestions i les problemàtiques d'una sola tacada.

Gràcies.

El president

Obrim ara el capítol de les preguntes orals als membres del Govern.

Pregunta al Govern sobre els casos de corrupció entorn del sistema de protecció a la infància i l'adolescència

310-00184/15

La primera fa referència als casos de corrupció entorn del sistema de protecció a la infància i l'adolescència. I la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, muchas gracias, presidente. Bien, en los últimos meses estamos conociendo noticias muy inquietantes sobre la gestión de la DGAIA. Se han hablado aquí esta mañana ya: casos de corrupción, irregularidades e incluso una menor víctima de abusos sexuales estando bajo su tutela.

Señora Martínez, ¿cuándo tuvo usted conocimiento de estos hechos y por qué no ha tomado ninguna medida hasta que estos hechos han salido a la luz pública?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Diputada, les informacions de les dificultats en la gestió en relació amb la DGAIA no són de fa quatre dies. Com vaig explicar aquí en aquesta sala just ahir, hi ha informes que apunten a que hi havia àmbits de millora molt importants des de feia una dècada.

I, sens dubte, nosaltres des del primer dia estem prenent accions per endreçar i redreçar tota aquesta situació que ens hem trobat. Des del primer dia vam fer canvis en el lideratge d'aquesta direcció general, cosa que no s'havia fet durant els sis anys anteriors, i són canvis que tothom que ha coordinat un equip, qualsevol empresari, qualsevol directiu d'organitzacions, sap que el canvi en el lideratge és la peça clau perquè tota la resta canviï.

Però no només això, hem fet tot un conjunt d'altres accions encaminades a redreçar de manera contundent totes les qüestions que han anat sorgint. Hem encarregat una auditoria completa, hem obert un estudi informatiu, un expedient informatiu per veure aquests casos recents. He demanat la meua compareixença voluntària.

Hem implementat ja molts dels canvis que indicava la Sindicatura de Comptes en termes de contractació i moltes més qüestions que hem posat en marxa de manera immediata. Això mentre anàvem treballant en un pla integral de transformació que porta pendent més d'una dècada i que per fi posem fil a l'agulla i serà una realitat ben aviat.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, muchas gracias, presidente. *Consellera*, yo le recuerdo que usted lleva nueve meses en el cargo y hasta que no se ha visto acorralada con todos estos casos que, insisto, estamos conociendo, usted no ha anunciado la refundación de la DGAIA.

¿Qué pasa, que hace seis meses no era necesaria esta refundación? Entonces, claro, si hasta ahora no se había enterado de lo que ocurría en su departamento, mal, pero si lo sabía y no hizo nada, aún peor. ¿No tenía usted conocimiento del informe de la Sindicatura de Cuentas? ¿No tenía usted conocimiento de la investigación de la Oficina Antifraude? ¿No tenía usted conocimiento de esa denuncia de su trabajador, que, por cierto, ha recibido amenazas tras atreverse a contar la verdad?

¿Cómo puede explicar usted la presunta malversación de fondos públicos durante años a través de las ayudas a extutelados? Es que hay hasta grabaciones, *consellera*. ¿Qué más necesitaban ustedes para actuar?

Y mire, no es solamente esto. Este escándalo se agrava también con un caso absolutamente estremecedor, el de una niña de doce años que, al parecer, fue violada en múltiples ocasiones por un individuo que tenía antecedentes y que, además, la utilizaba como mercancía sexual en una red de pederastia mientras estaba bajo la guardia y la tutela de la Generalitat.

Ciento-siete años pide la Fiscalía para este monstruo. ¿Dónde estaban los protocolos, *consellera*? ¿Quién supervisaba a esa menor? Una menor a la que además la DGAIA ha permitido que conviva con su pareja diez años mayor, ¡que es menor de edad! ¿Cómo explica esto, *consellera* Martínez?

Y no es la primera vez, desgraciadamente. Se acordará usted del caso de Castellans, donde un pederasta acabó condenado a cincuenta y un años de prisión por haber abusado de seis niños que convivían con él, que además la DGAIA le pagaba por ese acogimiento.

¿Ustedes no han aprendido absolutamente nada? ¿Qué clase de política de protección infantil es esta? ¿La que protege a los corruptos, abandona a los menores en manos de pederastas o los utiliza como excusa para malversar dinero público? Mire, no, eso no es protección. Eso es hipocresía institucional disfrazada de política social.

Gracias.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Senyora diputada, nosaltres, com li he explicat, hem posat en marxa canvis immediats i contundents des del primer dia en diferents àmbits. Però no només això, hem començat un abordatge d'una reforma profunda, d'una refundació d'una de les direccions generals més importants i més complexes d'aquest país.

Vostè ha transformat alguna organització alguna vegada? Ho ha fet? És molt difícil. Nosaltres no ens amaguem dels reptes, és igual com de grans siguin, arribarem fins al final i transformarem una organització. I qualsevol persona que hagi tingut una responsabilitat i hagi coordinat equips sap que la peça clau és el lideratge, i és el que fem des del 13 d'agost. Però el que no ens poden demanar és que fem en deu minuts el que no s'ha fet en una dècada.

Miri, com ja ha explicat el president, hi ha dos vies, hi ha dos opcions per abordar els grans reptes que tenim com a país: o ho fem des del consens, des de la serenitat, sumant entre els diferents grups polítics, vetllant per quan hi ha dificultats, reivindicar-les, com bé és la vostra responsabilitat, dels grups polítics, o generant soroll –generant soroll–, semblant desconfiança, instrumentalitzant políticament.

Senyors del Partit Popular... (*El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.*)

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a afrontar la situació de les universitats

310-00179/15

La següent pregunta és sobre les mesures per afrontar la situació de les universitats. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Señora *consellera* Montserrat, la situación de la universidad catalana es insostenible, y no hay titular socialista que logre esconderlo. La dejación de funciones del Govern de la Generalitat con la universidad catalana alcanza ya todos los ámbitos posibles.

En primer lugar, el control separatista de los rectorados sigue hoy más vivo que nunca. En primer lugar, tan solo en el último mes, hemos visto vetos a charlas de asociaciones como Estudiants pel Canvi, con el historiador Fernando Paz; amenazas físicas y verbales a profesores no separatistas, como Rafael Arenas, y, una vez más, amenazas físicas y verbales a miembros de S'Ha Acabat!, por organizar sus actos con cierta normalidad. Y en la última semana, su Govern permitió un taller llamado «Tiro al facha» en la fiesta mayor de la Universidad Pompeu Fabra, donde se animaba a disparar, entre otros, a VOX y a S'Ha Acabat! ¿Esto se enmarca en su libertad de expresión, *consellera*?

Pero es que esto no es lo único. A tan solo unas semanas de las PAU, más de cien docentes del ámbito científico se han negado a corregir las pruebas, en protesta por los cambios que su Govern ha impuesto en el bachillerato, cambios sin criterio académico, que responden más a un proyecto ideológico que educativo.

Así en todos los ámbitos. ¿Es este el *model d'excel·lència* del que tanto hablan y al que condenan a los que harán la selectividad?

Gracias.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Molt bon dia, president. Diputada, bon dia. Sempre diem i no ens cansarem de repetir que el sistema universitari de Catalunya és excel·lent, és obert, és inclusiu, d'alta qualitat, i forma ciutadans lliures, amb pensament crític, en el marc d'una societat cada vegada més plural i més diversa. El compromís d'aquest Govern és ferm amb el sistema universitari de Catalunya, perquè sempre defensarem que les universitats són les cattedres i les cases del coneixement, i és allà on rau precisament la llibertat del pensament, el debat crític i la pluralitat de les idees.

Permeti'm també que li pugui recordar que les universitats gaudeixen d'un dret que és fonamental: l'autonomia universitària. I cadascuna de les universitats catalanes assumeix, com estableix l'article 4 de la Llei 1/2003, de 19 de febrer, doncs, aquesta capacitat d'autogovern per al seu funcionament i la plena llibertat a la seva organització.

Aquesta autonomia, també hem dit algunes vegades que no és un privilegi. Aquesta autonomia universitària és una garantia de la qualitat, la independència i el rigor acadèmic de les nostres universitats. No som els governs qui hem de decidir què es pot parlar i què es pot dir en una aula universitària. La llibertat d'expressió

i de càtedra són valors que espero que també vostè defensi i que aquest Govern defensa amb convicció i amb molta responsabilitat.

També li volia recordar que el sistema universitari a Catalunya ha enregistat el major nombre d'alumnes, més de 300.000 alumnes; comptem avui en dia amb més de tretze mil professors i personal administratiu i amb més de 27.000 professors universitaris i docents universitaris.

Llavors, no utilitzi, si us plau, aquest discurs per intentar desacreditar el model universitari de Catalunya.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Señora *consellera*, se le debería caer la cara de vergüenza, a usted y a todo su Govern, cuando dice esto mientras estudiantes y profesores no separatistas son amenazados.

En segundo lugar, no me ha contestado en cuanto a la problemática de los cien docentes que no van a corregir las pruebas de la selectividad. ¿Es que no le preocupa?

Desde VOX, como no puede ser de otra manera, animamos a todos los estudiantes que la realizarán a que encaren esta recta final con todo el ánimo posible que se pueda y a que, en primer lugar, no tengan miedo a pedir el examen en español, porque tienen todo el derecho; en segundo lugar, que no se crean las manipulaciones de aquellos que dicen que Colón era catalán y que en 1714 hubo una guerra entre españoles y catalanes, y en tercer lugar, que cuando estén dentro del sistema universitario catalán no se rindan. Y digo que no se rindan porque tienen que defender la libertad, al igual que lo están haciendo las asociaciones que he nombrado anteriormente.

Al final, con el esfuerzo de todos, acabaremos venciendo.

Gracias.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Recerca i universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

És que em sap molt de greu, de veritat, escoltar-la, perquè tenim una societat que és plural, on tothom té dret a expressar-se, i, de fet, quan vostè menciona l'acte de la setmana passada a la Universitat Pompeu Fabra, sap perfectament que aquesta activitat estava fora del programa de la universitat. I és així; vostè ho sap també. I, si no ho sap, ho podem parlar i ho podem revisar, però aquest acte que vostè comentava estava fora del programa de la universitat pública.

Dit això, el Govern continuarà treballant per potenciar aquest sistema, el nostre sistema universitari català.

I també li volia recordar que existeixen mecanismes per denunciar-ho en cas que es vulneri o es consideri que es vulnera algun dret.

Quan fa menció vostè de les PAU, recordar que comptem amb més de 2.700 professors corregint les proves.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les declaracions públiques dels càrrecs directius de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

**Pregunta al Govern sobre les declaracions públiques dels càrrecs
directius de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals**

310-00181/15

I per formular-la té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí; gràcies, president. El 17 de febrer d'aquest any, i contra tot pronòstic, em van entrevistar a *El matí de Catalunya Ràdio*. Es coïa una moció de censura i s'albirava la caiguda del meu govern, i els mitjans, igual que voltors, sobrevolaven el monestir a la cerca de carnassa. Tot això, evidentment, abans de la trucada de Waterloo; em va anar, diguem-ho així, d'un pèl.

El cas és que uns dies més tard, a la sessió de control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i en resposta a la pregunta de la diputada Raquel Sans, que retreia que se m'hagués donat veu, es va dir que s'havien contactat especialistes externs sobre –i ho cito textualment– «com plantejar preguntes i repreguntes que van ser especialment importants en aquesta entrevista per no convertir-se en agents difusors del missatge».

El meu grup parlamentari va registrar una pregunta per demanar al director de Catalunya Ràdio, el senyor Jordi Borda, que especifiqués els motius d'aquesta contractació d'assessorament extern, que indiqués de qui es tractava, del cost que havia ocasionat i de si s'havia utilitzat el mateix criteri en altres entrevistes fetes a polítics o se m'havia donat un tracte especial.

Transcorregut el termini reglamentari per respondre, van sol·licitar una pròrroga. Vam interpretar que l'informe que redactaven era extens i complex. La nostra sorpresa és que, finalitzada la pròrroga, se'ns respon amb un simple: «Catalunya Ràdio no ha contractat cap especialista extern per fer aquesta entrevista i, per tant, no s'ha generat cap cost.» Home, per respondre'ns això calia una pròrroga?

O bé el director de l'emissora va mentir en la seva compareixença a la comissió de control o bé ha mentit en la resposta per escrit, perquè les seves dues afirmacions són diametralment oposades.

Vostès, que presumptament han de vetllar per la transparència en la gestió pública i l'accés a la informació, ja que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals està supervisada pel Departament de Presidència, què faran? Obriran una investigació al respecte? Hi haurà conseqüències disciplinàries? O augmentaran la retribució del senyor Borda pels serveis prestats?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, ja ens hi té acostumats, perquè en les més de catorze sessions que hem tingut de sessió de control al Govern vostè només ha preguntat sobre dues coses: sobre les persones migrades i sobre els mitjans de comunicació. Crec que, com el seu discurs simple, vostè segurament no té res més a aportar a la societat catalana i segurament tampoc a aquesta cambra.

En relació amb això, crec que en les diferents lliçons de democràcia que a vostè se li han de donar, entre elles, ha d'anar-hi com funciona aquesta cambra i el control parlamentari que s'ha de fer als mitjans de comunicació, que, com bé saben, no depenen del Govern. Saben que depenen d'aquest Parlament i que, per tant, vostè pot exercir aquest control en els mitjans de comunicació.

Li estranya que la gent es preguntí com abordar els seus discursos d'odi? Jo el que em pregunto és si vostè el que busca és neutralitat o el que busca és sortir més.

Moltes gràcies.

El president

Per preguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, vostès formen part, eh?, d'aquest psicodèlic pacte antifeixista que han signat, i són favorables a sancionar els diputats que no comparteixen les seves opinions polítiques i que les fan avinents dins d'aquesta seu parlamentària. Per tant, no esperàvem, eh?, que s'erigissin en defensors de la pluralitat ideològica; però, la veritat, tampoc esperàvem que un govern actués de manera tan descarada i amb aquest deix totalitari.

El president

Per respondre té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Gràcies, president. Senyora diputada, ja l'hi he dit, aquest Govern sempre, sempre, sempre estarà al costat de defensar la neutralitat dels mitjans de comunicació, la llibertat d'expressió, la neutralitat de la nostra Corporació Catalana de Mitjans i la professionalitat dels seus directius i de tots els seus treballadors i treballadores, que vetllen per enfortir també la nostra democràcia, malgrat els seus discursos.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'endeutament de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre l'endeutament de la Generalitat

310-00186/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. Bon dia, consellera Romero. És conscient, vostè, que la passada legislatura aquest Parlament va aprovar la condonació del deute del FLA com a compensació parcial del deute històric de l'Estat amb Catalunya? Un deute valorat, segons els experts economistes, en prop de 450.000 milions d'euros, l'hi recordo.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Bon dia, diputat Canadell. Sí, soc conscient que va haver-hi un grup de treball que va estar analitzant, doncs, el deute històric de la Generalitat. A mi m'agrada més fer referència a l'informe que va fer la Sindicatura de Comptes, que va presentar aquí fa ara només alguns mesos, on deia que hi havia hagut un infrafinançament de les comunitats autònomes, sobretot donada l'època del Partit Popular, en què s'apujaven impostos i això no es compensava a les comunitats autònomes, i fins i tot ells fixaven, amb diferents paràmetres, que entre el vint-i-set i el trenta-nou per cent del deute de la Generalitat era infrafinançament.

Per tant, som conscients d'això i estem treballant per intentar reduir aquest deute. Sap vostè que el Govern d'Espanya, doncs, ja està treballant per portar la modificació legislativa per reduir el deute de les comunitats autònomes; una reducció que ens sembla justa i que nosaltres també hem treballat perquè sigui efectiva.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Consellera, no només amb el mandat del Partit Popular: el deute històric s'ha acumulat en les darreres quatre dècades, que vostès han governat a Madrid durant molts d'aquests anys.

Consellera, cada català té un deute amb l'Estat de l'ordre de deu mil euros degut a aquest infrafinançament que vostè diu, que són uns quaranta mil euros per família amb quatre membres. Els experts en finançament públic, com Guillem López Casasnovas, l'Albert Carreras, l'Andreu Mas-Colell o el Lluís Torrents, quan van comparèixer a la Comissió del Deute Històric, van dir que s'havia de condonar aquest deute, aquest deute del FLA, perquè el seu origen és degut justament a aquest infrafinançament que vostè deia.

Però vostès no només no han exigit aquesta condonació del cent per cent, sinó que han permès una negociació, de cara a la galeria, per acordar només la condonació del vint per cent, com si això fos un gran avenç. Però tots sabem com ha acabat: un nou cafè per a tots, on els Països Catalans hem acabat, com sempre, els més damnificats.

Si el Govern s'ha hagut d'endeutar pel dèficit fiscal continuat que vostès ara pateixen, eh?, i que fins ara no l'assumien i ara l'assumeixen, és justament per aquest infrafinançament.

Consellera, no tenen pressupostos, els han d'anar construint a pedaços, però sobretot per culpa de l'infrafinançament no poden afrontar els grans reptes de país com l'habitatge, la recerca, el desenvolupament, la sanitat, l'educació, etcètera.

Però aquesta setmana han anat més lluny: han anunciat que refinancen 3.500 milions del deute a través d'entitats privades, perquè les condicions, diuen, són millors que les del FLA. Però aquestes entitats mai podran condonar el deute que sí que ha de condonar l'Estat espanyol. Per tant, mentre no es soluciona l'infrafinançament, el que hem de fer és exigir a l'Estat que assumeixi el deute del FLA.

Per altra banda, per què no han negociat amb la ministra Montero uns tipus d'interès de mercat, i no pas els que hi han ara amb el FLA? Perquè li recordo que vostè forma part del Partit Socialista Obrer Espanyol. I vostè em podrà respondre que s'han estalviat 24 milions en interessos, però jo li diré que es podrien haver estalviat més de 1.000 milions si haguessin aconseguit la condonació del FLA, perquè és de justícia que es perdonin 75.000 milions d'euros d'aquests 450.000 que hi han pendents.

Per tot això, consellera, li demano que rectifiquin en aquest refinançament i exigeixin al president Sánchez que condoni tot el FLA, perquè és injust i un espoli que afecta tots els catalans.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Miri, diputat Canadell, l'any 2015 el programa electoral del Partit dels Socialistes de Catalunya ja parlava de la reducció del FLA. Crec que devíem ser dels primers que parlàvem de que calia una reducció del deute a través del FLA, perquè hi havia hagut un infrafinançament de les comunitats autònomes. Per tant, tampoc acceptaré lliçons en això.

I, en tot cas, amb un govern presidit per Salvador Illa, un socialista, aconseguirem aquesta reducció del FLA. Espero que vostès, que tenen representació al Congrés dels Diputats, votin favorablement aquesta reducció del FLA. Ja n'hem aconseguit el vint per cent gràcies, també, a un acord d'investidura amb Esquerra

Republicana. Doncs espero que avancem i treballem constructivament perquè això vagi avançant.

A vegades tenir somnis molt llunyans, no ens permet aconseguir realitats en el present, i nosaltres el que fem és treballar cada dia; petites revolucions que ens porten a l'objectiu final, sí, que és la reducció del deute. I el que hem fet nosaltres també –en fi, fins al 2022 vostès han governat– és treballar per intentar sortir a mercats, anar a buscar finançament privat que ens permeti reduir els tipus d'interès; estalviarem 7 milions per cada 1.000 milions, ja que seran 24 milions a l'any que podrem dedicar a d'altres coses.

Per tant, està bé explicar el que ara farien vostès quan fa dos anys que no governen, però nosaltres el que farem és treballar de manera intensa: primer, per anar reduint el deute, el dèficit, que l'hem reduït un seixanta-vuit per cent de l'any 23 a l'any 24 i després anar a buscar als mercats; ara que també estem fent una economia i una gestió rigorosa per intentar reduir el nostre deute, reduir els interessos i poder dedicar aquests recursos a polítiques públiques, com deia vostè, a la recerca o l'habitatge.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les fundacions privades.

Pregunta al Govern sobre les fundacions privades

310-00187/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller Espadaler, avui m'adreço a vostè amb preocupació i amb el màxim sentit de responsabilitat. Catalunya som un teixit social i associatiu viu i les fundacions en són un element clau. De fet, a Catalunya hi ha més de dues mil fundacions que treballen i vetllen per l'interès general i compten amb aquest reconeixement i amb aquest marc normatiu des de l'aprovació de l'Estatut de 1979. El protectorat és l'òrgan administratiu que, entre altres coses, tal com estableix l'article 336.2 del Codi civil de Catalunya, ha de vetllar pel bon funcionament d'aquestes fundacions.

Conseller, recentment vam saber que el protectorat ha actuat per ordre judicial i ens amoïna i volem pensar que és un cas aïllat. El que ens amoïna especialment és l'àmbit reputacional de totes les fundacions que treballen per l'interès general a Catalunya, i ens amoïna especialment i, de fet, per això, des de Junts per Catalunya, principal partit de l'oposició, li oferim la mà, mà estesa perquè valori i perquè possiblement replantegi els mecanismes de control, reforci el protectorat, els codis ètics i es plantegi, fins i tot, si calen mesures de suport.

I és per això, amb aquesta responsabilitat i amb aquesta preocupació que li demanem dues coses: la primera, conseller, com pensa afrontar aquesta situació?, i, la segona, conseller, ens pot explicar en quin punt es troben les diferents actuacions que ha dut a terme des del seu departament?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Com bé deia el senyor diputat, a qui agraeixo el to de la seva pregunta, a Catalunya hi han exactament a dia d'avui 2.173 fundacions de tota naturalesa –socials, de recerca, esportives, culturals– que fan una feina encomiable, i l'òrgan encarregat de vetllar per elles és el protectorat, que està regulat pel llibre tercer del Codi civil i per una llei específica. I entre les encomandes que té el protectorat i que exerceix amb responsabilitats, hi han la de registre, evidentment –per això sabem quantes n'hi ha–, la d'assessorament –que són habituals tasques d'assessorament–, i també la de supervisió i, en aquest sentit..., i verificació, verificació d'aspectes com per exemple si es destina més de..., fins al setanta per cent..., com a mínim el setanta per cent dels seus recursos als fins fundacionals, o si aquests fins fundacionals es compleixen o no.

Ara, malauradament, hem tingut la intervenció de dues fundacions de tots conegudes, però voldria posar en valor que estem parlant de 2.100 i escaig fundacions, que n'hem intervingut dues per instrucció judicial. Però també vull ser molt honest: això neix amb una denúncia que es fa l'any 2023 en el mateix protectorat i que s'inicia un treball intens, un expedient en que es fan diverses sancions, que són satisfetes aquestes sancions, que són recorregudes, que els tribunals donen la raó al protectorat i que hi ha un moment, hi ha un moment en el temps en què el protectorat demana la intervenció d'aquestes fundacions per la via civil.

Abans de que el tribunal ens respongui, hi ha un jutjat penal de Barcelona que ens insta i ens encomana que ens fem càrrec d'aquestes fundacions, cosa que sí fem nomenant allò que el mateix mandat diu «un tercer idoni» en la persona d'Albert Martínez Lacambra perquè faci aquest tutelatge. L'encomanda que tenim respon..., l'encomana que tenim i és la que exercim i exercirem, doncs, respon al mandat judicial que és l'Administració ordinària.

Per situar-nos en els termes, els darrers deu anys no hi havia hagut *cap* intervenció en cap fundació i en els anys precedents n'hi havien hagut únicament dues. Aquest és el context d'aquestes intervencions.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president.

El president

Passem a la següent pregunta.

Pregunta al Govern sobre l'Administració pública

310-00188/15

Fa referència a l'Administració pública i, per formular-la en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

President, moltes gràcies. Sap, conseller, quantes places de les 1.260 ofertes a la convocatòria 824 no han estat ocupades? Més d'un miler. Parlo dels aspirants que han superat processos selectius a la Generalitat i que, ara com ara, continuen sense destinació. Sap què vol dir això? Que la seva Administració incompleix la llei i manté una temporalitat que Europa els exigeix reduir –el seu Govern i el Gobierno.

Ahir mateix, la síndica de greuges va demanar al Govern que faci pública la previsió de resolució d'aquests processos. No és cap caprici: estem parlant de vides atu-

rades, de persones que no poden planificar el seu futur, perquè vostès no fan la seva feina.

Però el desgavell no acaba aquí: el Jutjat Contenciós Administratiu número 12 de Barcelona ha anul·lat els concursos de trasllat del cos superior i del cos administratiu. Han recorregut contra la sentència? No en tenim cap notícia. De moment, el procés ha quedat anul·lat. I mentrestant, què fa el Govern? Anuncia a bombo i platets un programa que ha batejat –amb un punt de cinisme, si m’ho permeten– com a Catalunya Futur, seixanta-sis noves places del cos superior, que s’afegeixen a les noranta-tres que ja van crear només començar la legislatura. I els 1.260 opositors que esperen?

Com acaba de dir la consellera Romero, els somnis llunyans no permeten resoldre el present. No es pot reformar l’Administració creant més interinitats i més càrrecs a dit, mentre es deixin en un calaix els funcionaris que ja han superat una oposició. Això no és futur, això és clientelisme: reformar l’Administració no vol dir recórrer a una motoserra, com voldrien alguns liberals extrems, ni convocar un comitè d’experts; vol dir actuar amb rigor, amb respecte pels treballadors públics i amb capacitat de consens i això avui no ho veiem enlloc.

L’any 2017, amb la participació de directius públics i el professor Joaquim Ferret, l’Escola d’Administració Pública va crear un avantprojecte de llei, no el van poder portar endavant perquè vostès, amb el Partit Popular, es van carregar l’autonomia. A Catalunya, per combatre l’extrema dreta, cal no faltar a la veritat. I vostès, avui, en aquest Parlament, han faltat a la veritat. *(Sona el senyal acústic que indica que s’ha exhaurit el temps d’intervenció.)* Barnahus és d’un decret de juliol...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Li he de dir que vostè ha preguntat tantes coses en la mateixa pregunta que gairebé hem perdut el fil. Permeti’m que li digui que vostès, dels darrers quinze anys n’han governat onze i, si un dia vol, en privat li explicaré com ens hem trobat el país –com ens hem trobat el país–: com ens hem trobat el món rural, com ens hem trobat polítiques tan importants com en l’àmbit social, com ens hem trobat polítiques com l’habitatge, com ens hem trobat polítiques com la salut, i vostès ara es preocupen per l’Administració de la Generalitat i pel seu bon govern?

Jo ja sé que vostè recorda, i ho poso en valor, el seu pas per l’Escola d’Administració Pública, però també li diria de tant en tant li agrairia del seu grup alguna proposta en positiu. Perquè jo ja sé que vostè ha de fer control, però d’un grup com el seu, que és un grup responsable, és un grup que ha tingut responsabilitats de govern, espero de tant en tant –potser ens sorprèn vostè– una proposta. Només li demano una en positiu, perquè puguem treballar plegats.

Escoltin, els més de mil opositors, que els tenim encallats a l’espera d’una sentència del TSJ, com es pot imaginar el Govern de Catalunya el que vol és que aquesta situació es resolgui de la forma més immediata possible i és per això que nosaltres hem posat un recurs. És per això que nosaltres hem comunicat als opositors quina és la situació en la que ens trobem, perquè ens trobem a l’espera d’una sentència del TSJ sobre drets fonamentals i, per tant, estem esperant per poder tirar endavant, com es pot imaginar, el que nosaltres voldríem.

Ara bé, jo l’encoratjo, de debò. Aquest sobtat interès per la bona gestió, de tant en tant s’agrairia que vostè el pogués transformar en una proposta en aquesta cambra, perquè jo ja sé que a tots nosaltres estem aquí per representar el conjunt dels ciutadans de Catalunya i vostè també per fer la tasca de fiscalització al Govern, però de tant en tant ens pot sorprendre amb una proposta en positiu. Per exemple, podrem comptar amb vostès quan tirem endavant la proposta del directiu públic professio-

nal? Podrem comptar amb el seu grup quan posem endavant una proposta per objectivar els processos selectius dels directius públics a la nostra organització, a la Generalitat de Catalunya? Podrem comptar amb el seu grup?

Ja no li queda temps, però m'ho pot dir després. Podrem comptar amb vostès sí o no?

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el servei públic de ludoteques.

Pregunta al Govern sobre el servei públic de ludoteques

310-00182/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bon dia, consellera Martínez Bravo. Quina és la voluntat real del departament davant l'alarma generada pel possible tancament de la xarxa de ludoteques de la Generalitat?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Diputada, la voluntat del Govern de la Generalitat envers la gestió de les ludoteques és vetllar pel bon govern, pel bon ús dels recursos públics i per la proximitat, apropant els recursos allà on s'han de gestionar millor, que en aquest cas és als ajuntaments.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Consellera, fa pocs dies vam conèixer amb molta preocupació la notícia del tancament de les set ludoteques de la Generalitat. Aquesta decisió afecta directament un recurs educatiu i social que fonamentalment és per a la infància, un recurs que porta en marxa quasi quaranta anys i que és imprescindible, especialment per a aquells infants que viuen en contextos de vulnerabilitat. Ens trobem davant d'una situació greu que pot tenir conseqüències importants no només per als centenars de nens i nenes, sinó també per a les famílies i les professionals. Exactament s'hi veuen afectats 1.400 infants, 760 famílies, set professionals i 420 escoles.

A més, consellera, recentment el seu Govern ha aprovat una estratègia contra la pobresa infantil, on s'integra un eix estratègic vinculat a l'educació, a l'èxit escolar i al lleure educatiu. Pensem que aquesta voluntat de tancar les ludoteques contradiu la pròpia estratègia i, sobretot, la continuïtat d'aquest eix estratègic. Consellera, recordem que les ludoteques no només són espais per jugar. Són espais educatius de qualitat on el joc es converteix en el motor de desenvolupament integral dels infants; espais inclusius on infants de diferents orígens, capacitats i entorns socioeconòmics poden conviure i créixer plegats en igualtat d'oportunitats.

Per tot això, consellera, li volem preguntar: Quines són les raons per poder fer aquest canvi o substitució? Quin és el nou model que ens proposa? És el de la privatització? S'ha consensuat amb els territoris? S'ha consensuat o parlat amb els ajuntaments? Amb els barris on estan ubicades aquestes ludoteques? I amb els professionals i les famílies, s'ha parlat amb elles, consellera?

Consellera, nosaltres volem aprofitar també aquesta pregunta per traslladar-li la preocupació, la preocupació de les famílies usuàries, de les escoles que en fan ús, de les treballadores i també dels ajuntaments, que no tenen tampoc notícia d'aquest canvi. Consellera, un servei social, quan funciona..., és un error greu per a la cohesió social del país fer-hi algun canvi.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, diputada. Per començar, no es tanquen ludoteques. El nostre plantejament és un plantejament d'estar en converses amb els ajuntaments per cedir aquest servei i que l'assumeixin. Estem en converses amb ajuntaments per avançar cap a aquesta situació.

Però, bé, li agraeixo la pregunta, perquè les ludoteques i tot el lleure educatiu és fonamental per a aquest Govern. I, com bé posa vostè sobre la taula, diputada, és una part fonamental de l'estratègia de la pobresa infantil, i aquest Govern està compromès amb el lleure educatiu i amb obrir i fer-lo més accessible a tots aquells nens i nenes, sobretot, que, malauradament, les seves famílies no ho poden pagar.

Però també hem de ser francs i conscients que les administracions públiques tenim el deure d'optimitzar la nostra tasca. Cadascú ha de fer la seva part. El Departament de Drets Socials, quan hi hem entrat, hem trobat un poliesportiu, sis ludoteques, una multiplicitat de serveis, moltes entitats, molts centres amb duplicitats, en una proximitat..., molt propera l'una de l'altra. Estem fent un exercici de racionalització dels serveis, d'endreçar i, d'allò que pot fer millor el món local, donar-li aquells espais, perquè són els que ho faran millor, amb aquesta proximitat, que estem d'acord que és molt necessari abordar certs serveis des de la proximitat.

Però, diputada, el que hem de fer és vetllar pel bon ús dels recursos públics, per una racionalització, per fer servir les sinergies, perquè tenim davant nostre reptes immensos i les administracions públiques hem d'anar, centímetre a centímetre, millorant l'eficàcia de cada euro dels recursos públics. Tenim un de cada tres infants en situació de pobresa i cada any tenim 13.500 noves persones majors de vuitanta anys que s'afegeixen al nostre país. Hem de vetllar per cada euro per poder donar una resposta rigorosa i serena a tots aquests grans reptes que té la nostra societat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la gestió d'eventuals períodes de sequera.

Pregunta al Govern sobre la gestió d'eventuals períodes de sequera

310-00183/15

La formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Consellera, la setmana passada el Govern va anunciar l'aixecament de restriccions per sequera a les conques internes de Catalunya, amb el pas a la fase de normalitat, excepte l'àmbit de l'embassament de Riudecanyes, que seguirà en prealerta. Tenint en compte aquesta treva, que és passatgera en un context de canvi climàtic, quines són les prioritats del Govern per gestionar amb garanties els nous períodes de sequera que vindran?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, president. Diputada, precisament em deuen haver escoltat dir moltes vegades, i cada vegada que n'he tingut ocasió, doncs, d'anar aixecant aquestes restriccions a les diferents conques internes, primer que no és eventual... —discrepo del títol de la pregunta—, no són eventuais els períodes de sequera. Lamentablement, aquesta és una qüestió estructural, derivada, precisament, del canvi climàtic. No només amb aquesta deficiència en pluviometria els propers anys, sinó en aquests fenòmens meteorològics extrems que hem vist i que, malauradament, continuarem veient.

Per tant, aquesta no és una qüestió eventual; és una qüestió estructural, i, com a tal, la varem tractar des del principi com a Govern. De fet, dels primers acords que varem poder adoptar en el Consell Executiu va ser aquesta fulla de ruta que ens ha de permetre arribar al 2030 amb un setanta per cent de recurs hídric no convencional. I això passa, fonamentalment, per ampliació de dessaladores existents, noves dessalinitzadores també, i noves infraestructures vinculades a l'aigua regenerada, que, com li dic, ens ha de permetre ja aquest 2025 tenir trenta-un hectòmetres cúbics addicionals de recurs d'aigua amb les infraestructures d'aquest 2025, i d'aquí al 2030 un setanta per cent de recurs hídric no convencional o, perquè ens entengui la ciutadania, pràcticament aigua fabricada, que serà la que, com li dic, de manera estructural no ens arribarà a través de la pluviometria.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Consellera, evidentment, de sequeres en seguirem patint —totalment d'acord—, i cada vegada seran més habituals i persistents. Per tant, és imprescindible que el Govern de Catalunya, com a nació de l'arc mediterrani, en prengui consciència i actuï en conseqüència. I per fer-ho, com diu, calen respostes estructurals i assumir la necessitat de promoure una nova cultura de l'aigua, una nova cultura de l'aigua que abordi canvis en la gestió de la demanda, la governança i els usos de l'aigua d'acord amb la disponibilitat d'un recurs que no és infinit.

Preparar Catalunya per a futurs escenaris de sequera implica haver d'habilitar infraestructures d'aportació addicional d'aigua a través de mètodes com la dessalinització i la regeneració —sí, és cert—, però limitar-se únicament a augmentar l'oferta d'aigua a qualsevol preu no és ni una política pública responsable ni és la solució. Preparar Catalunya per a futurs escenaris de sequera implica també millorar l'eficiència de la infraestructura hídrica, canviar hàbits de consum i ajudar les pràctiques i els usos que es fan amb l'aigua a cada activitat.

Consellera, ara que tenim aigua és quan hem de planificar. Hi ha un pla especial de sequera aprovat el 2020, hi ha l'experiència adquirida amb la gestió de la darrera sequera, hi ha dades de consums d'aigua, tot i que no totes es facilitin de manera pública i accessible, sent una assignatura pendent del Govern. Però és que, a més a més d'aquest bagatge, el Govern del PSC té compromisos adquirits tant amb les entitats que treballen pel bon estat de les masses d'aigua com amb la pagesia del nostre país per revisar el pla especial de sequera, ajudant els consums per a cada ús, corregint disfuncions detectades i garantint la disponibilitat eficient de l'aigua a la petita i mitjana pagesia, com a activitat essencial que és en el proveïment d'aliments.

Consellera, tenint en compte els antecedents i compromisos que li he exposat, ens pot concretar quan preveu el Govern iniciar els tràmits per modificar el pla es-

pecial de sequera per assegurar un ús sostenible i eficient de l'aigua en propers episodis?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, diputada. Doncs, efectivament, oferta i demanda. Respecte a l'oferta, vostès coneixen perfectament el full de ruta del Govern des del mes d'agost: tot el pol del Besòs, per tal de replicar el que tenim al Llobregat al Besòs, amb aigua regenerada; ampliació de dessalinitzadores. Respecte a la demanda, la veritat és que haig de posar en valor el comportament altament responsable de tots els sectors que durant molts mesos van veure com les restriccions afectaven el seu dia a dia i la seva productivitat. Per tant, un reconeixement també als diferents sectors que han viscut, doncs, alguns d'ells, de manera molt traumàtica aquestes restriccions.

I respecte a la pregunta concreta del pla especial de la sequera, en aquests moments, efectivament, s'està revisant per part de l'ACA. Tot allò, un pla teòric que va sorgir de l'última sequera del 2008, i, per tant, que s'ha posat en pràctica aquests més de cinquanta mesos de sequera extrema s'està revisant en aquests moments. Comptarem amb tots els actors, des de l'àmbit ambiental fins als àmbits industrial, turístic, agrícola, per descomptat, per fer aquesta revisió, que esperem tenir enllestida el mes de setembre d'enguany.

Moltíssimes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els canvis necessaris en la gestió de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència.

Pregunta al Govern sobre els canvis necessaris en la gestió de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència

310-00185/15

Formula aquesta pregunta la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Maria Pilar Castillejo Medina

Consellera, el cas de pederàstia amb la menor tutelada surt a la llum al mateix moment que molta altra informació de sobre costos i denúncies a Antifrau. No són fets que no tinguin relació: la mala gestió de les fundacions d'empresa comporta desprotecció. Per interès particular o per deixadesa de funcions de l'Administració, s'han malbaratat molts recursos públics. Les portes giratòries han permès que entitats privades es lucrin amb un servei amb sobre costos adjudicat de forma il·legal o irregular. Això fa massa temps que passa. Canvien els governs i aquí no es mou res. El 2017, la CUP ja va denunciar davant Antifrau les fundacions empresa Plataforma Educativa, Resilis i FASI. Vuit anys després, són Plataforma Educativa i Resilis que apareixen a la nova denúncia a Antifrau, i, vuit anys més tard, la CUP ho continuem denunciant: diners públics enriquint mans privades a costa de no donar la protecció adequada als infants. I aquí no passa res.

Mirem endavant, sí, però cal una investigació fiable, no una de liderada ni per Junts ni per Esquerra, els mateixos que han dirigit la DGAIA els últims quinze anys. Consellera, farà una auditoria general pública, independent a les principals entitats

del sector? Establirà un òrgan de control que fiscalitzi de manera regular que els diners que reben les entitats empresa arribin als treballadors i als infants atesos?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, diputada. Miri, el nostre Govern està totalment compromès amb tenir la màxima transparència i fer un estudi exhaustiu de totes les qüestions que posa sobre la taula i que hi han indicis que s'han anat apuntant des de diferents informes. Per això hem encarregat una auditoria com la que vostè esmenta, una auditoria que ha de veure, doncs, quines són les qüestions que s'han produït, on s'han produït deficiències i abordar-les de la millor manera. Però, sens dubte, a aquesta transformació profunda que anunciem hi haurà una part important de millora de la gestió, també donant els recursos necessaris a la DGAIA per tenir aquest bon govern i aquesta visió de posar, diguéssim, llums i també exercir les seves funcions de control, si s'escau, amb les entitats.

Però també li he de dir que la major part de les entitats del tercer sector fan una feina magnífica i estan fent un bon servei, i crec que també és important dir-ho. Llavors ho posarem en valor, i la DGAIA, les administracions públiques, doncs, hauran de vetllar pel bon ús dels recursos i per endreçar, amb sistemes de coordinació, noves tecnologies i exercir les seves funcions. Llavors, estem totalment compromesos, amb màxima transparència, reformes de la gestió, i ho fem des de la serenor i des del màxim rigor. I la propera setmana, doncs, espero poder donar més informació, i també a la compareixença en seu parlamentària.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Pel que fa al model, és evident que cal un canvi profund a la DGAIA. Si apliquem a la DGAIA els mateixos criteris que fa servir per a retirar custòdies, veuríem que té en situació de desemparament els infants que ha de protegir, i això passa mentre més del vuitanta per cent de les places residencials d'infància tutelada son gestionades per entitats privades.

Convidarà a la comissió d'experts les mateixes entitats que investiga Antifrau, consellera? El nou model pivotarà sobre la gestió i la provisió pública de les places de centre? Creiem que no, o els experts perdrien el seu negoci. El nou model garantirà sous i condicions laborals dignes per a les educadores i treballadores socials del sector públic i privat? Si ens contesta que sí a les dues últimes preguntes, ens demostrarà que el canvi que explica no és només estètic.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Diputada, estem d'acord que necessitem un canvi profund, i això és precisament en el que estem treballant i el que explicarem amb més detall. Una part d'aquest canvi profund ha de ser part d'una reflexió de quins són els àmbits que li pertoca a cada espai. Sens dubte, ja ho vaig esmentar ahir aquí, en seu parlamentària, que hi ha alguns àmbits en els que hi ha hagut una excessiva externalització, per exemple, en el control de prestacions econòmiques. A ningú se li acudiria que una pensió de jubilació estigués vetllada per una entitat del tercer sector. Hi ha coses que s'han de fer dins de les administracions públiques. Però també és veritat que les entitats poden fer una magnífica feina en alguns àmbits, com és l'acompanyament, estar a prop de

les famílies i fer tota una tasca d'uns serveis centrats en les persones. Llavors, aquí s'ha de fer una anàlisi rigorosa, amb serenor, per veure quins són els àmbits, quina gent ha d'estar fent quin paper. I ho fem, doncs, des del pragmatisme. I així ho farem.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a protegir el parc Jordi Vilamitjana, de Girona, de la intenció de l'Ajuntament de Girona de construir-hi pisos

310-00180/15

La següent pregunta és sobre les mesures previstes per a protegir el parc Jordi Vilamitjana, de Girona, de la intenció de l'Ajuntament de Girona de construir-hi pisos. La formula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies. Bon dia, consellera. Fa tot just una setmana anunciaven la bona notícia que el nou hospital Josep Trueta, a Girona, per fi ja té calendari i pressupost. Les obres, està previst que comencin el 2028, que durin tres anys i que tinguin un pressupost de 700 milions d'euros.

El que sens dubte no és una bona notícia és el *pelotazo* urbanístic que vol fer el govern de l'Ajuntament de Girona als barris de Santa Eugènia i de Can Gibert del Pla per fer possible la construcció del nou hospital: requalificar el parc Jordi Vilamitjana, acabar amb un parc bàsicament de 27.000 metres quadrats, talar quatre-cents arbres per edificar pisos.

Consellera, què pensa fer per evitar la destrucció d'aquesta zona verda a la ciutat de Girona?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, permeti'm que comenci, precisament, amb el que vostè esmentava al principi, aquest compromís absolutament irrenunciable d'aquest Govern respecte a la construcció del nou Campus de Salut Josep Trueta, el nou Campus de Salut de Girona, que, efectivament, el passat 14 de maig, podíem anunciar, acompanyats d'una àmplia representació de la societat civil, de l'àmbit de la salut, en fi, que celebraven, doncs, aquest compromís ferm.

I aquest projecte passa per davant de qualsevol altra consideració, perquè la regió sanitària de Girona fa molts anys que esperen aquesta infraestructura, i, a més a més, és un projecte absolutament crucial per al territori.

Després d'anys i panys, també cal dir-ho, després d'anys i panys, el Govern d'Aragó va començar amb aquests recursos per començar el concurs d'idees, i aquest Govern i els seus compromisos són els que han plasmat aquest calendari, efectivament, per al nou campus de salut. Cadascú en la seva responsabilitat; la nostra és complir aquests calendaris, posar aquests recursos, i que, efectivament, el 2031, el personal sanitari universitari de la regió sanitària de Girona pugui començar a treballar en aquestes instal·lacions.

Vostè em parlava de tràmits urbanístics. El Govern de l'Ajuntament de Girona, efectivament, té la responsabilitat de traslladar la proposta més raonable al Govern

de la Generalitat de Catalunya, en aquesta urbanització de l'entorn, quins terrenys posa a disposició i de quina manera.

L'estat del planejament, en aquests moments, és del 10 de juny del 2024, quan es va fer aquesta aprovació inicial de modificació puntual, la número vuitanta-tres. Si vostè em pregunta respecte a aquest planejament del juny del 24, si hi ha altres opcions, sí, hi són, però, en qualsevol cas, és responsabilitat del Govern de Girona traslladar aquell planejament que faci efectiu en el temps, doncs, que l'hospital..., aquest campus de salut sigui efectiu en el termini que ens hem marcat com a calendari.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Consellera, nosaltres li demanem que intercedeixi, que intervingui, que actuï, que lideri. El que no pot ser és, en tot cas, que el que tinguem damunt de la taula és que l'ex-cusa per construir, en aquest cas, un nou hospital, carregant-se el parc Jordi Vilamitjana, és l'expropiació, que pot arribar, com a màxim, a 10 milions d'euros, quan estem parlant d'un projecte de 700 milions d'euros. No arriba ni al dos per cent del cost total del projecte.

Mirin, són l'ajuntament i la Generalitat qui han acordat on se situarà el nou hospital Josep Trueta. En tot cas, els hi toca a vostès també trobar una solució. I ha de ser la Generalitat qui decideixi també si es posa del costat dels veïns i veïnes, en aquest cas, de Santa Eugènia i de Can Gibert del Pla, o, en aquest cas, es posa també del costat de la plataforma El Parc no es Toca o si decideix, malauradament, posar-se al costat de l'Ajuntament de Girona i del seu *pelotazo* urbanístic.

El president

I per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Si vostè em pregunta el moment de màxim consens polític i social al respecte, probablement va ser una moció de l'any 2022, on es demanava la preservació d'aquest parc. Ara bé, hi insisteixo, cadascú amb la seva responsabilitat. El Govern de l'Ajuntament de Girona té el deure i la responsabilitat de presentar la millor proposta que permeti tenir en funcionament el Trueta el 2031, i des del Govern de la Generalitat, amb la màxima lleialtat institucional, esperem rebre, precisament, aquesta millor proposta.

El president

La següent pregunta és sobre les beques destinades a preparar les oposicions per a l'accés a la carrera judicial i fiscal al cos de lletrats de l'Administració de justícia.

Pregunta al Govern sobre les beques destinades a preparar les oposicions per a l'accés a la carrera judicial i fiscal o al cos de lletrats de l'Administració de justícia

310-00176/15

Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Lúdia Ferré i Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller Espadaler, Catalunya té una baixa tradició opositora pel que fa a la carrera judicial, fiscal i del cos de lletrats de l'Administració de justícia. Aquesta realitat ha provocat que la majoria de professio-

nals que exerceixen a Catalunya procedeixin d'altres territoris, fet que genera una elevada rotació i una falta de vinculació amb aquest territori.

Aquesta situació implica repercussions directes en la qualitat, proximitat i eficàcia del servei de justícia, impactant de ple en la ciutadania catalana. Una de les conseqüències més evidents d'aquesta problemàtica és la dificultat de preservar i potenciar l'ús de la llengua catalana dins l'Administració de justícia –l'any 2024, amb un ús del 6,56 per cent.

Els principals motius d'aquesta situació són la manca de coneixement del català, tant per part del personal de justícia com dels lletrats. A més, la formació dels professionals catalans és essencial per garantir un coneixement profund i una aplicació rigorosa del dret civil català, un patrimoni jurídic propi que regula aspectes fonamentals del dret privat, com el dret de família, dret de successions, els contractes, els drets reals i altres.

El Codi civil català aprovat pel Parlament estableix un marc normatiu específic que requereix que jutges, fiscals i lletrats de l'Administració de justícia formats en aquesta realitat jurídica singular, amb capacitat per interpretar, aplicar i defensar el dret civil català amb rigor.

Per tant, és imprescindible formar aquests jutges, fiscals i lletrats catalans per garantir una Administració de justícia amb professionals compromesos amb el país, amb ple domini de la llengua catalana i un coneixement profund del nostre dret civil propi.

A més, creiem també que calen iniciatives per afavorir la igualtat d'oportunitats i que cal facilitar l'accés a aquestes professions a les persones que tenen la capacitat però que no tenen els recursos econòmics suficients.

En aquest sentit, conseller, ens pot explicar quines mesures està desplegant el Departament de Justícia i Qualitat Democràtica per fomentar les vocacions cap a les carreres judicial, fiscal, així com cap al cos de lletrats de l'Administració de justícia?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com bé deia, a Catalunya, no només en l'àmbit de la judicatura, la fiscalia, sinó en d'altres àmbits, el de la diplomàcia o l'advocacia de l'Estat, no hi ha una tradició opositora, com sí hi ha a altres territoris, i el Govern de la Generalitat sempre ha pensat que era positiu, doncs, que ciutadans i ciutadanes de Catalunya optessin a aquestes magistratures, perquè creiem que és important, no?

A partir d'aquí, doncs, hi ha diferents estratègies possibles. En l'àmbit de la diplomàcia hi ha un centre d'estudis internacionals que el que fa és intentar formar diplomàtics, però en l'àmbit de la justícia, s'havia fet una iniciativa, doncs, ja feia molts i molts anys, entre el 2003 i el 2007, que consistia en donar beques perquè ciutadans i ciutadanes d'aquest país, llicenciats, graduats, ara, en dret, poguessin optar a aquestes oposicions, que són difícils i que requereixen tenir la capacitat de poder estudiar durant quatre anys, com a mínim, abans de poder oposar, cosa que, com es poden imaginar, no està a l'abast de tothom.

Per tant, hem recuperat, ja es va recuperar el 2003, una tongada de beques i ara hem recuperat la iniciativa, que persegueix tres objectius. El primer, i a no perdre de vista, és el mateix objectiu que persegueix el Govern d'Espanya, que ahir també va fer públiques les seves beques. El primer és que no perdem talent per una qüestió de capacitat econòmica de les famílies. Aquest és un objectiu substancial, fonamental.

Voldria recordar que de les beques inicials de l'any 2003, doncs hi ha persones que se n'han beneficiat que estan al Tribunal Constitucional i que estan al Tribunal Suprem. Per tant, és un talent a no perdre. Tenim dues raons afegides, la del català, que no és gens menor, i tot el tema del dret civil català, que són temes importants. I, a més a més, la raó de la rotació: com més jutges tinguem i jutgesses i lletrats de l'Administració de justícia catalans, més estabilitat tindrem.

Per tant, aquestes són raons que ens han empès a promulgar aquestes beques, que tenen algunes diferències i novetats positives. La primera és que la dotació és per a quatre anys, és el salari mínim interprofessional, per tant, permet estudiar, òbviament amb l'exigència de només estudiar, faltaria més.

I la segona novetat –jo crec, rellevant– és que van per a judicatura i fiscalia fins a quaranta, perquè en convoquem cinquanta i ens reservem deu, que això no s'havia fet mai, per als lletrats de l'Administració de justícia, un cos fonamental per fer funcionar...

Per tant, esperem..., ja hi ha una resposta positiva. Avui és el darrer dia per presentar..., supera amb escreix la petició de les beques. Esperem poder-les dotar totes.

El president

La següent pregunta és sobre l'estratègia contra els discursos d'odi.

Pregunta al Govern sobre l'estratègia contra els discursos d'odi

310-00177/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Gràcies, president. Consellera Menor, ens trobem davant d'una onada reaccionària, no només aquí, a Catalunya o a Espanya, sinó al conjunt d'Europa i a altres països d'arreu del món, com és Estats Units o Argentina.

Vivim un creixement de discursos totalment incompatibles amb els drets humans que es produeixen tant a l'espai públic, com als mitjans de comunicació i especialment a les xarxes socials. Una narrativa d'odi basada en qüestions socials, polítiques o identitàries que atempta contra la convivència, el respecte a la diversitat i contra els drets més fonamentals; que s'alimenta de *fake news* i propaga la polarització política i social.

Una narrativa d'odi que erosiona la democràcia i que exhorta els poders públics a actuar per tal de garantir la cohesió social i la convivència plural i diversa de la que democràticament ens hem dotat.

Perquè s'ha de deixar molt clar: la deshumanització d'aquell que pensa, que actua o que viu de manera diferent no és llibertat d'expressió, és intolerància i odi. I quan parlem de discursos d'odi no ho fem de manera indefinida o abstracta, sinó que parlem que es manifesten en incitacions a la violència, agressions verbals, deshumanització dels col·lectius vulnerables i en la normalització de prejudicis que ja portàvem molts anys superats com a societat.

En aquest sentit, des del nostre grup celebrem la creació i la posada en marxa del Consell Assessor de Drets Humans que ha engegat el departament que vostè encapçala fa unes setmanes. Som la primera comunitat autònoma en crear un òrgan d'aquestes característiques, però el realment important és aconseguir –i ara en tenim una oportunitat d'or– de ser referents en la lluita contra la intolerància i contra els intolerants.

Entenem aquest consell assessor com un òrgan plural, divers, representatiu de la societat civil, que tindrà com un dels seus objectius la redacció del pacte nacional contra els discursos d'odi, que ja ens va anunciar a la primera compareixença en co-

missió; pacte que també haurà d'abordar les conclusions de la comissió d'estudi que diversos grups hem subscrit en aquest Parlament.

Perquè quedi clar, nosaltres no defensem la limitació de la llibertat d'expressió, sinó que creiem que s'han d'establir els mecanismes necessaris perquè aquesta no es tradueixi en una eina de discriminació i violència. Protegir la dignitat de totes les persones és condició imprescindible per conviure en una societat plenament democràtica.

Per això, consellera, li volíem preguntar quina és l'agenda política d'aquest consell assessor i quines són les seves línies estratègiques.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Moltes gràcies, diputada Díaz, per posar en relleu i en el centre de l'acció política els drets humans. Sens dubte, tota l'agenda del nostre departament és una agenda de drets humans. Quan parlem d'eliminar la violència contra les dones, la violència masclista, estem parlant de drets humans; quan parlem de lluita contra l'LGTBI-fòbia, estem parlant de drets humans; o quan parlem de lluita contra el racisme i la discriminació, estem parlant de drets humans.

Vostè ho ha dit, estem en un moment, ho hem vist avui, aquest matí, malauradament, on l'increment dels discursos de l'extrema dreta, que és negacionista de drets, perquè ells ens diuen quina part de la ciutadania ha de tenir drets i quina altra no; és apocalíptica; és deshumanitzadora; desinforma; està plena de *fake news*, d'odi, de por..., està molt present i, malauradament, estan penetrant dins de la societat i, a més, estan atemptant contra la convivència i la cohesió social.

Per tant, com a Govern, ens toca contrarestar-ho amb aquesta estratègia coordinada, que interpelli el conjunt de la societat, que posi en relleu la importància de l'humanisme com un element de cohesió social. I en aquest sentit, hem creat, el 22 d'abril, com vostè ha dit, aquest Consell Assessor de Drets Humans, que ha comptat amb una gran representació institucional i també de la societat civil: setze departaments del Govern de la Generalitat, grups parlamentaris, representants del món local, de les patronals, dels sindicats, d'entitats del tercer sector..., amb la voluntat de crear aquest grup de treball.

Dintre d'un mes, aproximadament, tornarem a convocar aquest consell assessor per aprovar el pla de treball, per constituir els tres grups de treball que proposem. Un relacionat amb la formació i la joventut, perquè transmetre els valors del respecte als drets humans entre els més joves és clau per esdevenir societats tolerants i lliures d'odi. No comencem de zero, estem treballant amb el Departament d'Educació amb una formació en drets humans, en accions com la del Saló de l'Ensenyament. També crearem un grup per treballar els discursos xenòfobs i racistes. També estem treballant amb el Departament d'Esports amb quinze accions relacionades amb formació i sensibilització. I el darrer grup serà per marcar les línies per a un futur pacte nacional contra els discursos d'odi, que ja hem començat també amb una primera jornada de treball interdepartamental on vam posar aquestes llavors.

Acabo fent una reflexió. Catalunya sempre s'ha caracteritzat per ser una terra que estima. Hem de reflexionar tots sobre quina societat és la que volem, i jo crec que la deshumanització constant el que fa és perjudicar-nos com a societat. Sempre hem avançat quan hem avançat en una agenda de drets humans.

Moltes gràcies.

El president

L'última pregunta al Govern és sobre el pacte nacional per la llengua.

Pregunta al Govern sobre el pacte nacional per la llengua

310-00178/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller Vila, dimarts passat es va signar el pacte nacional per la llengua a la seu de l'Institut d'Estudis Catalans. És un gran acord de país que estableix un marc de consens entre un bon nombre d'actors socials, polítics, econòmics i culturals per treballar pel present i el futur del català; un pacte on cal que siguem tots, amb un missatge ben clar: el català és de tots i de totes, el català ens necessita a tots i a totes.

Segons s'explicita en el mateix text, el pacte té per objectiu treballar de manera coordinada perquè, en un marc de respecte pel plurilingüisme i la diversitat que configuren la Catalunya contemporània, el català esdevingui una llengua comuna, completa, plenament oficial *de iure* i *de facto*, sostenible, i que gaudeixi del suport, l'ús i l'apreciació de la població.

Considerem que el pacte fa un diagnòstic de la situació exhaustiu i rigorós i que proposa mesures a mitjà i llarg termini que han de servir per revertir les dinàmiques negatives que fan recular la llengua, atenent sempre a les especificitats de cada àmbit o sector sobre el qual es vol incidir.

En aquest sentit, entenem que un dels objectius clau del pacte és, sens dubte, incrementar el nombre de parlants. El pacte, que s'articula a partir de nou grans horitzons, es proposa de guanyar-ne almenys 600.000 entre el 2025 i el 2030, una xifra ambiciosa que suposa cent mil parlants per any. Sí, som optimistes. Com deia Fabra, cal no abandonar mai ni la tasca ni l'esperança.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ens interessaria saber com es treballarà, a grans trets, per assolir aquest objectiu.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Gràcies, diputat, per portar al Parlament el pacte. Efectivament, l'objectiu en termes demolingüístics que ens hem marcat és un objectiu ambiciós, 600.000 parlants i 100.000 parlants cada any, però és igualment un objectiu necessari. Si volem mantenir la situació de la llengua i revertir les tendències negatives que l'han afectada durant els últims anys, cal que el creixement dels parlants s'equipari, com a mínim, al creixement de la població. I aquest creixement de la població, que ara es produeix bàsicament a base de fluxos migratoris, s'ha d'equiparar, per tant, amb el creixement de parlants.

Les xifres que hem plantejat –arrodonides, evidentment– tenen a veure amb els creixements que hem tingut al llarg de l'última dècada i creiem que són xifres ambiciosos, són necessàries, però són factibles. Per què diem que són factibles? Doncs perquè l'anàlisi dels últims anys ens permet veure que durant el darrer quinquenni vam ser capaços de créixer de cinquanta mil parlants coneixedors de la llengua, de gent que sap parlar-la, i vam créixer en vint-i-cinc mil usuaris per a persones que utilitzen la llengua. Per tant, del que es tracta és de multiplicar per dos com a mínim el nombre de coneixedors i de multiplicar per quatre el nombre dels usuaris; usuaris

que, òbviament, són usuaris compartits sovint amb el castellà o fins i tot amb altres llengües, perquè quan estem parlant d'incorporar-se a l'ús d'una nova llengua –i estem parlant bàsicament d'això– les coses no es poden fer de zero a cent.

Diem que és, per tant, un repte factible i l'estructurem essencialment en dos eixos. Un, intensificar les actuacions que ja s'estan duent a terme; per exemple, estem acabant de distribuir amb els ajuntaments el creixement del personal del consorci, estem impulsant l'aprenentatge en línia i estem impulsant la introducció de la intel·ligència artificial. Ara bé, no n'hi ha prou amb això, hem d'estendre també les formes d'accedir a la llengua, i en aquest aspecte és fonamental el món del treball. El món del treball associa la llengua amb el progrés social, el món del treball fa que la llengua formi part d'aquest ascensor i de cohesió.

I com ho farem, això? Doncs, entre altres coses, gràcies al Consell del Diàleg Social, que és l'indret on es troben les patronals i els sindicats. Comptem amb el seu suport per tal de dissenyar una estratègia que permeti adaptar la formació als llocs de treball i aconseguir...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya corresponent a l'exercici del 2024

237-00003/15

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. El segon punt de l'ordre del dia és la presentació i votació de l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya corresponent a l'exercici del 2024.

La Mesa, d'acord amb l'article 37, punt 3, lletra *h*, del Reglament, ha encomanat la presentació d'aquest informe al diputat interventor, el senyor Jordi Munell i Garcia.

Per tant, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Jordi Munell i Garcia, per un temps de tres minuts.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats, bon dia. Bé, en tres minuts intentarem explicar aquest tancament del pressupost a 31 de desembre del 24.

L'any 24, com recordaran, el pressupost del Parlament partia prorrogat de l'any 23, amb un import total de 58.252.017 euros. (*Remor de veus.*) Al llarg de l'any 24 s'han produït quatre modificacions. Una...

El president

Silenci, si us plau.

Jordi Munell i Garcia

Son quatre modificacions que representen 293.983 euros, dels quals 237.190 provenen de fons de romanents i 56.793 euros provenen de majors ingressos, bàsicament per aportacions per hores extres i bestretes de personal. També s'han produït disset transferències de crèdit entre partides que no comporten modificació del pressupost, per import d'1.986.260 euros.

Per tant, a 31 de desembre del 24, el pressupost del Parlament es va incrementar fins a 58.546.086 euros. L'estat d'execució a 31 de desembre era del 96,01 per cent; comparat amb el 2023, gairebé quatre punts percentuals més, fins a 56.211.841.

A 31 de desembre, per tant, hi havia, per un costat, 23.227.528, consellera Romero, 23.227.528 pendents de cobrar de la Generalitat de Catalunya, i, en canvi, el Parlament havia gastat el 97,32 per cent de les obligacions reconegudes. Per tant, a

finals d'any faltaven pagar 1.505.235 euros, però en faltaven cobrar 23.227.528. Per tant, això vol dir que el Parlament té, en aquest sentit, tresoreria suficient per cobrir..., que la Generalitat no pagava a l'hora.

El període mitjà de pagament a proveïdors ha estat de 9,55 dies, seguint la tònica dels anys anteriors i, com he dit altres vegades, també com un exemple per a altres administracions públiques.

A finals del 24, el romanent de crèdit que existia era de 2.334.159. Això suposa un quatre per cent sobre el pressupost definitiu, que és degut a factures que encara no havien arribat a 31 de desembre, a alguns expedients adjudicats amb despesa màxima i que s'utilitza parcialment, a algunes previsions que després quan es liciten són imports inferiors o a alguns projectes del 24 que s'executaran finalment el 25. Aquests 2.334.159 s'incorporen al romanent històric del Parlament, que en aquest cas incrementa fins a 21.983.123.

I aquest és el resum, en pocs minuts, d'aquest pressupost de l'any 24.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació poden intervenir els grups parlamentaris que ho desitgin, per un temps màxim de dos minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Diputats, diputades, quan parlem del pressupost i del seu compliment, el pressupost del Parlament, hem de pensar en gran, no?, parlem de més de 58 milions d'euros. I, bé, com bé ha explicat el meu company interventor, aquest pressupost es divideix, en la gran majoria, en despeses de personal, no?, parlem d'un setanta per cent; en béns i serveis, un vint, seguit de transferències corrents, un set per cent; inversions reals, un cinc per cent, i un 0,05 de variacions d'actius financers, tot en números rodons.

Amb l'informe que s'ha presentat avui hem pogut veure i escoltar que se n'ha executat aquest 2024 el 96,01, que contrasta amb el 92,28 de l'any 2023. Això és un indicador, i vull remarcar que anem pel camí correcte i que les persones responsables de planificar i executar han sigut curoses i rigoroses tant en els seus plantejaments inicials com en els posteriors. Així que enhorabona.

També és molt remarcable i també molt de copiar els pagaments de les factures. Estem parlant d'un període de 9,55 dies, quan la mitjana marcada d'acord amb la normativa és de trenta dies, una altra de les coses per les que hem d'estar tots orgullosos i orgullosos com a diputats i diputades. Treballar moltes vegades amb l'Administració pública no és fàcil, i el Parlament sí que ho fa.

Els romanents de crèdit també s'han reduït notablement. Situats en el tancament, és un 3,99 per cent del pressupost.

Diputats i diputades, per tot això, i molt resumit, el vot del PSC i Units per Avançar serà positiu. I és important que com a parlament siguem referents d'una bona gestió dels recursos públics. Continuem treballant en aquesta línia fins a arribar a l'excel·lència.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. No, simplement també refermar el nostre suport a aquesta liquidació del pressupost. Un pressupost que, com bé s'ha destacat, són més de 58 milions d'euros, 58 milions d'euros dels quals el setanta per cent van destinats al capítol 1, a despeses de personal.

I, en qualsevol cas, també, doncs, el que volem remarcar és aquest romanent, que enguany, és cert, s'ha reduït, però en qualsevol cas supera els 2 milions d'euros i que, per tant, ja s'afegeix a un romanent ja existent i arriba a un total acumulat de gairebé 22 milions d'euros. I, per tant, des d'aquest punt de vista, també esmerçar més esforços per tal de que aquesta despesa es pugui efectuar en els diferents exercicis i que, per tant, doncs, també potenciem la inversió en els diferents espais del Parlament, i, per tant, també aquesta inversió per millorar la condicionalitat dels diferents espais de treball.

D'altra banda, i simplement a destacar, el 97,32 per cent de les despeses reconegudes, de les obligacions reconegudes, s'efectua el seu pagament en l'any en curs, amb la qual cosa és una dada molt i molt bona i rellevant, igual que aquest pagament de 9,55 dies per fer efectives aquestes factures reconegudes i, per tant, fer efectiu el pagament global.

Per tant, sense cap mena de dubte, és una bona feina i és una bona gestió. Per tant, agraïments tant a Oïdoria de Comptes com també als treballadors i treballadores d'aquesta casa, que fan que la nostra vida sigui cada vegada més fàcil.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Bé, nosaltres, de forma molt breu, és veritat que el nostre grup acostuma a no posar traves en el pressupost del Parlament, atès que, doncs, bàsicament el seu gruix va destinat a les remuneracions del personal de la casa. Però, no obstant, li he de dir que hi ha notícies que ens ho posen molt difícil, com l'anunciada per part de la Presidència de la compra d'un pal de vint-i-cinc metres per fer onejar una senyera gegant.

Segons hem conegut, el pal està pressupostat en 31.000 euros, la pavimentació en 13.000, els fonaments en 7.000, el seguiment arqueològic en 4.000, les demolicions en 2.000, la placa interpretativa en 2.000, la gestió de residus en 1.700 i la implantació en 144. Tot plegat suma 64.000 euros, als quals, a més, hem d'afegir un benefici industrial de 8.000 i despeses generals de 3.800, que amb l'IVA, doncs sumen 93.000 euros. I, a més a més, davant de la possibilitat que durant l'excavació del terra es descobreixin restes arqueològiques, es contempla que el pressupost creixi un quinze per cent.

Sincerament, potser no calia. I nosaltres, en aquest cas, hi votarem en contra.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Sí; gràcies, president. Des de Grup Parlamentari de VOX en Catalunya rebutgem el propi pressupost del Parlament, perquè té moltes despeses accessòries, com fer un pal amb 64.000 euros de despesa, i incorpora la despesa de 26 milions d'euros, quan s'aprova el pressupost, que ocasiona l'existència de tres institucions totalment prescindibles: Consell de Garanties Estatutàries, sense competències, no vinculant, ja tenim el Tribunal Constitucional; la Sindicatura de Comptes, costosa, quan ja tenim

el Tribunal de Comptes, i el Síndic de Greuges, prescindible, ja tenim el Defensor del Poble. Des de VOX plantegem l'eliminació d'aquestes institucions costoses vinculades al pressupost del Parlament i retornar les competències als òrgans nacionals.

I des de VOX volem aprofitar l'avinentsa per denunciar la deriva totalitària i antidemocràtica del Parlament de Catalunya, que discrimina VOX no deixant debatre cap iniciativa nostra en el Ple d'aquest Parlament i votant sistemàticament «no» a les nostres propostes. Un parlament i una mesa que pretenen censurar els discursos de la nostra formació política perquè no agraden o a la Mesa o a la resta de grups. I estem aquí precisament pel recolzament dels catalans a aquests discursos i els principis que defensem. I un parlament que signa també convenis per discriminar mitjans de comunicació, un parlament que discrimina en les seves comunicacions la llengua majoritària dels catalans, que és l'espanyol, i un parlament que en els seus actes institucionals es dedica a fer política sectària, separatista i progre.

Per tot plegat, no al compliment d'aquest pressupost.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia. És ben cert que això no són els pressupostos, que senzillament és l'informe de tancament de comptes, però en cap cas el podem entendre com una qüestió únicament tècnica, perquè al final és un reflex del pressupost i, per tant, de com s'han gastat els diners del Parlament, tal com ens han explicat.

Des de que estem aquí, hem denunciat públicament l'escàndol de les dietes i els desplaçaments, i també el que cobrem els diputats i les diputades. I, tot i això, hem vist pocs canvis, perquè no es vol resoldre la qüestió. Portem temps en què es qüestionen el que cobren expresidents. També es podrien preocupar per revisar el què cobren els diputats i les diputades; algunes, fins i tot, a vegades les que més criden, que cobren i no fan la feina. Abordem les dietes i desplaçaments, que molt sovint no gastem i que no cobrem en base a contratiquet. Hem de cobrar en concordança amb el que cobra la gent treballadora d'aquest país.

Per això no hi podem donar suport.

Gràcies.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Tretze milions d'euros anuals en subvencions a grups parlamentaris. Això què és? El Parlament de Catalunya o Alí Babà i els quaranta lladres? Els catalans, per què paguem impostos? Per tenir bons serveis o per engruixir les arque dels partits polítics? Fem un referèndum i ho esbrinem?

Un pressupost que perpetua els privilegis polítics i consagra una estructura desvinculada dels interessos del poble català no és un bon pressupost. La partitocràcia subvencionada i el finançament de guinguetes polítiques amb els diners dels contribuents formen part d'un model caduc i opac que cal superar. El Parlament de Catalunya ha de menester 135 diputats, segur? Hi ha diputats en aquesta cambra a qui no hem sentit mai la veu i n'hi ha que només entren a l'hemicicle a correueta quan hi ha votació. (*Remor de veus.*) Potser són prescindibles...

El president

Si us plau, silenci!

Sílvia Orriols Serra

...no creuen?

A part dels diputats, tenim vuitanta-nou contractats a sou del Parlament com a personal eventual; Junts i PSC, vint assessors cadascun; els Comuns tenen més assessors que diputats. Perdonin que els hi digui, però, si hem de menester tant assessorament, potser és que no servim per al càrrec que estem ocupant, no? (*Remor de veus.*) Que es presentin a llistes directament els assessors i estalviarem costos als contribuents, no creuen?

La sobredimensió de càrrecs i paguetes és vergonyosa i culpable de la desconfiança que el poble sent vers una institució que hauria de ser molt més austera i propera. Cada cop que veig com els hi acosten i enretiren la cadira o els hi serveixen aigua als membres de la Mesa, m'imagino que som a l'època feudal. De debò, toquin de peus a terra i plantin-se al segle XXI, que ja seria hora.

Humilitat, seny i ordre.

El president

Abans de cridar a votació... Hi ha hagut remor de fons. El Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg estableix que els límits de la llibertat d'expressió en termes parlamentaris és amplíssima, i, fins i tot amb intervencions que ofenguin, xoquin o pertorbin. I aquest és el criteri que estem seguint la Mesa.

Abans de cridar a votació, el que vull agrair en nom de la Mesa és la feina de l'Oïdoria de Comptes, amb l'oïdora al capdavant i tot el seu equip.

Cridem a votació.

(*Pausa.*)

Procedim a votar el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya corresponent a l'exercici 2024. Votem l'informe.

Comença la votació.

Aquest informe ha estat aprovat per 96 vots a favor, 28 vots en contra i 10 absències.

En conseqüència, d'acord amb l'article 37.3, lletra h, del Reglament, queda aprovat l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya corresponent a l'exercici del 2024.

Decret Llei 8/2025, de 29 d'abril, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2025

203-00015/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret Llei 8/2025, de 29 d'abril, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per l'any 2023, prorrogats per al 2025. (*Remor de veus.*) En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament –els prego que surtin amb el màxim silenci–, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei.

Té la paraula la consellera d'Economia i Finances, la senyora Alícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Bon dia, consellers i conselleres, diputats i diputades. Doncs, com molt bé anunciava amb el seu títol el president del Parlament, avui portem a convalidació aquest decret llei, que és el segon suplement de crèdit que aprova el Govern i que porta en aquest Parlament. Just a l'anterior Ple vam portar el primer suplement de crèdit, que es va poder aprovar, i avui en portem un per valor de 1.300 i escaig milions d'euros, que s'han d'utilitzar per a despeses de personal, bàsicament l'augment dels sous i salaris dels funcionaris, dels treballadors públics, amb les obligacions que tenim d'augment, doncs, del dos per cent d'aquests salaris, i també per despeses diverses per valor de 388 milions d'euros.

Aquí hi han compromisos diversos del Govern. Un dels més importants és la resposta que vam donar a la crisi aranzelària a la que ens ha portat el president Trump i, per tant, algunes mesures extraordinàries que s'estan portant a terme i que va explicar el conseller Sàmpser, doncs, ara fa uns dies a la Comissió d'Empresa, però també algunes altres obligacions en els àmbits de l'habitatge sobretot, que saben que és una de les prioritats del Govern. Per tant, un suplement de crèdit que majoritàriament ens permet fer front a les obligacions en el capítol 1, amb les despeses de personal, i algunes mesures urgents que el Govern, doncs, està portant a terme degut a algunes emergències, com dic, ho repeteixo, l'habitatge o el cas de la crisi aranzelària.

Saben vostès que portem aquest segon suplement, encara ens en quedarà un tercer. Ho fem gràcies a la millora dels ingressos. Estem tenint un bon comportament dels ingressos degut a la bona situació de l'economia. Ho deia abans el president: un 3,6 per cent de creixement l'any 2024, que està fent que els ingressos de la Generalitat creixin un 14,6 per cent amb relació a d'altres anys; és el creixement més alt en l'última dècada. Això ens permet incorporar aquests gairebé 4.000 milions d'euros, entre això i els recursos que venen del sistema de finançament autonòmic, i, per tant, són recursos que venen i que es poden incorporar en una pròrroga pressupostària a través dels suplementos de crèdit que s'han de convalidar al Parlament.

Són instruments que permet la llei quan no hi ha pressupost, com és el cas de l'any 25. Saben vostès, doncs, que finalment no s'ha pogut aprovar un pressupost, però sí incorporar aquest increment dels ingressos per tal de poder atendre les obligacions del Govern, com deia, al capítol 1, però també els creixements de l'IPC dels contractes, capítol 2, que té la Generalitat, i també els pluriennals, els compromisos pluriennals que tenim, per exemple, en l'àmbit d'inversions, i fer front, com deia, a algunes urgències que els he comentat a l'inici de la meua intervenció.

Per tant, utilitzem l'instrument del decret llei per a aquesta incorporació de crèdit. Aquests gairebé..., finalment seran 4.000 milions, amb aquests 1.300 estem en els 3.500 milions d'euros, que ens permetran, doncs, poder fer front a aquests compromisos, sobretot salarials, inajornables, els que hem de complir, i també alguns altres compromisos que hem pogut acordar amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i amb el Grup Parlamentari dels Comuns, a qui els vull agrair, com sempre, la seva generositat i el seu suport, que ens permetran incorporar aquests recursos per continuar desenvolupant polítiques públiques i garantint els serveis públics als ciutadans de Catalunya.

Així que és un decret breu, ja el veuen, té només dos articles, és molt senzill, però, com dic, ens permetrà fer front a aquestes obligacions per mantenir els serveis públics i garantir aquestes obligacions.

Moltes gràcies, i bon dia.

El president

Gràcies, senyora consellera. Passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar llur posició. Segons va acordar la darrera Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. En primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula l'honorable senyor Jaume Giró i Ribas.

Jaume Giró i Ribas

President, consellera, consellers del Govern, diputades, diputats, ahir vaig buscar a internet «elaboració de pressupostos 2025». La primera entrada de resultats deia: «Elaboració dels pressupostos del 2025: Economia i Finances», amb un subtítol ben prometedori: «Consulta els documents relacionats amb el procés d'elaboració dels pressupostos per a l'any 2025.» Vaig pensar: «Mira, demà podré felicitar la consellera Romero, perquè, tot i portar mig any sense pressupostos, sembla que hi treballa.» Però amb el clic sobre l'enllaç va venir la decepció: una pantalla sola amb el missatge: «La pàgina no s'ha trobat.» (*Rialles.*) Això sí, en català, en castellà, en anglès

i en aranès. Permeti'm, senyora Romero, que com a mínim la felicitat per la pulcritud lingüística del departament que dirigeix; val més això que res.

«La pàgina no s'ha trobat» és un missatge lacònic, però contundent, significatiu i trist, per què no dir-ho? Tancarem, doncs, el 25 de la mateixa manera que el 24 i com s'han tancat sis dels darrers deu exercicis: amb pròrroga pressupostària, abusant dels suplements de crèdit i tramitant-los per la via del decret llei. No sempre ha estat així. Unes finances públiques normals varen ser una cosa normal gairebé durant tres dècades.

Consellera Romero, diputats del PSC, la pròrroga és un mecanisme excepcional, i vostès la fan servir sense moure ni una cella, abusant, a més, de l'instrument més perillós al servei de la política, que és –ja l'hi vaig dir– el decret llei. Un país normal, fins i tot un país pretesament normalitzat, no pot fer norma d'allò que és excepcional. Un país normalitzat no fa la investidura del seu president amb uns socis que després no li aproven ni els seus primers pressupostos. El Govern d'un país normalitzat no fa de la improvisació el seu *modus vivendi*.

Sobre aquest decret llei, per un nou suplement de crèdit, els vull dir una cosa. Com reconeix el propi text del decret –i vostè ara ho ha recordat– poden demanar més crèdit perquè esperen finançar-lo amb uns ingressos més alts de les bestretes del model de finançament. Això és molt important que ho tinguem present. Saben d'on provenen aquests ingressos més alts? Això no ho expliquen. Doncs provenen principalment de la major recaptació fiscal que el Govern espanyol i la Generalitat tindran perquè la inflació dels darrers tres anys ha disparat la factura tributària de les famílies catalanes. Un ciutadà català amb uns ingressos entre trenta mil i seixanta mil euros bruts pagarà aquest any uns mil euros més d'impostos per la no deflació de l'IRPF en els darrers tres anys. L'IRPF és un impost progressiu. Quan hi ha inflació, les pujades nominals dels salaris fan pujar el tipus efectiu a pagar, sense un creixement real de la renda. Dit d'una altra manera, el mateix sou real suporta una pressió fiscal més alta.

Ja acabo. És curiós; és molt curiós que aquest decret llei vol destinar una bona part del suplement de crèdit –uns 900 milions dels 1.300– precisament a un increment retributiu dels funcionaris i del personal públic, per tal d'adaptar els seus salaris a la inflació d'aquests tres anys, a l'índex de preus de consum harmonitzat –com diu el decret– dels darrers tres anys, 22, 23 i 24. Està bé, i a Junts ens sembla bé. És just fer-ho. Però, consellera, ja han avisat vostès els funcionaris que una part d'ells acabaran pagant més impostos? Segurament no. Com la conec, consellera, sé que és una persona de seny i estic segur que vostè sap que el peatge de no deflacionar l'IRPF és un peatge abusiu per a les classes mitjanes treballadores. Faci el favor, consellera Romero. Si us plau, resisteixi's a la voracitat insaciable d'anar incrementant la despesa pública, i així potser podrà evitar seguir escurant les butxaques dels treballadors i apujar-los els impostos per la porta del darrere.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Diputat Giró, sembla que hagi crescut aquesta setmana, eh? (*Rialles.*) Gràcies, president, perquè ha incorporat el comentari en la meua intervenció. Bon dia. Consellers, conselleres; diputats, diputades; treballadors i treballadores de la casa.

Bé, estem davant d'un suplement de crèdit –el segon, com ha dit la consellera– que sense cap mena de dubte incorpora elements que per a nosaltres també són rellevants. Perquè, en efecte, cal que hi hagi unes retribucions adequades i acurades amb els increments i amb els processos d'inflació, i, per tant, que els salaris s'actualitzin. I, per tant, des d'aquest punt de vista, 912 milions d'euros que es destinen precisa-

ment a l'actualització dels salaris del personal públic al servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i, per tant, des d'aquest punt de vista, també, involucrant també aquell personal de caràcter delegat que compleix amb les seves obligacions també al servei públic, i, d'altra banda, amb els diferents concerts en tots els àmbits educatius, sanitaris, etcètera, i, per tant, aquest increment retributiu.

D'altra banda, aquests increments també es donen perquè hi ha negociació col·lectiva i, per tant, en l'àmbit de la negociació col·lectiva s'arriba a uns acords i aquests acords s'han de complir, i, per tant, també es recull aquest 0,5 per cent d'increment de l'IPC quan hi ha successius increments en anys anteriors i, per tant, hi ha un increment addicional d'aquest 0,5 per cent que també es reconeix en aquest decret.

Però, d'altra banda, també hi ha 388 milions d'euros que van destinats a altres àmbits i, per tant, aquí, a Esquerra Republicana, hi va posar l'accent. Vam negociar amb el Govern i vam arribar a una sèrie d'acords, sobretot per donar resposta a la política aranzelària impulsada pels Estats Units; una política aranzelària que encara no s'ha concretat i, per tant, també nosaltres, en aquests acords i en aquesta negociació amb el Govern, vam incorporar un element que per a nosaltres és clau i és cabdal. I és que s'ha de constituir un grup de treball entre Esquerra Republicana i el Govern per fer una redistribució d'aquests recursos, d'aquests 388 milions d'euros, que vagin destinats precisament a mitigar els efectes de la política aranzelària.

Però, d'altra banda, és donar suport també al teixit econòmic i productiu del país i, per tant, donar suport no només a aquelles empreses que exporten directament als Estats Units, sinó també donar suport a aquelles empreses que conformen la cadena de valor dels productes que són exportats als Estats Units. Per nosaltres, això és molt rellevant, perquè el percentatge més important el tenim precisament en l'àmbit de la cadena de valor, i, per tant, incorporar aquests mecanismes, i alhora, impulsar totes les polítiques de suport a la internacionalització i a la diversificació de mercats. Els catalans i les catalanes necessitem exportar i, alhora, ser menys dependents també de les decisions en política exterior que prenguin altres estats i, per tant, ser menys dependents també d'aquestes polítiques aranzelàries, que afecten –sobretot i en gran mesura– la classe treballadora del nostre país.

Per tant, davant d'aquestes mesures, cal que també protegim la classe treballadora i protegim també els treballadors i treballadores del nostre país, mantenint els seus llocs de treball i mantenint l'ocupació. Per tant, totes aquestes ajudes han d'anar sempre condicionades al manteniment de l'ocupació. Aquest suport a la internacionalització i a les mesures de diversificació de mercats també seran rellevants per a la promoció dels productes catalans i, per tant, el foment també del consum, no només a l'exterior, sinó també –vam proposar des d'Esquerra Republicana– impulsar mecanismes de suport al consum interior i, per tant, a una major promoció del producte propi.

I un element molt rellevant –i, de fet, imprescindible, i que va ser una de les claus de la negociació també amb el Govern– va ser precisament el suport a les explotacions agràries que han patit les pedregades. Ja en van vuit durant l'actual curs –pedregades i calamarsades. I que, des d'Esquerra Republicana, exigim i demanem al Govern que executi de forma immediata aquestes línies de suport dels 20 milions d'euros més els 10 milions d'euros addicionals per a les xarxes antipendra. Trenta milions d'euros destinats a les explotacions agràries per tal de mitigar l'impacte que han patit amb les calamarsades i les pedregades. Avui mateix, el *Segre* publicava que 3.200 hectàrees a Lleida han estat afectades; 3.200 hectàrees just aquest cap de setmana per les pedregades en camps d'arbres fruiters i en camps de cereals. Però no només és Lleida; també és el Priorat, també és la Ribera d'Ebre... Són molts territoris del nostre país, són moltes comarques del nostre país dedicades a l'explotació agrària, dedicades al sector agroalimentari, que estan patint les inclemències del temps.

Per tant, també, en això demanem que hi hagi una acceleració, que s'executi de forma immediata aquesta despesa que avui també aprovarem, i, per tant, consellera, li demanarem que es posi a la feina i que aquests pagaments es facin de forma immediata.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Bé, gràcies, president. Consellers, conselleres; diputats, diputades. Aquest segon suplement de crèdit per import de 1.300 milions d'euros es pretén destinar a cobrir necessitats recurrents del 2025 per garantir el normal funcionament de l'Administració de la Generalitat, tal com s'estableix en el propi decret.

El problema està en que el «normal funcionament» vol dir que tot continua igual, o el que és el mateix: mantenir la mala gestió dels serveis públics, caracteritzada per encapçalar les llistes d'espera tant en salut com en serveis socials, estar a la cua en qualitat educativa i amb el major nombre de barracons escolars, les pitjors dades de delinqüència dels darrers quinze anys i la major xifra d'ocupacions d'habitatges de tot Espanya a Catalunya –set de cada deu–, i amb la major fugida d'empreses, més precarietat laboral i amb els impostos més alts d'Espanya.

El Govern del Partit Socialista ha estat incapaç d'iniciar el mandat amb nous pressupostos per al 2025. Ara tenia l'oportunitat d'aprofitar els suplements de crèdit, encara que fos a cop de decret per millorar els serveis públics, però novament ha fracassat de la mà d'Esquerra Republicana i els comuns. I m'explicaré amb el contingut d'aquest segon suplement que ara debatem.

Primer. Sens dubte, cal atendre els increments retributius dels funcionaris interins del 2025, però s'havia d'acompanyar de la reducció d'alts càrrecs polítics i directius. No es pot acceptar, per exemple, que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals tingui vint-i-tres alts càrrecs per a un personal tècnic de només vint persones, que generen una despesa en sous al voltant de 2 milions d'euros, similar a la despesa del total de personal tècnic de la corporació, i podríem seguir amb molts altres organismes del grup Generalitat, com l'Institut Cartogràfic i Geològic o Loteries de Catalunya, entre altres, però ja en tindrem, d'ocasió.

Segon. Mentre es destinen 6,5 milions d'euros a les obres de la nova seu de la Delegació del Govern de la Generalitat a Manresa, tan sols s'assignen 7,1 milions d'euros per a la prevenció, extinció d'incendis i salvament, sabent que només tenim dues aeronaus pròpies.

Tercer. Malgrat la crisi habitacional que patim, especialment a Catalunya, l'Incasòl només està construint 350 habitatges protegits el 2025, i algunes promocions ho fa gràcies als fons Next Generation. Això sí, el Govern socialista, de la mà dels comuns, ens porta més intervencionisme en el mercat, amb més ús del dret de tan-teig, més inspectors i més impostos a la compravenda d'habitatges.

Quart. Davant la política proteccionista dels Estats Units, que es preveu que afecti especialment el teixit empresarial i agrícola català a Espanya, aquest suplement del pressupost no inclou ni un euro per protegir i impulsar l'empresa catalana i els seus llocs de treball a nivell mundial. Molts plans anunciats pel Govern fins ara, com és el pla de defensa comercial, amb 1.500 milions d'euros, per al que només s'han destinat 300 milions d'euros en recursos extraordinaris en el primer suplement d'enguany.

Cinquè. Tampoc està previst ajudar les empreses catalanes a reduir els seus costos, com seria avançar cap al subministrament d'energia estable i barata o aplicar rebaixes fiscals a les pimes i autònoms, i, per últim, sisè, voldria destacar que aquest suplement no destina ni un euro a la recerca i el desenvolupament, tot i ser el motor

de transformació de la nostra societat, tan necessari en l'àmbit de la salut, de la reindustrialització i la protecció del medi ambient.

Per tots aquests principals motius, tampoc podem donar suport a aquest segon suplement de crèdit al pressupost prorrogat, perquè és la segona part de la fracassada política de l'anterior Govern d'Esquerra Republicana, basat en l'asfíxia fiscal, la burocràcia administrativa, la despesa supèrflua, la mala gestió dels serveis públics i la manca de resposta als reptes de la societat catalana.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bien, hoy volvemos a ser testigos del caos que reina en la Generalitat de Catalunya, gobernada por un PSC arrodillado a los comunistas de Comuns y arrodillado a los separatistas de Esquerra Republicana; un gobierno que, tras un año en el poder, ha sido incapaz de aprobar unos presupuestos, como exige cualquier Administración seria. Un año perdido para Cataluña; un año de inestabilidad, de improvisación, de pactos oscuros, pero a costa del dinero de todos los catalanes.

¿Y cuál es la solución del Govern del PSC? No gobernar para todos, no asumir responsabilidades y gastar más dinero, gastando 4.000 millones de euros extras de los 41.000 millones del presupuesto prorrogado de 2023, con tres suplementos de crédito –el tercero está por llegar a este Parlament– negociados en los despachos de Esquerra Republicana y de En Comú Podem, sin transparencia, sin criterios de eficiencia, convirtiendo el esfuerzo de los catalanes con sus impuestos en un concurso de lluvia de millones. ¿No tienen suficiente con los 41.000 millones presupuestados? ¿Pretenden gastar más? Primero fueron los 2.168 millones de euros para subir sueldos y pagar facturas pendientes; ahora, estos 1.301 millones para gasto comprometido o, supuestamente, para compensar los aranceles de Estados Unidos, y amenazan con aprobar otro de 469 millones con la correspondiente carta de Reyes Magos de separatistas y comunistas, una especie de subasta pública con propaganda electoralista y –vuelvo a decir– con el esfuerzo y a costa de los catalanes. Y nos preguntamos desde VOX: ¿no son capaces de reducir el gasto para poder afrontar estos gastos públicos? ¿Les falta dinero? Reduzcan gastos, como cualquier familia, pero dejen de incrementar el gasto público a costa de suplementos de crédito.

Desde VOX decimos basta de convertir el Parlament en una especie de mercado persa donde se compra el voto a golpe de más gasto público, basta de hipotecar el futuro de nuestros hijos para satisfacer a separatistas y comunistas, y basta de gobernar a espaldas del sentido común. Cataluña necesita un gobierno serio, que gestione con responsabilidad, que respete el dinero de los catalanes y que, en vez de aprobar 4.000 millones más de gasto, haga caso a VOX, o no: haga caso al sentido común, que es lo mismo, y reduzcan 18.000 millones de gastos, de gasto superfluo, de subvenciones, de duplicidades, de ayudas al extranjero, y reduzcan, reduzcan el IRPF, que castiga las nóminas de los trabajadores, y eliminen, eliminen el ITP, por ejemplo, que castiga la compra de la vivienda habitual con un diez por ciento. Destinen el dinero de los catalanes a lo esencial, que son sus competencias: seguridad, vivienda, sanidad, educación, infraestructuras y ayudas sociales bien enfocadas. Porque con sus políticas, aun trabajando, cada vez es más difícil llegar a fin de mes y cada vez es más complicado adquirir la vivienda habitual.

Acabaré con un refrán: quien gasta lo que no tiene vende lo que no quiere. Exactamente lo que hace el PSC con sus decretos ley: hipotecando nuestro futuro, vendiendo Cataluña al mejor postor con tal de mantenerse un día más en el poder.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Moltes gràcies, president. Bé, nosaltres, òbviament, votarem a favor d'aquest suplement de crèdit, com hem fet també en aquest cas amb el primer. Sap la consellera que nosaltres vam treballar i vam acordar un acord per, no?, en aquest cas per convalidar els dos suplementes de crèdit d'aquests més de 3.500 milions d'euros, que són segurament imprescindibles per al bon funcionament de la Generalitat i també per impulsar mesures concretes que estan en l'acord d'investidura que vàrem signar en aquest cas els Comuns amb el seu partit, amb el Partit Socialista.

Clarament –ja ho vam explicar també en l'anterior suplement de crèdit– amb tres eixos fonamentals en l'acord a què vam arribar. En primer lloc, habitatge. Vam dir-ho: és la màxima prioritat de país i, evidentment, també ha de ser la màxima prioritat de govern. Aquesta voluntat de mobilitzar el màxim nombre de recursos destinats a l'habitatge, arribar a aquests 850 milions de recursos propis, que és la xifra més alta en els darrers anys pel que fa referència al pressupost de la Generalitat. També la creació d'aquesta unitat de mediació per fer front als desnonaments, especialment quan hi ha famílies vulnerables amb menors a càrrec. I també, evidentment, aquest cos d'inspectors que ha de servir per fer complir la llei, simplement això, perquè d'una vegada per totes es deixi de fer frau de llei a Catalunya, que es deixi d'utilitzar el lloguer de temporada com un element per fer frau de llei, per saltar-se la regulació del preu del lloguer, perquè d'una vegada per totes, evidentment, la gent pugui pagar un preu just per tenir un lloc on viure.

En segon lloc, també, evidentment, com a màxima prioritat, la salut pública. Aquí teníem un doble acord: 13 milions d'euros per impulsar el dentista públic, per continuar amb el desplegament de la llei de salut bucodental a Catalunya, i 10 milions d'euros –després en parlarem també, avui– per, en aquest cas, dotar de recursos, ara sí, el pla de salut mental de Catalunya, aquest pacte nacional per la salut mental a Catalunya.

I finalment, també dins d'aquest bon acord, jo diria també, que es va assolir en aquest cas també amb Esquerra Republicana, aquests 300 milions d'euros per gestionar el que pot ser aquesta guerra comercial impulsada per Trump i els seus aliats.

Destinar també 20 milions d'euros a impulsar les energies renovables a Catalunya. Crec que és estratègic, i més amb el debat que tenim a dia d'avui. Això és el que ens pot aportar sobirania energètica, però també sobirania industrial. Ser més competitiu amb el preu que paguen les nostres empreses, evidentment, per l'energia que necessiten depèn d'aquest impuls de les energies renovables, i aquí és clau el paper que pot tenir també l'energètica pública en l'impuls de l'energia renovable a Catalunya.

Sí que m'agradaria acabar també aquest debat –i fruit també d'algunes intervencions del senyor Giró– amb una doble reflexió. Veia avui també molt preocupat el president Puigdemont sobre el paper que tenim els Comuns en aquesta legislatura. He de dir que em sorprèn –em sorprèn. Parlava el senyor, en aquest cas, Puigdemont, el president Puigdemont, sobre la fiscalitat. He de dir per què em sorprèn, perquè si el 2020 va haver-hi pressupostos, en aquest cas amb el president Torra..., els vam acordar els Comuns. I jo no sé si amb menys entusiasme o més, però, per exemple, el senyor Albert Batet va votar a favor de la pujada de l'impost de successions a les grans herències; va votar a favor, en aquest cas Junts per Catalunya, de la pujada de l'IRPF a les rendes més altes; va votar a favor de la pujada de la taxa turística. La taxa turística que tenim ara la vam acordar els Comuns, en aquest cas, és veritat, amb el vicepresident Aragonès, però sota presidència del president Torra. I també, fins i tot, mirin, ja sé que vostès són els de les rebaixes a les elèctriques, però vam

acordar un impost de 200 milions d'euros a les grans teleoperadores d'aquest país i a les grans empreses elèctriques per l'impacte que tenen les seves instal·lacions en el medi ambient. Per tant, em sorprèn, no?, que es posin ara les mans al cap quan, evidentment, el 2020 va haver-hi pressupostos gràcies als Comuns. Però és que també vostè sap que el 2022 els seus pressupostos no els va acordar amb altres grups, sinó que els va acordar, en aquest cas, amb els Comuns. Per tant, jo crec que..., no?, no sé com és que ara som tan dolents i, en canvi, fa un temps érem tan bons, eh? Però en tot cas deu ser..., no ho sé, «cosas veredes, amigo Sancho», que deia aquell.

Però, en tot cas, també vull traslladar una reflexió, no? Veig aquests dies també una certa preocupació, no?, en sectors econòmics que reclamen al president que pacti amb Junts per Catalunya. Miri, jo seré molt clar: Junts per Catalunya avui és caos, és «lio», és desordre, és «jugada mestra». Això és el que són vostès, i en tenim moltes contínues. Si fos per vostès, no hi hauria ni suplements de crèdit, ni tindriem el decret que va impulsar la consellera, en aquest cas d'Economia, per a la petita i mitjana empresa en vigor, en aquest cas perquè puguin pagar directament a les empreses subcontractades per part de la Generalitat o es puguin dividir els lots perquè la petita i mitjana empresa, en aquest cas, pugui acudir als concursos públics de la Generalitat. O l'última jugada mestra, que és portar el Decret 10/2025 al Consell de Garanties Estatutàries, que segur que el sector turístic està molt content amb vostès. Però, en tot cas, vostès faran. Jo el que sí que vull enviar un missatge molt clar a tots els sectors econòmics de Catalunya, als agents socials, també, evidentment, als sindicats: que si hi haurà pressupostos el 2026 serà fruit d'una negociació amb els Comuns. Segur que no serà per Junts per Catalunya.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; bon dia. Mirin, si estiguéssim en una sèrie o es fes una sèrie sobre política catalana, avui seria un d'aquests capítols de farciment a on es desenvolupa alguna trama secundària. Segurament, potser per primera vegada, vindria algun diputat d'Aliança a una comissió de treball (*remor de veus i aplaudiments*), i llavors, en un petit debat..., seguirien amb el seu debat, aquest que han situat sobre la qüestió feudal, i els hi podríem dir per primera vegada que els «maulets», aquella paraula que designa els enterrats al Fossar de les Moreres, és una paraula que prové de l'àrab, que significa serfs alliberats i aliats, i potser aprendrien alguna cosa, i amb aquesta subtrama, diguem-ne, doncs desenvoluparien el capítol.

Això ens fa gràcia, però és trist, en realitat. Perquè arribem aquí a taula parada, i no crec que tingui sentit discutir el contingut d'aquest decret llei ni tampoc la seva necessitat, perquè és obvi que un govern ha de complir amb els seus compromisos, perquè és obvi que aquest és el mecanisme que tenim amb la situació política en la que estem i perquè és obvi que aquestes partides pressupostàries han de sortir endavant —és cert.

Però crec que hi ha un debat de fons que s'ha començat a apuntar ara i que crec que en tenim un exemple flagrant en el darrer Ple. El meu grup vam venir aquí al darrer Ple i vam aportar la nostra lectura sobre el turisme, sobre les seves externalitats, sobre l'efecte en l'economia i el món del treball, i també una anàlisi sobre la conveniència d'una taxa forta, no perquè aquesta fos de caràcter «dissuasiu», com volen dir aquells, no?, que els encanta agitar determinades pors, i que no només havia de servir per pal·liar externalitats, sinó que podia servir per construir un altre model turístic que beneficiés la població del país. És a dir, ens ho vam prendre «en sèrio». Malgrat que, bàsicament, havíem conegut com havien anat les negociacions de la taxa a través dels mitjans, nosaltres vam venir i vam abordar aquest debat amb la rigorositat que creiem que es mereix el país, perquè creiem que quan parlem d'anti-

política també estem parlant del que passa en aquest Parlament. I el que va passar seria hilarant si estiguéssim en una sèrie d'HBO, però estem en un parlament de veritat i no un de cartró pedra. I a mi em sembla especialment greu que aquí s'aproves una taxa, que després es votés, majoritàriament pels càlculs de cadascú –dels quals no ens n'hem de fer càrrec el meu grup parlamentari–, que aquesta no es prorrogués, i que minuts després hi haguessin una gran quantitat de parlamentaris aquí fora, als passadissos, amb els telèfons, *vamos*, que treien fum, i al cap d'unes hores conegués-sim –per la premsa de nou– que aquesta es prorrogaria a través del Govern. Jo crec que hi ha una reflexió de fons, de tothom que després vulgui parlar d'antipolítica, sobre el que va passar fa dos setmanes en aquest plenari. Crec que és necessari.

Perquè deia ara el diputat Cid que no poden estar governant els interessos econòmics. Home, doncs jo no sé moltes voltes ben bé qui governa, perquè alguns interessos econòmics, aquells que no necessiten votar cada quatre anys perquè poden votar cada dia, i m'és igual si es diuen Endesa, si es diuen Florentino Pérez o si es diuen Sánchez Llibre de Foment, és obvi que a voltes, quan no els hi surten les coses com tenien planejades, sí que governen. I això ho vam veure fa dues setmanes.

Aquest Govern i el seu president s'han esforçat moltíssim en transmetre que s'estava obrint una nova etapa a Catalunya, i això, si no és només una estratègia comunicativa o una gesticulació, si és una realitat, aquesta nova etapa haurà d'afrontar en algun moment un debat sobre model, i això és el que tenim quan parlem d'uns pressupostos. I si no són els pressupostos, busquem quins són els mecanismes. Perquè, a hores d'ara, l'únic que s'està plantejant són lleis de l'etapa anterior, pressupostos de l'etapa anterior, i es continua amb una dinàmica arriscada de l'etapa anterior, que és la que ens va portar a les eleccions, que és escoltar quan convé i a qui convé segons partit i no segons país.

Presentar un model a pedaços és trampós, perquè ens obliga a tots nosaltres a només poder abordar el particular i no el país. Perquè evidentment que podem estar d'acord amb determinats decrets i evidentment que podem estar d'acord amb determinades mesures, però estan sent pedaços, no en un sentit propagandístic, sinó en el sentit de que no podem discutir cap a on avancem com a país. Aquella gran transformació que es plantejava al principi de la legislatura segur que no està servint en termes de debat. I ho hem vist també amb el tema aranzelari, perquè nosaltres ens hem fet un fart de venir a proposar determinades coses. I jo estic atenta quan venen a comparèixer tècnics del Govern, i sé que a voltes assenteixen a determinades propostes, però encara no han trobat un sol mecanisme perquè aquestes puguin servir perquè vagin més enllà de que jo faci discursos de dos minuts.

Aquests dies hem vist també com determinades polítiques que ja sabem que no funcionen i que són contràries a altres coses se segueixen reproduint. Tenim el bo jove. No tornaré a entrar en què jo tinc trenta-tres anys i ja no soc jove, i que trentacinc anys no és ser jove i que això és un *rebranding* de no ser capaç de dir que la gran majoria del país té un problema, i és que no pot pagar el lloguer. I ja perquè els lloguers precisament han pujat a Catalunya –es publicava ahir a *El Periódico*– tres vegades més que els salaris en vint anys. Això requereix un abordatge holístic. Ho hem vist també amb les línies públiques, mentre augmenten l'oferta de línies concertades, mentre models com el de Canadà, precisament, que són els que tenen millors notes PISA, no tenen models com el concertat. Nosaltres estem reclamant que hi hagi un debat de fons, perquè si no...

Mira, l'altre dia el diputat Giró citava Agamben. Agamben deia que la llibertat no es troba en escollir entre dos opcions sempre predefinides, sinó en la possibilitat de crear una nova opció. Jo crec que avui lo que és necessari és que ens plantegem per què estem buidant aquest Parlament de sobirania, per què permetem, no als despatxos dels partits polítics –que, mira, encara no estaria tan malament–, sinó que als despatxos d'altres poders econòmics es pugui decidir la política d'aquest Parlament,

i com ho fem perquè realment aquí puguem tenir un debat una mica seriós sobre lo que volem per a aquest país.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Entenem que cal pagar els endarreriments i les retribucions salarials al personal de la Generalitat, però no podem donar suport a aquest suplement de crèdit que inclou un guirigall de propostes varies i que cronifica el mal del que sembla que ha de morir el seu Govern: decret llei, altra volta.

Van regalar grup parlamentari a la CUP, i, de retruc, a Aliança Catalana; van regalar assessors als Comuns, que, certament, van faltats d'assessorament; van mantenir en el càrrec desenes de militants d'Esquerra Republicana, i ni així no han aconseguit aprovar un pressupost? Cars i estèrils, així són sempre els pactes amb el diable. Ara que han decidit rendir-se al deix totalitari dels Comuns i a la barbàrie de Hamàs i tancar la delegació de Tel-Aviv, potser hi haurà premi? Tindrem pressupost? Ara sí? S'han humiliat prou, senyor Cid, o encara en vol una mica més?

El decret llei, ho dèiem en la darrera sessió plenària, s'ha de reservar per a casos urgents i inajornables. Saben què és urgent i inajornable? Que formalitzin el casament; oficialitzin el quadripartit d'una vegada. Se'n moren de ganes. El to dolç, comprensiu, a voltes dramàtic que empren entre vostès quan s'interpel·len recorda molt les novel·les sud-americanes. Un govern tecnòcrata que recorre als nyaps i a la improvisació defugint el control parlamentari i mancant totalment al principi de transparència. Cada cop que mouen fitxa, comprometen la sostenibilitat a llarg termini. Quants nous decrets suplementaris guarden a la reserva? Hi pot haver prosperitat compartida prorrogant un pressupost del 2023? Guaitem on guaitem, sols sabem veure irresponsabilitat i covardia. De debò que així és com pensen governar, cedint a l'extrema esquerra i als terroristes? Vergonyós.

Visca Israel i visca Catalunya.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats... Avui sotmetem a consideració del Ple el Decret 8/2025, pel qual s'aprova un segon suplement de crèdit de 1.301 milions d'euros. El nostre grup parlamentari dona, lògicament, ple suport a aquest decret perquè és la resposta responsable al que necessita el país en les actuals circumstàncies. I malgrat l'intent de bloqueig interessat d'alguns, el Govern, i el Grup Parlamentari Socialista que li dona suport, no renunciarà mai a complir la seva responsabilitat amb la ciutadania i amb la ferma convicció que fem el que toca, governar –encara que sigui el que a alguns els hi pesi– per garantir l'estabilitat financera i la justícia social a Catalunya.

Fa només dues setmanes, en aquest Ple vam aprovar el primer suplement de 2.168 milions d'euros. També vam aprovar un altre decret, el 5/2025, en el qual es rebaixava la renda a les rendes inferiors a 33.000 euros, que beneficia un seixantatres per cent de la ciutadania, o dels contribuents, per ser exactes. I sembla que se n'ha oblidat en la seva intervenció, precisament perquè estàvem fent això que dèiem respecte a la recaptació. Malgrat això, com deia, avui ens correspon abordar aquest segon suplement, que incrementa de nou el marc financer extraordinari per al 2025.

Aquests dos suplementes responen a una realitat ineludible, que és la pròrroga pressupostària, i és possible gràcies a que l'evolució positiva de l'economia catala-

na és una realitat. L'any 2024 l'economia va créixer un 3,6 per cent, per sobre de la mitjana espanyola. I aquesta bonança ha permès un increment d'un 14,6 per cent el 2024 dels recursos públics, dels ingressos públics. Fins i tot s'ha recuperat el superàvit corrent fins a 338 milions d'euros. És la primera vegada des del 2007. Ens trobem, doncs, en una situació excepcional i hem de decidir si aquests 3.936 milions d'euros els utilitzem per a aquelles coses que fan falta o mirem cap a una altra banda. Per tant, la nostra opció –i el decret llei que avui defensem no és cap floritura comptable ni és un caprici polític– és un baló d'oxigen per als pilars de l'estat del benestar a Catalunya.

Parlem, en primer lloc, de la sanitat pública. Gràcies a aquest suplement podem pagar l'augment de sou que mereixen els professionals. Oposar-s'hi és dir que no a aquests recursos per a Salut. En segon lloc, Educació. Aquest decret assegura que les escoles i instituts tinguin el personal i els mitjans acordats, que els docents cobrin allò pactat. Votar no equival a dir no a que les escoles tinguin prou professors i que la universitat hagi de congelar contractacions. Serveis socials i atenció a les persones: amb aquesta injecció de fons garantim la continuïtat de centenars de concertacions en residències, centres de dia. Votar no és deixar-los penjats. En quart lloc, no podem oblidar les polítiques d'habitatge i de les actuacions d'emergència. Part d'aquests diners van a això. De debò que amb les notícies que tots sabem i que avui queden reflectides a *El Periódico*, senyora Casanova, amb un increment tres vegades superior als darrers vint anys de les rendes del lloguer, l'única solució que tenen vostès és la mà invisible del mercat? De debò que la seva posició és aquesta, no fer res davant d'aquesta situació? Per tant, no és la nostra. Renovables: igualment, el pla Responem, per fer front a la situació que eventualment pot patir la nostra indústria com a conseqüència de la guerra comercial amb els Estats Units. Invertir en el camp català, recolzant agricultors i ramaders. I, per tant, estem convençuts de que aquest suplement de crèdit respon a les necessitats que el país té en aquest moment.

Algunes reflexions que s'han fet... L'hi he comentat, senyor Giró, a banda de que li he enviat l'enllaç correcte perquè pugui veure la informació adequada, perquè segurament va entrar en un enllaç, diguem-ne, obsolet o descatalogat. L'hi deia: la deflació s'ha fet amb aquesta reducció de l'IRPF que es va aprovar en el decret 5 del Ple passat i, per tant, ens sembla interessant que es tingui en compte també i es posi damunt de la taula. La situació econòmica és bona, es reflecteix en reducció fiscal per a aquelles rendes més baixes, i seguim mantenint i impulsant polítiques redistributives, que són absolutament necessàries.

Senyora Casanova, és un discurs interessant, el seu. S'ha basat en dir «només hi posen això, només hi posen això, només hi posen això...». És allò del «*dos huevos duros*», no? És a dir, hi posem recursos –hi posem recursos–, per altra banda, diuen que recaptem massa, però al mateix temps ens diu que només hi posem això. Dificil d'entendre.

VOX. Retallades. El senyor Garriga, una vegada més, ens obsequia amb una proposta buida: retallades. *Nihil novum sub sole*. No hi ha cap altra proposta que «retallin, retallin i retallin».

Permetin-me, per acabar... Hi ha dues maneres d'entendre la política. D'una banda, els qui creiem que fer política vol dir resoldre problemes, millorar la vida de la gent i assumir responsabilitats –és el que fem amb aquest decret–, i altres només ens aporten discursos buits, com el que ha fet la senyora portaveu del Grup Parlamentari Mixt. Un discurs buit, amb insults, amb impropis; tan buit com els escons i les seves cadires a la majoria de comissions, a les que no assisteixen.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim a la votació del decret llei. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 8/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots a favor, 32 vots en contra, 35 absències. Vist el resultat de la votació, el Decret llei 8/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 155.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* No n'hi ha cap? *(Pausa.)*

Doncs, atès que no hi ha cap petició, aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Projecte i proposició de llei (debat de totalitat)

200-00010/15 i 202-00029/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat al projecte de llei de patrimoni cultural immaterial. Abans de començar amb el debat, els faig avinent que aquest punt se substanciarà conjuntament amb el punt 5 de l'ordre del dia, corresponent al debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada a la proposició de llei de patrimoni cultural immaterial i de l'associacionisme cultural.

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà, en primer lloc, la consellera de Cultura. *(Remor de veus.)* Si us plau, surtin en silenci els que ho considerin pertinent, de sortir. Intervindrà, en primer lloc, la consellera de Cultura, l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar, per presentar aquesta iniciativa en nom del Govern. Té la paraula.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, vull començar aquesta intervenció agraïnt la presència de l'equip de la Direcció General de Cultura Popular i Associacionisme amb la seva directora, la Carol Duran, al capdavant. També a l'Adelaida Moya i el Jordi Foz, directora general i secretari general en l'anterior Govern, així com d'especialistes i representants de les entitats vinculades amb el patrimoni cultural immaterial. Moltes gràcies per acompanyar-nos.

El projecte de llei del patrimoni cultural immaterial que avui els presento va començar a gestar-se fa uns quants anys. Les mancances existents en aquest àmbit i les transformacions socials i culturals demanaven una normativa actualitzada. I va ser el Govern anterior amb l'equip de la consellera Garriga, a qui vull agrair la tasca, qui va acabar de redactar aquest projecte i va donar-li la forma amb la qual finalment ha entrat al Parlament.

És, per tant, per a mi, un honor poder fer un pas més en la tramitació d'aquest text per tal d'avançar decididament cap al seu objectiu, garantir la salvaguarda i la protecció del patrimoni cultural immaterial de Catalunya. Vull agrair també el suport del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i la bona predisposició que han mostrat la resta de grups parlamentaris amb qui hem pogut parlar aquests dies per explicar-los el contingut i la necessitat d'aquest projecte legislatiu.

Un projecte que, un cop superi aquest debat de totalitat, s'integrarà en una mateixa ponència amb la proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari de Junts, als quals vull agrair l'acord a què hem arribat per fer-ho possible.

Però a què ens referim exactament quan parlem de patrimoni cultural immaterial? Parlem dels usos, les pràctiques, les expressions, els coneixements, les activitats i les tècniques que les comunitats i les persones reconeixem com a part integrant del nostre patrimoni cultural i amb les quals ens identifiquem. I és, doncs, un patrimoni intangible, viu, canviant i divers que abasta des de les festes i rituals fins a la música

i la gastronomia, els oficis, el joc i les formes d'expressar-nos i relacionar-nos col·lectivament.

I, sobretot, té un paper clau en la preservació i el reconeixement de la diversitat cultural davant els riscos de la uniformització. La seva contribució al diàleg i el respecte envers altres formes de vida el converteix en un motor d'enfortiment de les nostres societats democràtiques.

Tot aquest patrimoni requereix protecció. Protecció que han de dur a terme les persones, les associacions i les comunitats que el fan possible, per descomptat, i també les administracions que les acompanyem per tal de garantir-ne la seva vitalitat i pervivència.

L'any 2003 la UNESCO va impulsar la Convenció per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial, que estableix les mesures que els estats han d'aplicar per assegurar la protecció, el desenvolupament i la valoració del patrimoni, d'aquest patrimoni immaterial.

Justament el projecte de llei que avui els presento adapta la normativa catalana a l'esmentada convenció internacional. Així, la futura llei preveu mesures per reforçar les condicions necessàries per al manteniment i l'evolució d'aquest patrimoni i per garantir la seva transmissió al conjunt de la societat i a les futures generacions. Entre aquestes mesures, s'hi compten la identificació, la documentació, la investigació, la preservació, el reconeixement, la transmissió, la difusió i la revitalització dels elements patrimonials que l'integren. També es contempla la coordinació entre els diferents agents que participen en alguns d'aquests processos, entre els quals hi ha les associacions culturals, que són un dels actors que poden actuar com a comunitat portadora del patrimoni immaterial i mereixen ser objecte d'una atenció especial per part de les administracions públiques.

El projecte de llei s'estructura en vint-i-quatre articles distribuïts en cinc capítols. El capítol primer estableix l'objecte de la llei i defineix què s'entén per patrimoni cultural immaterial, així com els àmbits en què es manifesta i els agents implicats. El capítol II estableix les noves categories de protecció del patrimoni etnològic i immaterial, així com els procediments i la seva declaració. El capítol III estableix el règim de salvaguarda dels béns culturals immaterials, així com el seu accés públic. El capítol IV estableix que el Consell de l'Etnologia Catalana és l'òrgan consultiu en matèria de patrimoni etnològic. El capítol V estableix un règim sancionador d'acord amb els principis de dinamisme inherents al patrimoni cultural immaterial i a la llibertat d'expressió.

Tot seguit passo a explicar-los, una de les novetats més rellevants d'aquesta llei. Com vostès saben, fins ara, amb rang de llei només es reconeixen elements del patrimoni material, els béns mobles i immobles que poden ser declarats béns culturals d'interès nacional i béns culturals d'interès local. Amb la nova llei es crearà la figura de béns culturals *immaterials* d'interès local i béns culturals *immaterials* d'interès nacional, que permetran reconèixer el valor d'elements intangibles, com ara les festes i altres expressions culturals, més enllà de les seves manifestacions tangibles.

Un cop s'aprovi la llei, els elements i festes que actualment estan declarades d'interès nacional en diverses categories seran classificats automàticament com a béns culturals immaterials d'interès nacional i, per tant, passaran a formar part de la mateixa categoria de protecció. També s'hi incorporaran automàticament els set elements del patrimoni català inscrits a la llista representativa del patrimoni cultural immaterial de la UNESCO: la Patum de Berga, els castells, la dieta mediterrània, les festes del foc al Pirineu, l'art de la pedra seca, els raïers i el toc manual de campanes.

I és que, paradoxalment, alguns d'aquests elements patrimonials que gaudeixen de reconeixement internacional a través de la UNESCO a dia d'avui encara no tenen la protecció necessària dins l'ordenament jurídic català, com tampoc la tenen la rumba catalana, la sardana i tants d'altres elements que ens identifiquen col·lectivament.

La urgència d'aquesta llei, doncs, ve donada per la necessitat de protegir convenientment tot aquest patrimoni cultural, adaptant la normativa als estàndards internacionals i donant resposta als nous reptes que la societat actual ens planteja, com l'accessibilitat, la diversitat, l'equitat o la sostenibilitat.

Com els he explicat en alguna altra ocasió, a banda d'aquest projecte que els presento avui, al departament treballem per la nova llei del patrimoni cultural, que refondrem també en un text conjuntament amb aquesta, quan arribi el moment, per disposar d'una única llei del patrimoni cultural.

De moment, però, els animo que es facin seu aquest projecte de llei que avui comença el camí parlamentari i que hi facin les aportacions que creguin oportunes per tal de millorar-lo.

Moltes gràcies per endavant.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts, proposant de la proposició de llei de patrimoni cultural immaterial i de l'associacionisme cultural, té la paraula per un temps màxim de set minuts i mig el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Consellera, membres del Govern, diputades, diputats, personal de la cambra, representants de les entitats, senyores i senyors..., d'entrada, moltes gràcies al conseller Lluís Puig per la feina que ha fet des de l'exili per poder portar aquesta proposició aquí, en seu parlamentària. *(Aplaudiments.)*

Arriba a l'hemicicle la temàtica del patrimoni cultural immaterial, concepte que emergí el 1982 en la conferència intergovernamental de la UNESCO a Mèxic sobre polítiques culturals. El 2001 aquest organisme proclamà les primeres dinou obres mestres del patrimoni oral i immaterial de la humanitat, i no fou fins dos anys després, el 2003, en la conferència de París, que es redactà la convenció per a la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial, document que individualitzà i consolidà el concepte de patrimoni immaterial.

Des de Junts, hauríem preferit que el patrimoni immaterial hagués estat integrat en la nova llei de patrimoni cultural. Però el passat setembre, en la compareixença a la Comissió de Cultura de la consellera Hernández, s'argumentà que el patrimoni immaterial havia de ser més fàcil de legislar. Per tant, l'estratègia era i és: primer redactar aquest vessant i posteriorment integrar-lo en una llei general de patrimoni cultural, que s'augura més complexa.

Des de Junts, el gener, després de quatre mesos d'espera, vam registrar una proposició de llei de patrimoni immaterial per no dilatar-la més en el temps. Aquest fet generà que finalment el Govern també entrés al seu projecte. Hem convingut, però, que hi ha voluntat d'entesa per arribar a un text únic.

Avui no ens estarem, des de Junts, però, de remarcar quines són les principals diferències entre ambdós textos. Es resumeixen en quatre grans blocs. El primer i essencial, la consideració per part de Junts de les associacions com una part medul·lar del patrimoni cultural immaterial català. De fet, això ho posa en el títol de la nostra proposició.

Les entitats són protagonistes de la major part del patrimoni immaterial; sense elles no existeixen els actants, els que fan possible que es duguin a terme les pràctiques festives, els rituals o les celebracions basades en tècniques artesanals. Són, per tant, també el millor mecanisme de protecció del patrimoni immaterial; diríem que el *primer* mecanisme de protecció. No és altra cosa que entendre que el principi de participació ha d'estar en la base de la nova llei, a fi de respectar, mantenir i impulsar el protagonisme dels grups formals i informals, les comunitats portadores, les organitzacions i associacions ciutadanes en la recreació, transmissió i difusió d'aquest patrimoni. En canvi, en la proposta del Govern les entitats no són considerades

ADN d'aquest patrimoni immaterial, i això es veu només comparant els articles que hi ha en una i altra proposta.

El segon bloc que separa ambdues propostes de llei és el principi de simplificació administrativa. Aquesta és una màxima que Junts ha establert com a far de treball en el conjunt d'àmbits que afecten els catalans, també en la llei del patrimoni immaterial. Ja abans de les eleccions al Parlament, però també durant aquest primer tram de legislatura, hem recollit queixes tant de les entitats –no sols de les culturals, sinó també de més àmbits– com de la ciutadania en general, així com de les alcaldesses i alcaldes, especialment de municipis petits, però també d'alguns més grans, sobre les dificultats en relació amb la Generalitat.

En l'àmbit del patrimoni immaterial dins la Comissió de Cultura, hem tractat expedients que portaven encallats a la corresponent direcció general fins a sis anys. I això no és de rebut i ens interpella a tots els grups polítics. Els procediments que podrien ser simples s'han enrevessat administrativament i, el que és pitjor, no s'ha ajudat les associacions i la ciutadania a fer les coses fàcils i entenedores. I quan hi ha hagut indicacions des dels serveis territorials, massa sovint s'han contradït des dels serveis centrals. Els diria que fins i tot la nostra proposició de llei hauria de ser encara més facilitadora que la redacció registrada. Ara bé, on Junts posa un tràmit, el Govern el complica. I, en aquest sentit, haurem d'esforçar-nos per respondre al que ens demana avui el món associatiu i el local.

El tercer bloc és l'intervencionisme, precisament en el món local i municipal. En la segona meitat de la primera dècada d'aquest segle, aquest Parlament tramità la llei d'espectacles i activitats recreatives, aquella que succeïa la llei de policia d'espectacles i activitats, que inclou aspectes referents al patrimoni immaterial, especialment les festes populars.

El primer redactat d'aquella norma, fet des del Departament d'Interior, generà un centenar d'esmenes del Departament de Cultura, que comandava aleshores l'honorable conseller Tresserras. Els explico això perquè hi trobo cert paral·lisme amb la tramitació de la situació actual. La redacció d'Interior era molt intervencionista respecte a l'autonomia municipal. Tant el treball dels professionals vinculats a la gestió cultural com el de les associacions va aconseguir redreçar la situació. Aquell text inclou fins i tot alguns articles i punts per garantir les particularitats que a Catalunya presenta el patrimoni immaterial.

El text d'avui de Junts és molt menys intervencionista que el del Govern en l'àmbit municipal. No és una percepció nostra, sinó que fins i tot les entitats culturals, molt properes al món local, han extret la mateixa conclusió, i així ens han fet arribar, ja, una sèrie d'esmenes. El respecte al món municipal és també reflex d'una altra de les màximes de Junts: el reequilibri territorial. Caldrà que tots els grups de la cambra ens esforcem en assolir que aquesta premissa impregni tota la llei.

I el quart i darrer bloc fa referència a les deduccions fiscals per donacions a entitats d'interès cultural, que nosaltres posem i el Govern no posa. Des de Junts les abordem sobre l'IRPF en la part corresponent a la Generalitat. El subjecte passiu podria aplicar una deducció per donatius a favor d'associacions i fundacions declarades d'interès cultural i que figurin inscrites en el cens corresponent. Proposem que l'import de la deducció es fixi en el vint-i-cinc per cent de les quantitats donades, amb el límit màxim del deu per cent de la quota que li correspon al Govern de la Generalitat.

I acabem amb una reflexió, motivada per una jornada compartida divendres passat amb les amigues i amics amb diversitat física i psíquica de la colla la geganta Frida de Tarragona, una geganta que es pot portar amb una cadira de rodes. Les diputades i diputats d'aquest Parlament també haurem de vetllar perquè el text de la nova llei de patrimoni immaterial tingui en compte conceptes com «inclusió» i «accessibilitat» en la cultura popular. Estem lluny, el seu text, el del Govern i el nostre,

dels estàndards que hauríem de tenir. I aquest és un deure que nosaltres haurem de corregir, entre tots.

Per tant, moltes gràcies novament al conseller Lluís Puig, per la feina feta; també a totes les diputades i diputats i membres del Govern, per la seva atenció.

El president

Tot seguit, per la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya a la proposició de llei de patrimoni cultural immaterial i de l'associacionisme cultural, té la paraula, per un temps màxim de set minuts i mig, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyors consellers, senyors diputats, públic assistent, molt bon dia. Bien, como estamos debatiendo acerca del patrimonio cultural inmaterial catalán, para proceder con rigor y no caer en conjeturas infundadas, creo conveniente recordar qué significa «cultura». El término «cultura» tiene dos acepciones: por un lado, «cultura» significa «el conjunto de conocimientos que permite a las personas desarrollar su juicio crítico», es decir, todo lo contrario que ha conseguido hasta ahora el actual *model d'escola catalana* –y a las pruebas PISA me remito–, y, por otro lado, «cultura» significa también «todo un conjunto de modos de vivir, usos, costumbres, tradiciones o conocimientos, que se van acumulando en una comunidad de personas hasta tal punto de conferirle una parte de su identidad».

Por lo tanto, tenemos el deber de respetar, los que somos herederos de esa tradición cultural; tenemos el deber de respetar esa cultura y proyectarla en la actualidad.

Asentados estos axiomas, no podemos admitir, desde VOX, una serie de elementos, y por eso quiero comentarlos aquí, que aparecen en estas dos iniciativas, y por eso nos ha motivado a hacer y presentar esta enmienda a la totalidad de la proposición de ley de Junts.

En la extensa exposición de motivos, hemos observado un batiburrillo de obviedades, por un lado, también prejuicios ideológicos –entendemos que esto es lo más grave– y también una confusión en el orden de prelación de los argumentos. Y me explico. Dice esa amplia exposición de motivos que nuestro patrimonio cultural debe ser respetuoso con los derechos humanos. ¡Faltaría más! Pero es que nuestra cultura, catalana y, por ende, española, está basada en el amor a nuestros antepasados, que nos han legado una herencia que está fundamentada en las raíces cristianas, que está fundamentada en el derecho a la persona, en la dignidad de la persona por encima de todo, en la dignidad a la mujer, a nuestras costumbres, a nuestras instituciones, a nuestra querida lengua catalana, a nuestra querida lengua española. (*Aplaudiments.*) Y este debería ser el orden de prelación; es decir, nuestra cultura, la que nos confiere nuestra identidad, está basada en la ley natural que está inserta en el alma del hombre desde su nacimiento y que ha sido perfeccionada por la filosofía griega y también por el cristianismo. Y muy recientemente, eso se ha proyectado en la declaración de los derechos humanos. Este es el orden y no al revés.

En definitiva, la cultura debe servir al perfeccionamiento de la naturaleza humana, de las personas, con miras al bien común, en esencia, a la verdad. Y por eso hemos detectado unos prejuicios ideológicos que aparecen profusamente en la exposición de motivo y que queremos criticar. Porque la cultura, como la hemos definido, como se tiene que definir, hoy en día en Catalunya también está en peligro, porque la cultura se ha ideologizado. Porque ¿qué es cultura?, ¿los objetivos de desarrollo sostenible? ¿Qué es cultura?, ¿la voluntad de unos *lobbies* extranacionales globalistas que quieren uniformizar?

Junts, en su proposición de ley, al abrazarse al relativismo cultural, incurre en una profunda contradicción y, por lo tanto, en una profunda hipocresía. Por un lado, dice defender la cultura catalana, se consideran los guardianes de la esencia de la

catalanidad; pero, por otro lado, aboga por el multiculturalismo. Es decir, todo es patrimonio cultural, todo; equiparan nuestras tradiciones con costumbres ajenas que nada tienen que ver con nuestra historia ni con nuestra identidad, y, por lo tanto, de esta manera se diluyen y se debilitan los valores y raíces que nos han forjado a todos nosotros. (*Alguns aplaudiments.*)

Es más, Junts quiere que confluyan culturas que son totalmente incompatibles con la nuestra, y me estoy refiriendo expresamente a la cultura islámica, que niega la igualdad, la libertad, el respeto y la dignidad de las mujeres. (*Alguns aplaudiments.*)

Es así que si se borra la historia y nuestra identidad, acabamos en una especie de marasmo en donde nada tiene sentido. Por eso esta proposición de ley de Junts remite a la nada, porque si todo se considera cultura, nada lo es.

Conclusión: como herederos de la tradición cultural milenaria, los catalanes no tenemos derecho en absoluto a abominar, por mucho que hagamos un referéndum, de los elementos distintivos transmitidos por nuestros antepasados y muchas veces a base de mucho sacrificio, de amor e incluso con el precio de sus propias vidas. Ni podemos cancelar todos esos elementos distintivos de nuestra cultura por otros que son antagónicos absolutamente a nuestra identidad o que no tienen ningún poso y no tienen ningún arraigo, porque si así fuera, cometeríamos una traición, cortaríamos las raíces del árbol que sustenta nuestra sociedad, y, por lo tanto, se produciría un derrumbe de la sociedad.

¿Por qué –acabo con esto– nuestra sociedad catalana está fragmentada, y la española en general? ¿Por qué? Es una realidad. ¿Por qué? Porque el pilar que sustenta el sentimiento de pertenencia y la cohesión social se ha destruido por la ideología.

Muchas gracias.

El president

A continuació, passem el torn d'intervencions a la resta de grups parlamentaris per tal d'expressar el seu posicionament. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena García.

Joan Ignasi Elena García

Gràcies, president. Consellera, consellers, diputades, diputats... Una salutació especial a la directora general, la Carol Duran, i naturalment, també al secretari Foz, l'exsecretari, i a la directora general, l'estimada Adelaida. Moltes gràcies per la feina que va fer i que ha fet possible això, i, naturalment, a la consellera Garriga, i a la feïnada també que va fer el conseller Puig, com a conseller i especialment com a director general en aquest àmbit.

Bé, avui no em puc estar de dir i de parlar del relativisme. El relativisme és no creure en veritats universals, i l'humanisme en té, per exemple, que tots els homes i dones som germans i som subjectes de dignitat i de drets. Quan parlem de dignitat, repassi's les seves intervencions amb relació als nouvinguts, si us plau. (*Alguns aplaudiments.*)

Bé, avui no debatem una llei més, és una llei molt rellevant, és una llei que té com a vocació posar a l'alçada dels reptes del segle XXI el nostre patrimoni cultural. I per això cal començar, i és important que ho facin des del Govern, un inventari d'on som, de què és el que tenim. Aquesta feina cal fer-la.

És una llei que és, a més a més, una declaració d'intencions. Una declaració d'intencions sobre el país que volem ser i en quin context volem viure. El reconeixement del patrimoni immaterial: un concepte que ha canviat. Avui ja no només parlem, quan parlem de patrimoni, de monuments o d'obres d'art, sinó que parlem també d'elements vius, quotidians i comunitaris; elements que configuren, i que han configurat, la nostra identitat col·lectiva.

Parlem de música, parlem de gastronomia, parlem de festes, parlem de tradicions, però també de noves idees, nous conceptes, com, per exemple, poden ser el

paper de la natura i les funcions que, de la natura..., en fem ús per part dels ciutadans i ciutadanes. A Catalunya, per exemple, els herbolaris són una tradició bastant pròpia –també té aquesta dimensió– o els establiments emblemàtics també potser s'hauria de pensar en ells des d'aquesta mirada i des d'aquesta perspectiva de preservació.

Ha de partir d'una nova mirada, d'un nou enfocament. I aquesta és la voluntat de la convenció: una nova mirada sobre allò respecte del que gira el patrimoni i els elements que ens identifiquen; els elements que ens identifiquen i que tenen un valor històric, és a dir, que els reconeixem i que han estat llegats per generacions anteriors. És en aquest sentit que es pensa, i aquesta és la vocació de la convenció, que perdre'l, que perdre aquest patrimoni, faria una humanitat pitjor; que és important preservar-lo. A vegades en parlem, en altres àmbits, de la necessitat de preservar elements que són essencials i que la seva desaparició, que està en risc, posa en perill el que és la humanitat avui. I en aquest sentit, té aquesta vocació, la llei; té aquesta vocació, la convenció.

Una idea que em sembla que és molt rellevant: el reconeixement com a patrimoni immaterial no és un premi. Quan alguna manifestació o quan algun esdeveniment, quan alguna festa té aquest reconeixement, no és un premi; és un compromís, un compromís col·lectiu de preservació d'allò que ens identifica. I, en aquest sentit, la llei és molt clara, la convenció és molt clara. Tindrem ocasió, durant el procés parlamentari, en el procés d'audiències, d'escoltar, d'escoltar moltes persones, d'escoltar molta gent per millorar en allò que sigui necessari.

Ho deia: hi ha un sistema multinivell de protecció, i en aquest sentit crec que va en bona direcció. La llei hi aboca i posa un element que és essencial; fins ara, el patrimoni ha estat molt identificat amb els experts, i els experts són essencials, però a vegades només tenir en compte els experts ha allunyat una mica la societat d'aquesta idea del patrimoni i de sentir-lo seu. En aquest sentit, la llei –i la convenció– posa al centre la comunitat, no només les entitats, que també, sinó la comunitat que viu i que coneix i que fa seu aquell patrimoni.

Per tant, en aquest sentit, la idea és de protegir el patrimoni immaterial. Vol dir protegir una identitat que és diversa i plural, i, per tant, crec que és una oportunitat l'aprovació d'aquesta llei per iniciar una tasca rigorosa, seriosa, convinguda del nostre Govern i de tots nosaltres en pro de la preservació del patrimoni immaterial, i acabo, que és el que considerem que ens ha fet el que som i que volem preservar.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Consellera, bon dia, i també a la resta de membres del Govern. Aprofito també per sumar-me, doncs, a aquestes salutacions inicials cap a aquelles entitats que avui ens acompanyen del món de la cultura i també als membres del departament que han volgut estar presents avui en aquest debat, que a més a més és un debat esperat, aquest projecte de llei.

Recordem que en l'anterior Govern també se'ns havia promès que arribaria aquesta llei del patrimoni immaterial. No va veure la llum, com tantes altres promeses que ens va fer aleshores el Govern d'Esquerra Republicana. Però, bé, per fi avui arriba aquest projecte de llei, al qual, a més a més, se li suma també una proposició del grup de Junts que va una mica en el mateix sentit.

Aquesta llei té per objecte la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial de Catalunya i, per tant, nosaltres entenem que és un projecte necessari. És veritat que teníem una normativa, però ja molt obsoleta, especialment en un món canviant com el que tenim actualment, i, per tant, nosaltres creiem en la necessitat de dotar-nos

d'un marc normatiu modern, coherent, per a la protecció, salvaguarda i promoció de la nostra cultura popular i tradicional.

Aquesta llei, com el seu propi nom indica, se centra en aquell patrimoni que no es pot tocar, l'immaterial, però que ens defineix com a societat viva i diversa. Parlem de festes, rituals, oficis, creences, formes de comunicació, música, gastronomia i tantes altres expressions que configuren el nostre patrimoni cultural immaterial. És una norma que parteix del reconeixement que el patrimoni no és només memòria, sinó que també és identitat compartida, cohesió social i transmissió intergeneracional.

Per això estableix mecanismes clars de protecció i fa una aposta per la documentació, la transmissió i la participació activa de les comunitats portadores d'aquest patrimoni, especialment, com deia abans, en aquest context, doncs, que canvia tan ràpidament. També incorpora principis essencials com el respecte a la diversitat i la sostenibilitat. També preveu la creació de registres específics com l'inventari del patrimoni etnològic i reconeix la tasca de les entitats locals, els centres de recerca i les comunitats de pràctica cultural com a agents fonamentals.

A més a més, també es preveuen mesures per tal que les administracions públiques vetllin perquè el patrimoni cultural immaterial no sigui objecte d'apropiació indeguda per part de persones que no tenen legitimitat a través del reconeixement dels drets de propietat intel·lectual o industrial.

Tanmateix, és veritat que hi han coses de l'articulat que nosaltres haguéssim redactat d'una altra manera i que ens produeixen alguna mena de recel, no fins al punt de presentar una esmena a la totalitat. Creiem que és interessant poder obrir una ponència, escoltar els experts, tenir l'oportunitat també d'esmenar aquelles coses que no ens acaben d'agradar.

Sobretot és un tema, més que..., de vegades de terminologia també, però també de concepte. És a dir, què és i què no és cultura? Qui decideix què és o no és cultura? I sobretot, què és i què no és cultura catalana? Ens preguntem si serà una visió petita de la realitat i de la història de Catalunya o una visió àmplia que aculli també la seva identitat plural.

I també ens agradaria saber com es farà tot això, com s'articularà tot això. Ho farem amb els ulls actuals o deixarem que ens parli la nostra història amb la seva pròpia realitat, més enllà de les ulleres ideològiques de cada moment?

Com bé deia, nosaltres entenem, doncs, que és important, necessari, obrir aquesta ponència, escoltar els experts, les entitats que avui també ens acompanyen aquí, amb la confiança, doncs, que el text definitiu pugui ser una eina útil, respectuosa i eficaç per protegir i projectar la riquesa cultural immaterial de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, president. Conselleres, consellers... Efectivament, aquest projecte de llei era un dels anuncis que havia fet el Govern quan va començar la legislatura, perquè justament venia de treballs que ja s'havien fet anteriorment.

I creiem que també és interessant, en aquest cas, que es pugui fer aquest debat conjunt amb la proposta que havia presentat Junts per Catalunya, perquè entenem que, al final, amb les seves diferències i els seus matisos –que serà el que haurem de treballar en la ponència–, totes..., apunten cap a aquesta necessitat, d'una vegada per totes, d'establir criteris i establir mecanismes de salvaguarda d'aquest patrimoni immaterial que totes ens sentim molt propi i que totes el vivim d'una manera o una altra en comunitat, en família, amb les amistats.

Però que és veritat que fins ara semblava que hi havia hagut com una doble categorització de patrimonis a Catalunya, és a dir, el patrimoni físic, no?, el material,

que podíem tocar, els monuments, les cases protegides del patrimoni local i del patrimoni nacional..., hi havia molt més reconeixement i identificació de que això és patrimoni i, en canvi, totes aquestes tradicions, aquesta cultura, aquesta manera d'expressar formes religioses, també, aquesta manera d'expressar vida cultural i vida social, tradicions que tenen a veure, per exemple, amb els oficis o amb els coneixements –com la de les remeieres, per posar algun exemple–, sembla que quedin com en una segona categoria, en un segon nivell. És cosa de..., bé, ja se sap que això són coses antigues, que sí, que s'han de tenir presents.

Jo, en el temps que porto de portaveu en la Comissió de Cultura, hem tingut unes quantes propostes de resolució i compareixences d'entitats, aquestes entitats portadores de la salvaguarda d'aquests patrimonis, que són les garants veritables de la salvaguarda d'aquest patrimoni, que, a més a més, ho estan fent sempre de manera molt precària, amb molt pocs recursos i amb molts esforços personals. Hi ha hagut diferents propostes i diferents compareixences de «volem que això sigui reconegut patrimoni immaterial», «volem que això estigui al catàleg de patrimoni», perquè saben que això comporta una sèrie de protecció.

Nosaltres, el que hem defensat..., el que cal –i és el que crec que podem fer amb aquesta ponència i amb el debat d'aquestes dues lleis– és establir uns criteris, establir uns mecanismes, establir un procediment i, finalment, que aquests plans de salvaguarda que es puguin treballar, també amb participació comunitària, amb participació local, siguin uns plans que tinguin vinculació, que siguin uns plans de salvaguarda vinculants, que ens els creiem. Perquè si no apostem realment també amb recursos per a aquesta salvaguarda, al final, aquestes tradicions –i moltes vegades, amb els problemes que també ens han fet arribar, del problema de relleu generacional en moltes d'aquestes comunitats portadores– poden acabar finalment desapareixent o arribant a una situació crítica.

Jo, els hi he comentat alguna vegada, vaig participar presentant un expedient en la primera convocatòria que va fer la UNESCO l'any 2001 pel reconeixement del patrimoni immaterial de la humanitat amb les llengües i les tradicions del poble sàpara de l'Equador i del Perú. Allà es va fer tota una feina, va haver-hi tot un reconeixement com a aquest patrimoni, però, des del 2001, en aquests vint-i-quatre anys, pràcticament no hi ha hagut cap esforç ni del Govern de l'Equador ni del Govern del Perú per garantir la salvaguarda d'aquest patrimoni; un reconeixement que va ser un dels primers patrimonis immaterials. Per tant, hi ha el primer moment del reconeixement, però hi ha el segon moment de que aquests plans de salvaguarda tinguin incorporats recursos i tinguin incorporada la garantia de que hi ha una aposta política.

És evident que també s'ha de treballar amb els ajuntaments; s'ha de poder treballar de manera també transversal en aquests temes. Creiem que hi ha una feina molt important amb el Departament d'Educació perquè aquest patrimoni formi part, també, dels currículums educatius i pugui haver-hi una col·laboració estreta entre les escoles i aquelles comunitats portadores de les tradicions que siguin reconegudes com a patrimoni immaterial català, sigui d'àmbit local, sigui d'àmbit nacional.

Creiem també que, per exemple, es poden explorar moltes vies de col·laboració amb la llei de barris. La llei de barris també té un component molt important de garantia d'accés a drets culturals, i, evidentment, accedir al patrimoni immaterial és garantia de drets culturals. Per tant, des de tot el ventall que obri aquesta llei creiem que hi ha molta feina a fer també de manera transversal, consellera; creiem que no ha de ser només una llei de la seva conselleria.

Tenim alguns dubtes més amb les propostes que fa el Grup de Junts per Catalunya pel que fa a l'associacionisme cultural vinculat a la protecció del patrimoni immaterial, perquè creiem que aquí se'ns obre com una via d'especialització i una via d'etiquetes que pot generar confusió; pot generar desigualtats amb altres entitats culturals que també estan treballant per la preservació de drets culturals. I nosaltres, aquí, creiem que ens ho haurem de mirar amb molt de compte, escoltant totes les

entitats que hi hagin d'intervenir, que no estiguem generant duplicitats, que no estiguem generant burocratització, que no estiguem generant una mena de doble escala de categoria, que si ets una entitat que treballa amb un bé considerat patrimoni immaterial cultural, local o nacional, tinguis una sèrie de consideracions que no tenen altres entitats que també treballen per la preservació dels drets.

I ja per acabar, esperem que alguns grups parlamentaris que intervindran avui i, probablement, quan es voti al final aquesta llei aquí, participin també en les compareixences i en els debats que fem en les esmenes i no només vinguin aquí a fer el discurs per als seus vídeos de TikTok.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Jo seguiré discutint certes coses que es diuen en aquest plenari, precisament perquè una de les coses que ens va deixar la tradició cristiana és pensar que fins i tot sant Pau, que no s'havia estimat gaire els cristians, un dia va tenir un raig de llum i va caure del cavall i, mira, el vam santificar.

Em costa molt que no es converteixi en una cosa essencialista –li estava donant voltes quan estava allà asseguda–, però, vull dir, espero que llavors hi hagi un exercici per entendre'm. Crec que tothom que coneix i estima –o no s'estima, no passa re–, que coneix o fa un exercici de conèixer la cultura catalana sap o ha de saber que no es pot dir que té una arrel purament cristiana. Això és mentida –és mentida. La cultura catalana és també àrab, és també mossàrab, ha tingut a veure amb el poble gitano. Això es nota en les formes de parlar que tenim, que hi ha moltíssimes paraules que provenen d'aquí. Vull dir, inxallà s'adonin un dia de que l'etimologia precisament d'«enxaneta», que és una cosa bastant catalana, està encara a bastament discutida de si prové de formes àrabs o no. Per tant, intentar fer aquesta translació i després obviar la idea de que la cultura seria àrab i tornar-la islàmica jo entenc que els hi deu funcionar precisament en lo que es deia, en els vídeos de TikTok, però perquè només es veu aquell tall. Vull dir, la gent no és idiota, ni qui mira els vídeos de TikTok ni els que estem aquí i llavors demanaria una mica de rigor en el debat parlamentari.

Fora d'això –perquè la gent que ens acompanya no té la culpa de que tinguem la composició parlamentària que tenim–, creiem que és molt important aquesta llei precisament per la importància de protegir totes les expressions culturals i aquest patrimoni de caràcter immaterial, que no deixa de ser una forma d'expressió d'una determinada forma d'entendre el món i la vida. Per tant, sempre és necessari entendre com es va configurar en un moment històric complet i com, diguem-ne, avança en el sentit dels anys que poden passar. Un patrimoni que, precisament si perviu, és gràcies a persones com les que avui ens acompanyen, a totes aquelles que formen part d'entitats, de grups, d'ateneus i que la fan viure, i també a algunes que ja no hi són.

I, en el nostre cas, el Grup Parlamentari de la CUP volia fer una menció especial de l'enyorat Jordi Fàbregas, que arreu dels Països Catalans va fer molta feina, precisament, perquè allò que considerem patrimoni immaterial no es perdés, com va ser recuperant també determinades cançons, i que, en concret, des del meu poble, Sant Boi, ho coneixem perquè vam tenir la sort de gaudir-lo i de poder tenir avui un festival, com és el Rubrifolkum, de música tradicional, i no només.

En moments en què la tendència a l'homogeneïtzació dels productes culturals és cada vegada més aguda, hem de respondre precisament protegint el patrimoni, però no per museïtzar-lo, com els hi agradaria a molts, sinó precisament perquè aquest segueixi viu i formi part de les diferents generacions que el puguin tornar a fer seu. La UNESCO, de fet, defineix com a «patrimoni cultural immaterial» el patrimoni

viu. Aquesta paraula «vida» ha de ser la nostra brúixola per a la defensa i l'expansió de la cultura i del patrimoni popular català. No una cultura morta, no una cultura aïllada, tancada en una vitrina, on la podem mirar però ja no la podem tocar en els següents segles; una cultura que si la mantenim és per conèixer-la, però també per poder fer-la nostra, perquè sense preservar-la la perdriem, però sense fer-la nostra l'estaríem matant. En aquest sentit, doncs, celebrem que hi hagi encara ara cant de batre, que, també, si algun dia l'escolten els diputats de VOX se sorprendran, perquè s'assembla a tota la música que s'escolta a tota la riba mediterrània, també a la Palestina, encara assetjada per l'Estat d'Israel, i que es recuperi com Faixa i Tiana amb electrònica. O que, per sort, tinguem encara ara artistes joves que segueixen recuperant formes culturals com són la rumba catalana i la lliguen amb d'altres.

Creiem que és important incorporar tot aquest coneixement a tot el país i això requereix que totes les estructures públiques, com són les escoles o com són els centres cívics, estiguin a disposició de que es pugui conèixer, que no depenguem exclusivament del gran voluntariat que es fa, i que necessitem, perquè es puguin conèixer a determinats pobles aquesta cultura; si no, ens trobem que hi ha grans diferencials entre la canalla que pot néixer a una punta o a una altra del país. Creiem que és important que en aquesta llei també incorporem precisament certes formes d'articulat que serveixin perquè no siguin només usuaris o consumidors, sinó que se la puguin fer seva.

I en l'últim minut creiem que és especialment important el debat que hi haurà en aquesta llei, perquè lo que estem vivint també és una ofensiva de qui no comprèn la cultura catalana com una cultura que ha tingut a veure amb aquesta riba mediterrània i que, per tant, s'ha anat farcint i mutant en funció de diferents cultures que viuen i conviuen aquí; si no, poden anar també de passeig per Valls i descobrir com hi ha encara llocs on tenen les diferents taules, on es feien les diferents formes de tall de menjar recuperades i mantingudes.

Hem vist, de fet, com hi ha l'ofensiva, no?, d'aquesta dreta que odia la vida i que odia la llibertat, i ho fa contra els versots dels diables, contra les festes populars i contra qualsevol cosa, i a vegades és igual el grup del que sigui. L'altre dia escoltava Albiol dient que els llatinoamericans tenien el costum de fer festes a la platja als seus països, però que aquí això d'organitzar aniversaris –és citat, eh?– a la platja no era acceptable. Home, a mi no se m'acut una cosa més mediterrània que haver organitzat coses a la platja: és que són les nostres fogueres de Sant Joan, que, a més, exportem a altres països quan marxem allà. Per tant, davant d'aquesta dreta que li molesta tot allò que és viu i que és lliure, tot allò que és bastant mediterrani, per cert –quina llàstima, suposo que són més d'El Ventorro que de les festes majors populars–, però, en tot cas, és precisament lo que fa comunitat.

Per tant, tot el debat –i acabo– sobre aquesta llei serà també la manera que tenim a Catalunya de poder assegurar que totes aquestes formes de comunitat que ens van unir i que van fer que poguéssim dir que érem un sol poble, malgrat tota la diversitat que sempre vam tenir com a poble, sigui també l'herència que els podem deixar a totes les persones que poden venir.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Catalunya té la necessitat imperiosa de preservar les seves expressions culturals, reflex d'una identitat singular i única, una identitat que, després de mil anys, no pot sucumbir a la globalització ni diluir-se enmig d'expressions i imposicions multiculturals i foranes. Quan vostès advoquen pel respecte a la interculturalitat i a les diferents comunitats o ens parlen de reconeixement de la diversitat cultural, a què es re-

fereixen exactament? A la diversitat cultural que ens ha imposat Espanya via allaus immigratòries? A la diversitat cultural i al bilingüisme que roseguen la nostra cultura i la nostra llengua fins a gratar-ne l'os? A qui volen reconèixer? A les comunitats que, en comptes d'assimilar-se, amenacen d'arrabassar-nos la terra i substituir-nos demogràficament?

La cultura catalana no és una més dins un estat plurinacional; és la cultura pròpia i exclusiva d'una nació que fou capturada i sotmesa militarment pels veïns ara fa segles. Per això no és equiparable a altres cultures presents al territori. La seva poca ambició a l'hora de reivindicar i blindar el llegat històric del nostre poble denota manca d'esperit. Cal rebutjar tot marc cultural i mental que invisibilitzi o dilueixi la nostra nació dins d'altres realitats polítiques artificials i imposades. No podem permetre que el nostre patrimoni immaterial sigui percebut com a mer element folklòric o turístic en comptes de com a eix vertebrador o instrument de consolidació nacional i afirmació identitària. Aquesta llei hauria de voler ser un agraïment al conjunt de persones i entitats que, amb el seu esforç i perseverança, han contribuït a la promoció, manteniment i difusió de les expressions culturals catalanes: agrupacions sardanistes, colles castelleres, colles geganteres, entitats i associacions de foment de la cultura i tradicions catalanes, entitats organitzadores dels certàmens de pubillatge, comissions de festes, a tots els qui han transmès aquest patrimoni generació rere generació, perquè avui puguem nosaltres emmirallar-nos-hi.

I no; no acceptem cap biaix multicultural que dilueixi la força i autenticitat de les nostres expressions pròpies, que cal isolat i preservar d'influències culturals importades. No acceptarem, com insinuen en l'exposició de motius del projecte de llei, que a les nostres manifestacions culturals genuïnes s'hi sumin aportacions generades en el marc de transformacions sociodemogràfiques derivades de les onades immigratòries massives i invasives que som obligats a rebre'n. Com més reconeixement i acceptació rebí la diversitat cultural exòtica, més recularà i es diluirà la nostra pròpia identitat. Preservar la multiculturalitat del món implica forçosament evitar la multiculturalitat dins les nacions. Només garantint que la llengua i cultura pròpies de cada nació siguin majoritàries i dominants al seu territori podrem salvar la diversitat cultural del món. En són conscients, d'això? Acceptar a casa nostra la contribució d'altres maneres de viure i d'altres manifestacions culturals impròpies, i fins i tot antagoniques, no ens farà ser una societat més democràtica: ens farà ser una societat menys catalana i menys occidental.

Vostès persegueixen això? Nosaltres no.

Visca Catalunya lliure.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, membres del Govern, molt bon dia a tothom. Vull saludar la Direcció General de Cultura Popular, així com també les entitats representatives de l'associacionisme cultural que avui ens acompanyen i que volen ser presents en una fita tan especial com és l'inici del tràmit parlamentari del projecte de llei de patrimoni cultural immaterial. Sigueu, doncs, benvinguts i benvingudes.

Catalunya és diversa en expressions culturals, com ho és la seva societat. És punt de trobada i de relació de gent de diferents procedències al llarg dels segles, i especialment els darrers cent anys, de tradicions mil·lenàries que han fet també del nostre territori el que és a dia d'avui. Tota aquesta riquesa cultural i de convivència és la que des del Partit Socialista hem defensat sempre, amb visió del catalanisme plural, que posa al centre la persona i tot el que l'envolta. Festes i esdeveniments de cultura popular, també, que mostren la gran diversitat, pluralitat i riquesa que acull i identifica Catalu-

nya com a nació, que inclouen tots els pobles i ciutats del territori; manifestacions com puguin ser la Setmana Santa de Mataró, la Processó del Sant Enterrament de Tarragona, l'Aplec del Caragol de Lleida, la Festa Major de Sant Pere de Reus, la Festa Major de Vilafranca del Penedès o també el que pugui ser la fira del Remeiart, del meu estimat poble de Santa Margarida i els Monjos, en poden ser alguns dels exemples.

Per tant, dotar-nos d'un text normatiu propi i que faci realitat la protecció i salvaguarda del patrimoni cultural immaterial de Catalunya, de manifestacions culturals com les que he esmentat, ha estat esperat per moltes entitats i persones que veuran en una llei pròpia poder garantir la seva pervivència a nivell jurídic i reforçar l'esforç i feina de les associacions, entitats, ajuntaments i món local que contribueixen a mantenir-lo.

El nostre agraïment i reconeixement al teixit associatiu de Catalunya, que ha contribuït i contribueix a posar en valor i preservar el patrimoni cultural immaterial, que són els usos, les pràctiques, les representacions, les expressions, els coneixements, les activitats, les tècniques i els espais on es desenvolupen, que com a comunitat reconeixem com a nostre patrimoni cultural i amb els quals ens identifiquem.

Una llei de patrimoni cultural immaterial que ve a reconèixer festes i esdeveniments culturals com són els castells, les festes de foc al Pirineu o la dieta mediterrània, entre d'altres, i que la legislació catalana no recollia fins ara, però que sí que ho feien organismes com la UNESCO. Una llei que, a més a més de permetre incloure també altres elements que estan ja en tràmit de reconeixement, com poden ser la rumba, el pessebrisme o la sardana, el que coneixem avui dia..., tal com ja ha explicat la consellera, és adaptar la normativa a la convenció internacional per garantir aquesta necessària protecció del patrimoni, per tal de reforçar les condicions per al seu manteniment, atenent l'evolució d'aquest patrimoni intangible, i poder-lo transmetre a tota la societat actual i per a les generacions futures.

Aquest nivell de protecció no només es refereix a l'element en si mateix, que per la seva naturalesa pot esdevenir canviant, viu i divers, sinó que la salvaguarda del patrimoni també va orientada a la protecció que es realitza per part de les comunitats, associacions, administracions i món local que fan possible la seva dinamització, difusió i pervivència. Un teixit associatiu de Catalunya que, segons les dades del departament, implica la participació d'1 milió de persones, amb més de dues mil entitats culturals federades, que fan progressar viles i pobles dinamitzant socialment i econòmicament els municipis, generant negoci i impuls del comerç local, convivència, inclusió, coneixement de la cultura i la llengua i, en definitiva, cohesió social.

Tal com ha explicat la consellera, com a novetat rellevant d'aquesta llei pretén introduir la figura de Bé Cultural Immaterial d'Interès Local i també d'Interès Nacional, cosa que ara només estava recollida pels béns culturals materials, i disposar així d'una mateixa categoria de protecció per als béns culturals en tota la seva globalitat.

Per tant, estem, doncs, donant inici no només a un tràmit legislatiu necessari i convenient i que permetrà facilitar el nivell de protecció d'aquests elements patrimonials, sinó que permetrà també poder caminar cap a la futura llei de patrimoni cultural catalana integral i abastar, doncs, els elements tant materials com immaterials en el conjunt de les seves característiques, que expliquen la nostra cultura, el que som, el que fem i cap a on volem anar.

Val a dir que aquest text reprèn el treball engegat d'anteriors legislatures i que proposa tramitar-se conjuntament en la mateixa ponència amb la proposició de llei que el grup de Junts també va presentar.

I, per acabar, dir que des del nostre grup parlamentari valorem molt positivament les propostes i aportacions de tothom que hi vulgui contribuir i facilitar el tràmit que permeti enriquir aquest text que fonamenta el patrimoni cultural que comença a caminar, si aquesta majoria del Parlament hi dona suport; un treball normatiu que ha de servir pel bé de la cultura a Catalunya i per la seva gent.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat, de retorn de la iniciativa que s'hi ha presentat.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 124 vots en contra, 11 vots a favor i cap abstenció.

Atès que l'esmena a la totalitat, de retorn, ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Un cop superat el debat de totalitat, els recordo que la Mesa del Parlament, en la sessió tinguda el dia 13 de maig de 2025, de conformitat amb allò que estableix l'article 128 del Reglament, una vegada escoltada la Junta de Portaveus, va acordar la integració en una única tramitació de la proposició de llei del patrimoni cultural immaterial i de l'associacionisme cultural i el projecte de llei de patrimoni cultural immaterial, de manera que el text de base dels treballs de la ponència sigui el projecte de llei del patrimoni cultural immaterial, al qual s'hauran de dirigir, si n'hi ha, les sol·licituds d'audiència i les esmenes a l'articulat per part dels grups parlamentaris o dels diputats i diputades. Això no obsta perquè la proposició de llei del patrimoni cultural immaterial i de l'associacionisme cultural figuri com a document de treball de la ponència.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre la salut mental i les addiccions

252-00007/15

Passem al següent punt de l'ordre del dia. El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre la salut mental i les addiccions. Aquesta proposta ha estat presentada pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, de Junts, d'Esquerra Republicana de Catalunya, del Partit Popular de Catalunya, de Comuns i de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

A continuació intervindran, en primer lloc, els sis grups proposants, per un temps màxim de cinc minuts cadascun. *(Remor de veus.)* I té la paraula... –si us plau, silenci!–, té la paraula, en primer terme, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Gràcies, president. Bona tarda..., bon dia, diputades i diputats. Vull començar la intervenció donant la benvinguda a les entitats que treballen incansablement des de fa dècades en la millora de la salut mental aquí a Catalunya. I vull excusar també la presència de la consellera de Salut, que justament està en aquests moments representant el Govern de Catalunya en el consell interterritorial que tenen totes les comunitats autònomes amb el Ministeri de Sanitat per coordinar l'estratègia sanitària comuna, i també on es tanquen recursos.

Bé, avui és un dia bonic. És un dia bonic perquè m'agrada ressaltar que aquesta proposició, aquesta proposta, la signem sis grups polítics que ens hem posat d'acord per constituir aquesta comissió d'estudi en salut mental i addiccions. No és la primera vegada ni serà la darrera, però sí que ho vull assenyalar, perquè els partits ens posem sovint d'acord, i la salut mental s'ho val. Vull donar les gràcies a la diputada d'Esquerra Republicana que ha liderat i ha fet seguiment precisament d'aquesta qüestió, no?

I m'agradaria començar també ressaltant que el Govern va aprovar el desembre del 2024 el pacte nacional de salut mental, un document que va ser iniciat en la le-

gislatura anterior i en el Govern anterior i que compta amb la participació i la coordinació de l'abordatge integral i de tantes entitats que hi van participar. I la grandesa precisament, doncs, d'aquest pacte és que incorpora tots els departaments, l'Administració local, el sector social i altres actors implicats, amb aquest objectiu de donar una resposta coordinada i eficaç a la salut mental.

També des del Parlament estem treballant en donar un pas endavant en la mirada conjunta amb el projecte de Llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària que estem debatent aquests dies i on també l'àmbit de la salut mental ha de tenir uns beneficis quant a la resposta i una millora en la resposta en l'atenció.

Tenim un pacte i ara constituïm una comissió d'estudi. I per què ho fem, no? Doncs ho fem perquè hem d'acabar la feina rellevant que s'havia iniciat en l'anterior legislatura i que no va poder tancar-se; no va poder tancar-se per la convocatòria electoral anticipada, i em consta que moltes entitats van quedar pendents, no?, de poder comparèixer-hi.

Això sí, ens hem marcat una durada màxima d'un any, que no volem exhaurir; volem finalitzar la feina i tenir unes conclusions possibles sense molta dilació, i hi posarem de la nostra part també perquè així sigui.

La salut mental ens preocupa, i molt. N'hem de parlar i hem d'arribar al màxim consens possible, precisament per tenir un recorregut llarg en el seu abordatge. El Govern està treballant en posar el focus en l'atenció a la infància, adolescència i joves, i també en la salut comunitària; dos aspectes molt importants per fer una màxima prevenció, no?, i una detecció precoç en edats primerenques. Com més aviat diagnostiquem, abans tractem, abans reconduïm la situació.

I també em vull recordar del món local. El món local té un paper molt important: des del barri, des de la comunitat... Allà és on passen les coses. I és precisament des d'aquesta proximitat des d'on s'ha d'incorporar aquesta mirada comunitària, també amb les entitats, per prevenir i actuar de forma conjunta. També per donar una resposta a aquesta soledat no desitjada que també va creixent en totes les franges d'edat i també en els més joves. Hem de ser capaços, amb aquesta comissió d'estudi, que ens porti, amb aquesta mirada llarga, un camí compartit per la millora de la salut mental de la població a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies president. Diputades i diputats, bon dia a tothom. Avui les associacions ens estan seguint telemàticament i, per tant, doncs també associacions de pacients i familiars que han fet i continuaran fent molt bona feina, gràcies per ser-hi també avui.

El que avui portem a votació, la creació d'una comissió d'estudi de salut mental i addiccions, doncs, és de justícia per als pacients, per a les famílies, per als professionals, per a tots i cadascun de nosaltres, que en qualsevol moment hem patit, patim o patirem un problema de salut mental. Problemes que afecten o afectaran al llarg de la vida a una de cada quatre persones, un vint-i-cinc per cent de la població. A la Catalunya dels 8 milions, a 2 milions de persones, no?

Per tant, un tema cabdal, un tema de país. Les dades del Departament de Salut ens mostren que un 7,4 per cent dels infants de quatre a catorze anys reconeix patir un problema de salut mental i que un vint-i-quatre per cent de les persones de més de quinze anys declara tenir malestar emocional. La principal causa d'anys viscuts amb discapacitats a Catalunya són els trastorns mentals i el suïcidi és la primera causa de mort entre els quinze i els quaranta-quatre anys. Aquesta taxa de suïcidis a Catalunya en homes està estabilitzada en tretze per cada cent mil habitants i en do-

nes està en augment actualment en cinc cada cent mil habitants, mentre que les ideacions i els intents de suïcidi pugen tant en homes com dones.

El cànnabis és la droga il·legal més consumida a Catalunya, un 19,3 per cent de la població entre quinze i vint-i-nou anys n'ha consumit el darrer mes. Un trenta-dos per cent de noies i un vint-i-dos per cent de nois entre catorze i divuit anys presenten un ús compulsiu d'internet. La demanda d'atenció als trastorns de salut mental, de malestar emocional i d'addiccions ha crescut exponencialment en els últims anys, tant en població adulta i infantil com jove, i això ocasiona un augment de pressió en els serveis sanitaris, però també en els educatius i socials, i sovint no obtenen una resposta adequada ni a temps.

Per això, la passada legislatura, aquí al Parlament, es va fer una feina ingent, amb diputats, però especialment amb associacions, professionals i experts. Una feina ingent en una comissió d'estudi presidida per la diputada de Junts per Catalunya Titon Laïlla, que avui ens havia d'acompanyar a l'hemicicle, però s'ha quedat xerrant amb algú perquè ja la conec i com que coneix a tothom, encara no ha pogut entrar. *(Rialles.)* Però des d'aquí li vull donar la benvinguda, però especialment les gràcies per tota la feina de la passada legislatura: setze sessions amb cinquanta-set compareixents en total. L'última sessió, agendada pel 15 de març del 24, ja no es va poder fer per la dissolució parlamentària, una feina que va quedar estroncada en acabar la legislatura i una feina que ara hem de finalitzar.

La comissió de la passada legislatura va finalitzar, com els deia, sense l'informe de conclusions i amb la feina molt avançada, de la mateixa manera que es va treballar molt en el pacte nacional de salut mental. El pacte es va reprendre i s'ha signat finalment al desembre, com ha dit la diputada Jaurrieta. Ara falta dotar-lo de recursos i desenvolupar-lo. No pot ser que sigui un document més i que es quedi en un calaix, sinó que ha de representar l'avenç necessari en l'abordatge de la salut mental.

Per aconseguir aquesta atenció integral i coordinada de les polítiques de salut mental i benestar emocional entre Govern, món local, entitats i Parlament per alinear les polítiques públiques en salut mental de tots els departaments amb les estratègies internacionals per garantir un enfocament integral, responsable i comunitari que posi al centre persones i famílies per tenir en compte els desenvolupaments i els determinants socials de la salut i incorporar la perspectiva de gènere, i per promoure un canvi de paradigma que garanteixi el dret a la plena ciutadania, a la inclusió comunitària i a la inserció laboral. I tot això incloent les conclusions de la Convenció dels Drets de les Persones amb Discapacitat de Nacions Unides.

La comissió que avui crearem ha d'anar en aquesta línia d'acabar la feina de la legislatura passada i presentar conclusions. Feina que hem de reprendre, recollir, si cal, sumar-ne de nova, enllestir-la i redactar i aprovar l'informe final. Aquesta comissió es crea també com a compliment d'una moció aprovada aquí al Parlament.

Deixin-me recordar que en aquella moció, Junts per Catalunya vam presentar una esmena per crear una comissió de seguiment, perquè per a Junts per Catalunya, la salut mental i les addiccions requereixen, necessiten una comissió de seguiment al Parlament, no només d'estudi, per vetllar que el Govern implementi totes les conclusions i per fer el seguiment. L'esmena no es va acceptar, però sí que vam pactar amb la diputada Driouech incloure dins de les conclusions de la comissió d'estudi iniciar aquesta comissió de seguiment. Ho dic per refrescar memòries que veig que se'n recorda perfectíssimament, però també per convidar la resta de grups a sumar-s'hi, no?

I acabo recordant, com vaig fer amb la defensa de la moció, la definició de salut del doctor Jordi Gol i Gurina al desè Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana, l'any 1976 a Perpinyà. Salut era «una manera de viure autònoma, solidària i joiosa». I just per això necessitem aquesta comissió per aconseguir que les persones amb salut mental i addiccions, una de cada quatre, tinguin salut, una manera de viure autònoma, solidària i joiosa. Malauradament, avui mateix, ara mateix no és així.

Moltes gràcies i benvinguda, diputada Titon Laïlla.

El president

Benvinguda. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bon dia, diputades, conselleres i també sumar-me a la benvinguda de la Titon Laïlla i fer també extensiu aquest agraïment que ha fet el diputat que m'ha precedit. També recordar que en aquella comissió també va tenir un paper important la companya diputada Assumpta Escarp. Recordo que érem les tres al capdavant i que per a mi va ser un luxe i que estic segura que recollirem aquest llegat i evidentment el tindrem dintre també d'aquest informe de conclusió final.

També vull donar la benvinguda als representants del grup impulsor que avui ens acompanyen i dir que, diputats i diputades, avui per fi podem portar a votació la comissió d'estudi sobre la salut mental. I dic «per fi» perquè fa ja, com ha dit la diputada Jaurrieta, masses mesos que l'havíem registrat, però que no l'havíem introduït a l'ordre del dia per poder-la debatre i aprovar aquí. Una comissió que durant la legislatura passada els que hi vàrem participar sabem molt bé que cal culminar amb els treballs d'experts que ens hi van acompanyar i fer justícia també als testimonis de tots aquells i aquelles compareixents que hi van assistir.

Crec important també aprofitar aquests minuts per remarcar que la passada legislatura va representar un punt d'inflexió en l'àmbit de la salut mental i em permetran que faci un breu repàs. L'expresident Aragonès encetava la seva legislatura amb la primera visita al Parc Taulí, des d'on va anunciar un nou pla integral de salut mental i emocions..., i emocional per a Catalunya.

Des d'aleshores, al Parlament també s'han treballat diferents iniciatives. De fet, m'atreveixo a dir que mai s'havien presentat tantes iniciatives en l'àmbit de la salut mental com en els últims anys. Vam celebrar, si tots recorden, el ple monogràfic sobre la salut mental i addiccions, vam aprovar el pacte nacional de salut mental, posant també sobre la taula la proposta avalada per les entitats que es dediquen als temes de salut mental i establir també el pla de treball interdepartamental. Vam crear una comissió parlamentària d'estudi sobre el tema que avui ens ocupa. Tot i així, també vam sumar entre tots interpellacions, mocions sobre el tema que ens ocupa.

Crec que, amb aquest breu resum he deixat clar que hem estat sobre el tema. Ens preocupa i ens ocupa, però que encara ens calen més avenços. Encara ens queda molta feina per fer, és a dir, fonamentalment entendre que la salut mental és una qüestió global que afecta totes les àrees de les nostres vides i que té un impacte directe en el nostre benestar físic, emocional i social, i per aquest motiu cal abordar-la de manera conjunta i en xarxa, des de la veu de la primera persona, les famílies i també de les professionals i de totes les entitats de l'àmbit.

Som plenament conscients que actualment la major càrrega de l'atenció de les persones amb problemàtiques de salut mental recau en les famílies i les famílies sovint es troben desbordades, desorientades i acaben claudicant per la manca de suport i, sobretot, d'energia. És imprescindible que aquesta comissió impulsi una cartera de serveis realment efectiva, amb suports, espais de respir i recursos residencials i comunitaris. Estareu d'acord amb mi, diputats i diputades, que les famílies es mereixen un reconeixement sincer per quasi quaranta anys d'esforç i sacrifici, i que aquest reconeixement s'ha de traduir també en aquesta cartera de serveis eficient i adaptada a les necessitats reals.

Coneixem de primera mà també la càrrega emocional i laboral que suporten les professionals de l'àmbit de l'atenció mental. El país ha de garantir una cura i un suport especial per aquestes professionals. És imprescindible que el conjunt de les professionals, especialment en l'àmbit educatiu, també rebin aquesta atenció i suport. I sense deixar les professionals, també fer un reconeixement públic de la tasca que fan, una tasca que sovint està invisibilitzada i no reconeguda.

I, finalment, no vull deixar de banda ni descuidar-me el teixit associatiu d'aquest país en l'àmbit de la salut mental. Si avui estem aquí és en part també gràcies al teixit associatiu, que porten més de trenta anys liderant iniciatives i propostes que avui han esdevingut polítiques i programes estables. I per això nosaltres insistirem també en les nostres conclusions en aquest finançament que necessitarà el sector i necessita el sector, un finançament que nosaltres creiem que ha de ser de qualitat..., que ha de poder garantir una atenció de qualitat i sostenible.

I per acabar, tornar a fer un agraïment al grup impulsor. Gràcies per estar tan al darrere de poder continuar i tornar a iniciar aquesta comissió. I només desitjo i demano a la resta de diputats i diputades que estiguem a l'alçada del sector.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Primer de tot saludar les persones que avui ens acompanyen. Amb l'exdiputada Titon Laïlla vam compartir moltes comissions de salut ja fa molts anys. I també saludar les conselleres i entrar ja en matèria. Perquè la veritat és que malauradament portem molts anys parlant de la necessitat d'impulsar, de coordinar i d'integrar la xarxa de salut mental i les addiccions a lo que podríem dir que és la xarxa general de salut, no?, a l'atenció primària o l'atenció hospitalària.

I malgrat que és un tema que tothom hi estem d'acord, que recull, a més a més, un consens molt important de tots els grups parlamentaris, encara, tot i així, no s'ha aconseguit aquest impuls. Sembla que la salut mental sigui un ens a banda de l'estructura de la sanitat i no es dona una resposta eficaç i resolutiva a les mancances i a les necessitats dels malalts i les seves famílies. La salut mental i les addiccions, malauradament, són la gran oblidada del sistema sanitari i també del sistema social.

I això és una paradoxa perquè necessita de la coordinació i de la implicació de diversos departaments: Salut, Drets Socials, Educació, Treball, Justícia..., o sigui, de quasi tots. És un problema que ens afecta a tots i que any rere any veiem com s'incrementen els diagnòstics per algun problema de salut mental en els majors de quinze anys. També s'incrementen les persones que pateixen ansietat, depressió o trastorns considerats greus, el consum de drogues i la necessitat de donar una resposta a això. I aquest augment, a més, és considerable en els joves entre els quinze i els vint-i-nou anys. És un percentatge al voltant del trenta per cent, que han patit símptomes d'algun tipus de trastorn. L'addició de les pantalles –ens n'alertava fa poc el Col·legi Oficial de Metges de Barcelona– és un tipus d'addicció que va en augment en els joves i en els nens, però també en les persones adultes.

Per tant, dit això, la detecció precoç, l'abordatge integral, la prevenció, la detecció i la reducció de l'estigma social són alguns dels objectius que cal assolir perquè l'atenció sigui resolutiva i eficaç. Però quina és la realitat del dia a dia? La realitat del dia a dia resulta que és tot lo contrari. La realitat, lo que constata és les llistes d'espera estructurals, que s'allarguen en el temps per a una visita al psicòleg o al psiquiatre o per poder accedir a una plaça residencial o hospitalària o a qualsevol altre tipus de dispositius. I als trastorns mentals, si s'hi sumen les addiccions, o sigui la patologia dual..., aleshores es converteix pels malalts i per les famílies en una carrera d'obstacles.

I mentre no es resolguin els dèficits, seguirem veient titulars esfereïdors com el de *La Vanguardia* de fa cosa de vuit mesos, que estic segura que el torno... Ho comento perquè estic segura que està del tot vigent, que deia: «Pares de fills amb patologies mentals renuncien a la tutela per desesperació.»

Jo penso que tots ens podem imaginar el drama que ha de ser per a una família haver de renunciar a la tutela, o sigui, o tutela o plaça residencial, perquè no poden

fer-se càrrec de la cura d'un nen o d'un adolescent, perquè els pares viuen situacions molt complexes que moltes vegades no poden ni saben com afrontar. A més a més, en la majoria dels casos la malaltia és per sempre, perquè són malalties cròniques que necessiten atenció integral al llarg de totes les etapes de la vida.

Jo..., veig que em quedo sense temps i, per tant, només volia fer dos comentaris. Un recordar el senyor Enric Morist, que va comparèixer a la Comissió de Salut en nom de la Fundació Ajuda i Esperança, i ell ens alertava del còctel explosiu que era la solitud no desitjada juntament amb la salut mental. És un tema que hem de tenir present en aquesta comissió.

I també les xifres de suïcidi que s'han comentat són altíssimes, i també dels intents de suïcidi, la majoria en nois joves, en concret en noies.

Vaig acabant. Nosaltres hem donat suport al Grup Popular per reprendre aquesta comissió d'estudi, en coherència amb el que ja vam fer la passada legislatura. Però, senyories, les conclusions no poden quedar només en la presentació d'un informe final. Convindran amb mi que les aportacions dels experts que han comparegut i els que falten per assistir, la feina que s'ha fet des de la comissió d'estudi i la que es farà, no pot quedar tot en una xerrada interessant, en un bla, bla, bla; no pot ser, això. Els malalts i les famílies es mereixen la màxima implicació de tots nosaltres; del Parlament de Catalunya, però també del Govern.

La comissió d'estudi ha de ser una eina útil que ajudi un propòsit ferm de traslladar del Parlament als departaments implicats les seves conclusions. I s'han de materialitzar mesures que suposin avenços tangibles a favor d'un abordatge integral, transversal, humanitzat i equitatiu en el territori.

I, per descomptat, lo més important: cal dotar-la econòmicament i amb recursos humans per tirar cap endavant qualsevol actuació. I això és fàcil, és prioritzar. Prioritzin (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– allò que realment és important. Deixin de gastar en despeses supèrflues i innecessàries i donin resposta a les famílies que ho necessiten. Fem de la política alguna cosa útil.

Gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Moltes vegades, quan tenim debats aquí en el Parlament, sempre diem que els temps de la política no són els temps de la ciutadania, i segurament quan parlem de salut mental, i també d'aquesta comissió, crec que és una prova fefaent, no?, d'aquest debat que tenim a vegades, que no casa amb els temps i amb les necessitats de la gent.

Ho dic perquè l'anterior legislatura la vam arrencar, la legislatura del president Aragonès, amb un ple monogràfic en aquest sentit, un ple sobre salut mental; dèiem que havia de ser la legislatura de la salut mental. Veníem, evidentment, del covid, que no havia fet més, no?, que aguditzar els problemes de salut mental que teníem. Que a més a més deduïem –i jo crec que deduïem bé– que només era la punta de l'iceberg, el que coneixíem del que era la situació de salut mental que teníem a nivell del país. I és cert que també, a banda d'aquest Ple monogràfic, vam posar en marxa la comissió d'estudi, no?, amb la voluntat d'escoltar, evidentment, tant els experts i les expertes, però també totes les entitats que volíem que hi participessin.

És cert que no vam poder acabar la feina, tot i que se'n va fer molta. També, evidentment, la presidenta Titón Laïlla hi és, però és cert que no la vam acabar. I, sobretot, que la situació de salut mental segueix sent una de les primeres demandes o de les primeres prioritats que hauríem de tenir, no només en el camp de la salut, sinó especialment a nivell de país, no?

Per tant, crec que és adient que recuperem aquesta comissió d'estudi. Crec que també hauríem d'intentar, no?, accelerar-la al màxim possible. És cert que ens hem marcat un termini, però crec que fora bo que no l'esgotessin, que poguéssim tindre com abans millor aquestes conclusions, tant de bo amb el màxim consens possible, però sobretot que serveixin per implementar polítiques concretes que arribin al dia a dia de la gent.

Ho he dit també més d'una vegada en aquest Parlament: al llarg de la nostra vida és molt estrany que cap de nosaltres no hagi de passar o bé pel dentista o bé, en aquest cas, també, per un fisioterapeuta o per un psicòleg o per una psicòloga. I, en la majoria dels casos, molts de nosaltres i molta part de la població acaba anant, en aquest cas, a un psicòleg o a una psicòloga privada. No perquè no formi part de la cartera de serveis, que ho és. El que passa és que molta part de la majoria de la població fins i tot no ho sap –no ho sap. I després perquè, a més a més, com també s'apuntava aquí, tots sabem que els centres de salut mental d'infants i joves especialment, però també els centres de salut mental d'adults, pràcticament estan, jo diria, permanentment col·lapsats. És a dir, fins i tot trigues molt de temps a tenir la primera visita i, evidentment, quan necessites una continuïtat entre visita i visita, aquesta també s'allarga molt en el temps.

Això fa que en situacions, primer, de malestar emocional, moltes vegades s'acabin agreujant si no hi ha una atenció immediata, i per això fa que s'acabin desenvolupant fins i tot situacions de salut mental molt més greus. I després també el que acaba passant és que en situacions molt complexes –penso especialment també en casos que hem conegut o vam conèixer l'anterior legislatura, de trastorns de comportament, en aquest cas, alimentari–, doncs, acabin agreujant-se fins i tot i vinculat, també s'hi feia referència, amb la problemàtica que tenim amb el suïcidi, i especialment d'infants i adolescents. És a dir, tampoc moltes vegades no es coneix, però també per l'estigma, per la invisibilització, evidentment també pel tabú, que moltes vegades aquest tipus, no?, per exemple, de trastorn de conducta alimentària està directament vinculat a pràctiques, en aquest cas, d'autolesions o també, fins i tot, poden arribar a temptatives o comportaments que poden derivar finalment en un suïcidi.

Crec que, per tant, és positiu que, com deia, encarem aquesta comissió, que ho fem amb voluntat de tancar unes conclusions i, com es deia també ara, sense que serveixi de precedent, no?, en aquest cas, amb el Partit Popular, per arribar a un acord que serveixi per implementar polítiques concretes que canviïn el dia a dia de la gent i que, d'una vegada per totes, és a dir, el conjunt de la població que realment necessita una atenció per part del servei públic, pel sistema nacional de salut, pugui comptar i pugui tindre accés a un psicòleg o una psicòloga, independentment d'on hagi nascut, de quin sigui el teu codi postal o de quin sigui el teu compte corrent.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Doncs també volem donar la benvinguda i saludar els representants de les entitats, la companya Titón Laïlla també, saludar els representants que ens deuen estar seguint o que ens recuperaran posteriorment, també representants de les entitats...

Aquesta comissió que avui reprenem es va impulsar, ja s'ha dit, just a l'inici de la legislatura passada, 2021. Però jo voldria recordar que en aquell moment va ser just quan l'impacte de la pandèmia sobre la salut mental del conjunt de la població es feia dolorosament evident. Les consultes relacionades amb trastorns d'ansietat s'havien incrementat en un 136 per cent, es va triplicar l'ús de tranquil·litzants i som-

nífers, el cinquanta per cent dels pacients dels CAP de Catalunya tenien ansietat o depressió, i tot de dades d'aquesta índole.

Han passat quatre anys, les dades no són les mateixes, però no estem per tirar coets, més aviat al contrari: 2023, 626 morts per suïcidi; 8.123 intents de suïcidi, el seixanta-vuit per cent per part de dones. A Catalunya, 1,2 milions de persones tenen ara mateix un trastorn mental, serem una de cada quatre persones; un terç dels joves d'entre catorze i trenta-quatre anys pateix malestar emocional, i l'increment del consum d'ansiolítics durant la pandèmia, aquest increment triplicat del que parlava abans, es va mantenir en xifres similars fins a dos anys després. El 2022, la sanitat pública va fer més de 7 milions de receptes d'aquests medicaments, i no va ser fins l'any passat que en van reduir lleugerament les prescripcions. I no podem oblidar l'impacte negatiu de les xarxes socials i de les pantalles en la salut mental de la població, i especialment de joves i d'infants.

Per tant, queda clar que aquesta comissió d'estudi continua sent necessària. Cal finalitzar la feina feta la legislatura passada, per respecte a les entitats, que són qui la van impulsar i que van ser el motor d'aquesta comissió, i també perquè és necessari incorporar les conclusions que consensuem en aquest pacte nacional de salut mental i benestar emocional que s'ha aprovat per part del Govern. Si fem una feina, ha de tenir uns resultats tangibles.

Nosaltres considerem que, quan parlem de xifres, a vegades oblidem que darrere d'aquestes xifres hi ha persones, hi ha un patiment, i que estem fallant. Estem fallant a aquestes persones perquè no només no estem donant la resposta que caldria, sinó perquè en alguns casos fins i tot l'estem negant i estem permetent i fins i tot generant més malestar i més patiment. Per què? Doncs perquè no abordem les qüestions claus des d'un punt de vista preventiu ni tampoc assistencial.

Amb relació a la prevenció, tothom estem d'acord que cal abordar els determinants socials de la salut; això avui, afortunadament, és un consens. M'agradaria recordar que assistim a una precarització creixent, a un empobriment cronificat i a una vulneració del dret a l'habitatge permanent. I això significa: un terç de les depressions entre la població activa es poden atribuir a la precarietat laboral; tres dels barris més pobres de Barcelona dupliquen la taxa de problemes de salut mental a la ciutat, i, només a Barcelona, cada mes tres persones intenten llevar-se la vida davant l'amenaça de perdre la casa. No hi ha millor manera de cuidar la salut mental del conjunt de la població que garantint pa, sostre i treball digne. I si parlem concretament de prevenir addiccions, si us plau, no hi ha major contradicció que proclamar la lluita contra les addiccions i, alhora, fer apologia de la ludopatia defensant el Hard Rock.

Amb relació a l'assistència, calen canvis en el nostre sistema sanitari, més atenció primària i comunitària i més professionals; i prou negoci a costa de la nostra salut, per descomptat. La porta d'entrada al sistema de salut, l'atenció primària i comunitària, cada cop la tenim més desmantellada, i els nostres professionals dels CAP també podrien desenvolupar un paper essencial, un paper clau amb relació a l'abordatge del malestar emocional, i també per impedir que les mútues continuïn enviant gent malalta a treballar.

Però és que, a més a més, si analitzem l'atenció especialitzada, avui en dia, qui s'ho pot permetre se'n va a un terapeuta privat, perquè no hi ha prou recursos al sistema públic. La llista d'espera és insultant, no hi ha prous professionals. A Catalunya tenim nou psicòlegs per cada cent mil habitants en el sistema públic; a la resta d'Europa la ràtio mitjana és el doble: divuit per cada cent mil habitants.

I, per últim, no hi ha prous professionals ni prous centres. Recordem el testimoni d'aquella mare que es va plantejar hipotecar-se per poder pagar els quatre mil euros que li costava ingressar la seva filla adolescent en una clínica on poguessin tractar el seu trastorn alimentari. Això és permetre el negoci a costa de la fragilitat, a costa del malestar i a costa de la malaltia de les persones. Negoci privat, però també negoci que es fa amb recursos públics, perquè els malbaratem amb aquest sistema de

concertació publicoprivada que la CUP no ens cansarem de denunciar i que afavoreix el lucre privat a costa de la malaltia de la població.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. A continuació poden intervenir els grups parlamentaris per expressar la seva presa de posició. En primer terme, per fer-ho té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, aquí hay dos temas que no debemos confundir: una cosa son las personas con enfermedad mental y sus necesidades, que son de las que han hablado todos ustedes, y otra muy distinta es crear una comisión, que es lo que se vota hoy aquí.

Vamos a repasar los cambios legislativos que se llevaron a cabo como consecuencia de las conclusiones o iniciativas presentadas por la Comisión de Salud Mental la pasada legislatura: ninguno. Una de las muchas comisiones creadas en este Parlamento con cero rédito social, pero con un importante rédito personal. Rédito personal para el presidente, el vicepresidente, el secretario y los portavoces, que reciben un substancioso plus económico, y que viene estupendamente a esos grupos parlamentarios que tienen a miembros sin cargos orgánicos dentro de este Parlamento.

Para que se hagan una idea, cada comisión de investigación cuesta a los catalanes 54.000 euros anuales solo en pluses de sueldos de personal. Estamos hablando de más gasto político, una constante en el Partido Socialista y en los separatistas, para un ejecutivo sin presupuestos, sin proyecto, sin liderazgo y que se encuentra en la cuerda floja. Así que (*alguns aplaudiments*), qué mejor que llenar los bolsillos de los afines mientras dure la bonanza.

La salud mental no es un tema para tomárselo a broma ni para frivolar, como en tantos casos se está haciendo. Hay personas que están muriendo, hay jóvenes desesperados, familias enteras destrozadas y profesionales que observan impotentes cómo, en el Parlamento de Catalunya, la clase política habla y habla sin propiciar ningún cambio legislativo que mejore la situación de las personas afectadas.

Miren, 626 catalanes se suicidaron en el 2023. Catalunya registra dos suicidios y once intentos cada día de media. Las tentativas crecieron el pasado año un siete por ciento en hombres, y esto pese al código de riesgo de suicidio, el plan de prevención del suicidio y el famoso plan de enfermedad mental del señor Aragonès, que no sirvió de nada. Las adicciones a sustancias han aumentado un catorce por ciento este 2024, según los datos de Proyecto Hombre, y se ha identificado un aumento preocupante de las adicciones a pantallas, especialmente entre jóvenes y adolescentes, estimándose que, solamente en nuestra región, uno de cada cinco niños es adicto a estas tecnologías. Por otra parte, San Juan de Dios alertó este pasado octubre de un aumento preocupante de los trastornos mentales en niños y jóvenes, y es que se realizaron 28.986 atenciones por patología mental solamente en Catalunya, con un total de cuatro mil ingresos.

¿Y qué hacen ustedes? ¿Qué hace el Gobierno socialista? Gastar parte del presupuesto que no tiene en una comisión sin capacidad legislativa para confundir a los expertos y a los profesionales y hacerles creer que se está haciendo algo para, al menos, frenar esta situación. Votar en contra del despilfarro político, aunque a este le hayan colocado intencionadamente el nombre simbólico de «salud mental» no implica que no nos preocupe la salud mental; todo lo contrario. Precisamente porque nos preocupa, estamos en contra de despilfarrar ni uno solo de nuestros recursos. Es imperativo invertirlos en una gestión eficiente y efectiva, que es justo lo que ustedes no hacen, como aumentar el número de equipos de salud mental en los ambulatorios

para reducir el tiempo de espera entre visita y visita y así poder valorar la eficacia de los tratamientos. Necesitamos más especialistas, tanto psiquiatras como psicólogos, o enfermería especializada. Y para esto pueden empezar por aparcar el sectarismo de separatistas y socialistas y dejar de exigir el nivel C de catalán a los profesionales que se quieren quedar aquí, en esta bonita región española. (*Aplaudiments.*)

También hacen mucha falta camas de agudos y camas de larga estancia, especialmente para adolescentes y jóvenes afectados por trastornos de la conducta alimentaria, que la mayoría de las veces deben recurrir a la privada porque las camas de la sanidad pública están sobreesaturadas. Inversión, inversión y más inversión en salud mental, no en gasto político, no en comisiones sin rédito sanitario. Inversión en las personas que lo necesitan. Porque, señores socialistas y señores separatistas, cuando ustedes tocan poder se le olvidan las personas y se dedican a crear puestos y más puestos públicos para toda su red clientelar. No más consejerías inútiles –y termino, señor presidente–, no más comisiones, no más mujeres de, hermanos de Koldos, Ábalos o DGAIAs, no más afines con carné de partido colocados y saqueando la Administración pública.

Muchas gracias.

El president

El concepte «saquejar» és del tot inadequat. Finalment, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra per posicionar el Grup Parlamentari Mixt.

Sílvia Orriols Serra

El suïcidi és la primera causa de mort en les persones de quinze a quaranta-quatre anys, una dada esfereïdora que ens hauria de fer reflexionar com a societat. Els trastorns mentals sovint són incapacitants i tenen diversos orígens; un d'ells és el consum de substàncies estupefaents. Gairebé el vint per cent dels joves d'entre quinze i vint-i-nou anys han consumit cànnabis el darrer mes. Però hi ha altres addiccions que també poden desencadenar o agreujar depressions, trastorns del desenvolupament, discapacitat o tendències suïcides: l'ús compulsiu d'Internet, de videojocs, de màquines escurabutxaques. La tensió i l'estrès diaris també contribueixen a generar problemes de salut en aquest àmbit, que alhora va patir un increment considerable de casos clínics durant la pandèmia, atiat sobretot per l'isolament i la solitud involuntària.

Un sistema sanitari sense filtres d'admissió, com el nostre, al que tothom hi té accés sense haver acreditat cotització, es col·lapsa davant l'allau d'usuaris afectats, i ciutadans que han cotitzat tota la seva vida es veuen obligats a cercar al sector privat el servei i la solució que no obtenen dins el sistema sanitari públic. L'estat del benestar s'esfondra, infrafinançat i desbordat davant la Catalunya dels 8 milions que la consellera Paneque reivindica amb orgull i que els catalans sense mútua patim. Cada dia hi ha més residents que, sense aportar absolutament res al sistema, accedeixen a ajudes, plans, subvencions, programes d'acollida, incrementant notablement la despesa social i reduint l'eficiència, qualitat i recursos dels nostres serveis públics.

No podem votar, evidentment, en contra d'una comissió d'estudi que pretén abordar una problemàtica real i estructural que afecta milers de catalans, però tampoc ens podem estar de plantejar la importància de la demografia i de la limitació d'accés universal als serveis, si pretenem preservar-los i dotar-los dels recursos adients. Una societat que creix en població no contributiva mena inexorablement a l'increment de la càrrega impositiva, a la pèrdua de qualitat de vida i al dèficit i ineficiència d'uns serveis públics dels que fins ara ens n'havíem enorgullit. Obrir les portes del país de bat a bat té conseqüències, també, en l'àmbit de la salut mental. El tràfic de drogues creix a redós d'una població immigrant que enverina sense contemplacions el nostre jovent per fer-se un sobresou. La majoria de consumidors arrossegarà seqüeles de per vida.

Si amb 8 milions d'habitants ja hem tensionat i fet trontollar els pilars del benestar, com la sanitat, l'educació o els serveis socials, què es pensen que passarà a la Catalunya dels 10 milions que vostès prediquen i esperonen? És imprescindible que els serveis públics tinguin la capacitat econòmica, material i humana necessàries per atendre adequadament les persones que pateixen patologies relacionades amb la salut mental. És cabdal la coordinació entre els entorns familiar, educatiu, laboral i sanitari per detectar a temps els símptomes i poder-los tractar abans no sigui massa tard. Potser és hora de tancar la porta amb pany i furriac, de replantejar polítiques, de batallar pels drets i interessos dels nostres ciutadans, de concentrar esforços i recursos en millorar la qualitat de vida i el benestar del nostre poble. O, revisat l'escenari actual, encara es veuen amb cor d'aixecar pancartes de «Volem acollir»? Ja n'hi ha prou d'irresponsabilitat política. Els recursos dels catalans per als catalans.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim a votar la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre la salut mental i les addiccions.

Comença la votació.

La proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre la salut mental i les addiccions ha estat aprovada per 123 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a un quart de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball i el conseller de Política Lingüística.

El president

Es reprèn la sessió.

Proposició de llei de mesures transitòries i urgents per a fer front al sensellarisme i erradicar-lo (debat de totalitat)

202-00036/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat de la proposició de llei de mesures transitòries i urgents per fer front al sensellarisme i erradicar-lo. Donar la benvinguda a les entitats i les persones que han promogut aquesta iniciativa des de la societat civil.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els sis grups parlamentaris propositors. Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, tots els grups parlamentaris tindran un únic temps de cinc minuts cadascú. I en primer terme, per tal de presentar aquesta iniciativa, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula la diputada senyora Beatriz Silva Gallardo.

Beatriz Silva Gallardo

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Diputats, diputades, consellera... M'agradaria començar donant les gràcies a les entitats per ser avui aquí i per portar-nos una vegada més aquesta llei, que esperem que pugui ser realitat al més aviat possible, però també donar-vos les gràcies per la feina imprescindible que feu cada dia.

El periodista britànic Emmanuel Onapa diu que el sensellarisme no és un fet inexorable, que és una opció política que adoptem quan decidim no desenvolupar les polítiques públiques necessàries per fer front a un problema que comença amb la manca d'habitatge però que continua amb la vulneració de drets fonamentals com són l'accés a la salut, a l'ocupació, a viure en societat i a polítiques d'acompanyament, però també d'igualtat, perquè les dones i els homes acaben al carrer per raons diferents. Si en el cas dels homes el detonant és la manca de feina i les addiccions, en les dones el fet que vincula les seves experiències abans i durant la vida al carrer és la violència, especialment la violència masclista. No és el mateix atendre un jove que acaba de sortir d'un centre de tutela que a un home al que se li tanquen les sortides laborals. El sensellarisme no afecta de la mateixa manera les persones que pertanyen a un grup o col·lectiu discriminat que la resta de la població, les persones migrades que aquelles que no ho són, perquè les condicions econòmiques de vida preexistents són determinants per acabar al carrer, i aquesta llei ha de tenir en compte totes aquestes variables.

Penso que els grups parlamentaris som conscients que fer realitat aquesta llei no és només una assignatura pendent, sinó que també és urgent fer-ho. Jo soc una de les persones que ja van treballar en aquesta llei i, com les entitats que estan avui aquí, vaig viure amb decepció el final precipitat de la legislatura anterior. De fet, jo estava aquell mateix dia treballant en l'ordenació de les esmenes, i el meu pensament principal va ser que no trauríem aquesta llei endavant, que la nostra feina se n'anava a la paperera; la nostra i la vostra. Avui soc optimista, tinc moltes ganes de posar-me a treballar; crec que tenim una nova oportunitat, que podem aprofitar part de la feina feta i aprovar una molt bona llei. Però penso també que el debat que vam tenir va servir perquè aquest tema entrés al Parlament, perquè un dels nostres principals desafiaments és treure aquest tema de la invisibilitat. Quan parlem de polítiques públiques hem de parlar també de polítiques per a les persones sense llar.

La nostra posició com a grup parlamentari és coneguda: creiem que s'ha d'avançar en una atenció professional que possibiliti que les persones se'n surtin i recuperin les seves vides. Aquest tema no es pot abordar amb una mirada assistencialista. Creiem que aquesta llei està alineada amb la filosofia i el contingut del marc d'acció per a l'abordatge integral del sensellarisme, on els municipis són claus, però hem de treballar també perquè les solucions no passin només pels ajuntaments, especialment el de Barcelona, que històricament ha assumit gran part de la feina.

En l'anterior legislatura havíem assolit força consensos al voltant d'aquesta llei, i des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar esperem que continuï sent així, que temes com l'empadronament, que és un dret, no sigui un impediment.

Em queda molt poc de temps, però no m'agradaria acabar sense tenir un record per a la Rosario Endrinal, una dona que va ser cremada viva el 16 de desembre de 2005, mentre dormia en un caixer, després de rebre una pallissa terrible. El seu brutal assassinat va fer que la societat catalana s'adonés durant un temps de la deshumanització que significa viure al carrer. De fet, avui, una llar per a dones del centre SIS, que està avui aquí, porta el nom de Rosario Endrinal. I el meu desig és que aquesta llei possibiliti que mai més recordem una mort com aquesta.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bona tarda, conselleres; bona tarda, diputats i diputades. Aprofito també l'inici de la meua intervenció per donar les gràcies a totes les entitats que treballen en el sector, però en especial al grup promotor de la proposició de llei de mesures transitòries i urgents per fer front al sensellarisme i erradicar-lo, perquè

aquesta proposició pogués arribar fins aquest Ple en bona forma. També vull fer un reconeixement a la nostra exdiputada Títol Laïlla, qui va portar aquest tema a la legislatura anterior amb el rigor i sensibilitat que es mereix el tema, col·laborant estretament amb les entitats implicades.

Abans de registrar aquesta proposició de llei, els membres del grup promotor ens van alertar d'un fet colpidor: que l'esperança de vida de les persones que viuen al carrer és només de trenta anys.

Malauradament, el nombre de persones que es troben en situació de sensellarisme ha augmentat els darrers anys per diversos motius: ha augmentat per la creixent precarietat econòmica i laboral, la crisi d'habitatge i, en concret, la manca d'habitatge social, i també la burocratització dels processos de regularització de persones migrants i, finalment, però no menys important, la violència de gènere.

Però hi ha un buit legal a Catalunya per fer front al sensellarisme. I per garantir el dret a l'habitatge digne i garantir el benestar social de totes les persones que viuen a Catalunya des de la Junta de Portaveus s'ha prioritzat aquesta proposició de llei.

A la legislatura anterior es va fer un treball extens, que gràcies a aquest treball avui tenim un text bo, un text que podem continuar treballant, i, a més, hi ha un consens ampli per adaptar-lo al context actual i agilitzar les compareixences orals. Com ha esmentat la diputada, de fet, estàvem en el procés de les esmenes d'un treball, a punt de tancar la llei, però, doncs, hi ha l'optimisme de que això, en aquesta legislatura..., hi ha el compromís polític de molts partits.

La llei té com a objectiu eliminar el sensellarisme a través de mesures transitòries i urgents, i reitero això, perquè no pretén ser una llei d'habitatge. És evident que cal millorar l'accés a l'habitatge adequat, i també cal reforçar els serveis socials per garantir l'accés de les persones sense llar a serveis bàsics, com l'atenció sanitària, però també a les prestacions socials.

La llei també estableix l'obligació per part del Govern de la Generalitat de crear condicions necessàries per facilitar la transició cap a un habitatge autònom a llarg termini, garantint, com hem dit, l'empadronament, creant espais residencials dignes, desenvolupant plans d'inserció sociolaboral i formació per a les persones que es troben en situació de sense llar.

I estem d'acord que necessitem un règim sancionador en casos d'incompliment de llei. Però justament això és un dels elements que haurem de resoldre els mesos següents.

És una llei transversal. Integra la perspectiva de gènere per combatre les situacions de discriminació i violència que afecten les persones sense llar, i en especial les dones, i les dones migrants.

Aquesta proposició de llei de mesures transitòries i urgents per erradicar el sensellarisme ens dona l'oportunitat de pal·liar la situació de precarietat en la que viuen moltes persones, però caldrà desplegar bé els mecanismes que proposa i, sobretot, dotar-la de recursos perquè no es quedi en paper mullat. Cada cop som més els que tenim persones properes que, pel motiu que sigui, s'han trobat en una situació de sensellarisme. Per tant, deu entendre que és urgent continuar el treball que s'ha iniciat i que ho hem de fer amb la voluntat de seguir amb aquest consens ampli.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Diputats, diputades, conselleres... Benvingudes les entitats promotores d'aquesta proposta de llei. Avui presentem una proposta de llei que no pot ser ajornada ni ignorada més temps. Aquesta llei la portem a debat la majoria dels grups parlamentaris i forma part de l'acord d'investidura. De fet, una llei que

estava treballada i pràcticament tancada en la legislatura republicana i que no hagués decaigut si grups que tant la defensaven haguessin facilitat l'aprovació de pressupostos. A alguns ens han fet perdre almenys un any.

El sensellarisme és una de les formes més extremes de vulnerabilitat i exclusió social que existeixen a la nostra societat. I des d'Esquerra Republicana diem clarament que cal actuar amb responsabilitat, amb justícia social, i que ha de ser possible erradicar-lo. No estem parlant només de manca d'habitatge: estem parlant de milers de vides atrapades en la invisibilitat, l'estigmatització i l'oblit. Parlem de dones que fugen de la violència masclista i no tenen on anar, de persones grans que després d'una vida de treball acaben dormint en un caixer automàtic. Per això aquesta llei no és només necessària: és urgent. No pot ser que, al segle XXI, una societat com la nostra no sigui capaç de garantir un mínim, com és un sostre digne.

Aquesta proposició de llei, fruit del treball col·lectiu amb entitats, institucions i experts, reconeix com a dret subjectiu l'accés a un espai residencial digne, i ho fa no només des del simbolisme, sinó amb mecanismes reals d'exigibilitat. Això vol dir que, si no s'ofereix aquest dret, la persona afectada el podrà reclamar davant la justícia.

La llei també estableix una xarxa de serveis que són essencials: l'accés gratuït al transport públic per facilitar l'accés a recursos i serveis; serveis de dutxa i consigna, que dignifiquen el dia a dia de les persones.

És una llei que aposta per la coordinació institucional i per un model compartit de responsabilitats. Ajuntaments, Generalitat, entitats socials, i també la ciutadania, han de formar part d'aquesta resposta. Ara bé, aquesta implicació i compromís de les diferents administracions requereixen un finançament just per a totes elles; en definitiva, un finançament singular per a Catalunya. Perquè, no ens enganyem, i sobre tot no enganyem la ciutadania: el paper ho aguanta tot, però sense els recursos que pertocuen a les diferents administracions l'aplicació de la llei és molt complicada.

I és una llei que va més enllà del model centralitzat; un marc que ha de tenir en compte totes les realitats del país, que són diverses, i que, en l'àmbit de l'àrea urbana de Barcelona, s'ha d'assumir que aquest és un problema metropolità, i no només de la capital. Cal una llei adaptable al món local, als municipis petits i a les comarques.

Una de les aportacions més importants de la llei és la seva mirada interseccional. Sabem que el sensellarisme no afecta tothom de la mateixa manera. Les dones, per exemple, pateixen un sensellarisme més ocult i més violent. Aquesta llei ho reconeix i estableix mesures específiques per protegir-les: des d'espais segurs fins a l'acompanyament especialitzat.

Durant el nostre pas pel Govern vam posar els fonaments d'aquesta transformació, vam impulsar un marc d'acció per a l'abordatge del sensellarisme, vam aprovar el pla territorial sectorial de l'habitatge, vam ampliar el parc públic i vam regular el lloguer, i vam també mobilitzar recursos històrics per protegir les persones vulnerables per la via del finançament del món local, amb un renovat contracte programa. Tot això no és casual, forma part d'un model clar: el de posar els drets de les persones al centre de l'acció política.

Per Esquerra Republicana, el dret a l'habitatge no és una política sectorial, és un pilar fonamental de la república social que volem construir. Ens alegrem que el Govern posi al centre de la seva política l'habitatge, la promesa de construcció de cinquanta mil habitatges en quatre anys. Aquesta mesura ha d'ajudar de ben segur a donar cobertura a gent sense llar, però nosaltres reclamem mesures més urgents, més immediates, com és la posada a disposició dels ajuntaments i la Generalitat de la quantitat ingent de pisos de què disposa la Sareb, una mesura ràpida i eficaç per poder donar resposta urgent al que ens planteja la llei. Només cal voluntat del Govern per poder-ho fer. Reclamin la cessió d'aquests pisos al Govern espanyol.

Aquesta llei és també una oportunitat per millorar i per actualitzar-nos. El text és viu, millorable i serà en el treball de ponència on haurem d'escoltar, de debatre

i d'incloure esmenes constructives. Però el més important avui és que la llei entri en debat parlamentari i que no es torni a tancar en un calaix per falta de voluntat política.

El nostre compromís d'Esquerra Republicana és ferm per una Catalunya on ningú sigui invisible, on cap persona dormi al carrer i on els drets siguin reals per a tot-hom. Per una societat justa, inclusiva i republicana.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades.... Des del Partit Popular estem d'acord amb el tràmit d'aquesta llei. La dissolució del Govern, la convocatòria d'unes noves eleccions catalanes la van fer decaure, però també –cal dir-ho– una manca possible de prioritització i de celeritat per part dels qui governaven. Una llei que per si sola no resol el problema; necessita mitjans i recursos i pressupost. No és suficient amb un articulat benivolent, sinó que cal un acompliment realista.

En tot cas, hi haurà temps suficient per fer una anàlisi més acurada d'aquesta proposició de llei..., les esmenes que es considerin necessàries per tal de millorar-la perquè pugui tirar endavant i no serà el Partit Popular qui ho bloquegi o ho endarreixi. La realitat és que és un tema cabdal i urgent regular aquesta situació del sensellarisme i altres contextos d'exclusió residencial i social.

La problemàtica d'accés i manteniment a un habitatge digne és una dificultat creixent a la nostra societat actual. Genera desigualtat i vulnerabilitat social, un dèficit en la construcció i en l'oferta d'habitatges, situació ja denunciada i posada en evidència des de la nostra formació política en nombroses ocasions, insuficiència de parc públic d'habitatge, la qual cosa té un impacte especialment en grans ciutats, on la demanda d'habitatge assequible supera amb escreix aquella oferta disponible. Dos de cada tres municipis de Catalunya no han registrat la construcció de cap nou habitatge social en els darrers vint anys i el lloguer social representa un 1,7 per cent del parc global d'habitatge, menys d'un dos per cent.

Com vostès deuen comprendre, aquesta xifra resulta bastant pobre –per no dir bastant ridícula– i molt lluny de la mitjana europea. A Catalunya sabem que més de dues mil persones estan dormint al carrer, principalment en dotze municipis, que són els que a continuació anomeno: Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona, Hospitalet de Llobregat, Mataró, Terrassa, Santa Coloma de Gramenet, Sant Adrià del Besòs, Sabadell i Reus. Girona, com aquell campament instal·lat sota les vies del tren i del qual cap Administració se n'està preocupant. I aquests dotze municipis acullen el quaranta per cent de la població catalana.

Sí, és cert, disposem d'aquest marc d'acció per a l'abordatge del sensellarisme i d'acord amb aquelles dades recollides, hi haurien 58.930 persones que estan patint qualsevol situació de sensellarisme i exclusió residencial. Una realitat demolidora i així també ens ho traslladen des de les entitats socials i el món acadèmic –que avui també ens acompanyen– promotores d'aquesta llei.

Tanmateix, podem trobar-nos amb persones que no acceptin –no té fàcil solució, això– o donin una ferma negativa a accedir a viure en un habitatge, els que es trobin en situació irregular i sobretot, quan persones sense llar també presenten altres problemàtiques: salut mental, discapacitat intel·lectual, trastorns del comportament, patologia dual, drogodependències. Estudis emesos per professionals assenyalen, per exemple, que un setanta per cent de persones sense llar a Barcelona pateixen problemes de salut mental.

En conseqüència, estarem amatents a aquesta llei perquè també recullin totes aquestes circumstàncies, es vetlli també per aquesta assistència psiquiàtrica i l'acompanyament durant el procés de millora fins que aquestes persones puguin

ser derivades a la xarxa normalitzada de salut. Sense itineraris formatius i laborals que condueixin a la capacitat de generar ingressos econòmics propis que promoguin aquella autonomia personal, de res servirà això. No es pot donar continuïtat a situacions similars de dependència a ajuts assistencials perquè se'ls està privant de l'accés a oportunitats normalitzades; se'ls està privant de la seva dignitat.

Això significa que el govern actual té deures pendants: revisió de polítiques d'ocupació, trencar amb la invisibilitat del sensellarisme femení i també volem parlar d'aquells joves extutelats de la DGAIA. Hipocresia, primer els ajudem, per acabar deixant-los a l'estacada. I per altra, després ens trobem davant presumptes ajuts econòmics fraudulents a extutelats.

Volem anomenar referències exitoses d'aquest sensellarisme, Finlàndia, Dinamarca, Àustria. Els sensesostre s'ajunten, una desena o més, dormint entre cartrons amb els seus trastos, cabells bruts, assentaments a cel obert. Comencen a molestar una mica més. És una fotografia de pura marginalitat, que evidencia el nostre fracàs com a societat. No existeix una solució ràpida per a totes aquestes situacions de vida. Viure al carrer és estar exposat a la violència i a la inseguretat. Observa com incomoda, aquell sensesostre, la gent que camina al seu davant i veu que aquests acceleren el pas. Ningú el mira als ulls. El sensellarisme es normalitza, forma part del paisatge urbà. No hem de falsejar més la vista perquè no són paràsits, són persones.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Permetin que comenci per celebrar que avui recuperem aquesta iniciativa legislativa, ja que l'exclusió residencial és el principal problema social que tenim i el fenomen del sensellarisme és l'expressió més crua que, a més a més, dificulta l'exercici de la resta de drets.

Moltes gràcies a les entitats que avui ens acompanyen per la seva magnífica feina, acompanyant el dia a dia d'aquestes persones, però també per empènyer aquest Parlament a posar el focus en una realitat invisible i invisibilitzada, que exemplifica perfectament la falta d'equitat d'una societat mercantilitzada com la nostra.

La llei va decaure a la legislatura anterior. El Grup de Comuns ens vam posar a disposició de les entitats i avui comencem a veure el resultat del nostre compromís amb aquesta necessària regulació. Fa temps que reclamem una estratègia de país alineada amb el compromís de la Unió Europea de posar-hi fi al 2030 a través de la plataforma europea de lluita contra el sensellarisme.

Necessitem que el Govern lideri i confiï en que aquesta llei sigui l'instrument que ho faci possible, perquè fins ara han estat fonamentalment les entitats i el municipalisme qui han treballat per fer que la gent deixi de viure al carrer i facilitar-los noves oportunitats, afrontant una emergència social cada cop més greu, atenent la pobresa laboral i l'exclusió habitacional existents al nostre país, que impacten sobre la vida de milers de catalans i catalanes.

Hem volgut respectar escrupolosament el text que les entitats ens van traslladar, només amb alguna correcció tècnica; però més enllà de correccions tècniques, hi ha una modificació que obeeix al concepte ampli de «sensellarisme», que reflecteixen les diverses categories definides pel sistema Ethos i que venen a cobrir l'actual buit legal en el concepte d'«habitatge inadequat», una proposta per a la protecció de persones que viuen involuntàriament no només al carrer, sinó també en barraques, en locals comercials, en naus industrials, en edificis abandonats, en campaments; en definitiva, realitats totes elles igualment excloents. Es tracta de donar cobertura a persones que no disposen d'habitatge perquè cap dels espais que utilitzen per viure-hi corresponen a aquest concepte.

Tot remet a unes xifres de falta d'equitat socialment insostenibles. En aquest sentit, l'enquesta financera a les famílies del Banc d'Espanya ens mostra que el vint-i-cinc per cent amb menys recursos no s'ha recuperat encara de la crisi del 2008, a diferència del vint-i-cinc per cent amb més recursos que, no ho oblidem, és a l'origen de la pròpia crisi. I això malgrat un escut social com el que cap altre país ha implantat d'ençà de l'etapa del govern de coalició, del que Comuns en formem part.

A més a més, aquest vint per cent més pobre no és el centre de la despesa en protecció social. Espanya i també Catalunya se situen a la cua dels països de l'OCDE pel que fa a adreçar les prestacions cap als més pobres. El vint per cent rep només el dotze per cent de les prestacions, quan a països nòrdics en parlaríem del quaranta per cent, o a Alemanya, el trenta per cent, malgrat les seves dificultats per accedir fins i tot a uns mínims alimentaris i no només a l'habitatge digne. I un element a destacar, la discriminació experimentada per alguns col·lectius com joves, dones o persones migrades també a l'accés a l'habitatge, cosa que porta a la situació actual.

Les diverses tipologies de sensellarisme impedeixen tot sovint disposar de títol jurídic que faciliti l'empadronament amb les restriccions que això implica en l'exercici de drets, en una situació d'exclusió residencial, de vegades també des de la incomprensió d'algunes administracions locals. Les persones tenim obligació a empadronar-nos, però també el dret a que l'Administració ho faci possible, perquè no empadronar vulnera drets fonamentals; no empadronar margina de l'atenció sanitària, dificulta l'escolarització i posa pals a les rodes per al ple exercici dels drets més elementals.

Malgrat aquest fet, no totes les administracions locals hi posen els mitjans necessaris. Malgrat l'autonomia local no s'estén a la possibilitat de desatendre les obligacions i sí a la forma de compliment, i, en aquest sentit, és just reconèixer el compromís de les sindicatures locals amb els drets de les persones sense llar adequada arreu del territori, en aquesta garantia de l'accés de tothom al padró al seu municipi de residència.

És treballant de forma col·laborativa i constructiva que podrem fer possible una Catalunya on tothom tingui accés als seus drets amb independència de la seva situació residencial. És clar que necessitem serveis públics que contribueixin a millorar la seva situació: recursos habitacionals d'emergència, equipaments públics amb serveis essencials, com dutxes, llits o serveis de rober, naturalment que sí. Però sobretot, i vaig acabant, president, necessitem la voluntat política de superar la perspectiva estrictament assistencialista per poder deixar enrere la seva situació actual.

Cal fer del sensellarisme una situació transitòria a la vida de les persones i no un estat cronificat i un estigma que les acompanyi la resta de la seva vida. Això és el que aquestes persones necessiten de nosaltres, respostes per seguir endavant, per recuperar el protagonisme de les seves vides i Comuns hi estem compromeses. Amb aquesta llei, esperem fer-ho possible.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en darrer lloc, per presentar aquesta iniciativa i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, president. Diputats, diputades, conselleres..., i també, per descomptat, les entitats impulsores d'aquest text legal que ens han acompanyat aquí i que veuen que, per fi, el fruit de tant de temps i de tant de treball sembla que avui torna a engegar. Esperem, recuperem totes les feines que s'havien fet i esperem que aquesta vegada, doncs, acabi com toca i puguem aprovar aquesta llei definitivament. Aquesta llei que, en definitiva, és vostra, que sou els que heu sostingut el fil de la dignitat quan les institucions sovint han fallat.

El sensellarisme no és un accident; és una conseqüència directa d'un model econòmic que prioritza els beneficis abans que la vida. I aquesta proposició de llei que avui presentem no és només oportuna, sinó que també és urgent i és necessària, perquè la crisi habitacional actual fa massa temps que la patim i ja no és només una crisi d'accés a l'habitatge, és una crisi de drets; és una crisi de dignitat.

Ens trobem davant d'un text legal que creiem que parla molt clar, que fa visible allò que sovint es vol amagar i que entén que el sensellarisme no s'afronta només amb llits ni amb sostre, sinó també amb drets, amb drets reconeguts i amb garanties de que es compleixin, amb reconeixement institucional que la vulnerabilitat no és culpa sinó conseqüència.

Celebrem especialment que aquesta llei parteixi d'aquesta visió centrada en els drets de les persones; que estableixi, com diu l'article 16, el dret a un espai residencial digne com una prestació garantida; que reconegui l'empadronament com una eina clau per accedir als drets bàsics, superant traves administratives que puguin excloure les persones sense llar de qualsevol prestació o servei.

També saludem la incorporació de la perspectiva de gènere de manera clara i transversal, no? Ho diu així literalment, i ho celebrem: «Les dones en situació de sensellarisme viuen una doble violència.» Exactament així. Per això es preveuen espais específics i diferenciats per garantir la seva seguretat i intimitat. Aquest enfocament, que creiem que hauria de ser la norma, aquí es concreta, es regula, i és un avançament important.

També ens semblen valuoses mesures com la gratuïtat del transport públic, la disponibilitat de serveis com la consigna, la bugaderia, les dutxes als centres de baixa exigència. Creiem que no són extres, sinó eines bàsiques per començar a reconstruir vides des de la dignitat. I aquesta llei, amb la incorporació d'aquests serveis a la cartera de serveis socials, fa un pas clar en aquesta direcció, i celebrem que així sigui.

Donem suport també al reconeixement de les entitats com a parts legitimades per defensar els drets col·lectius de les persones en situació de sensellarisme. Creiem que aquest és un mecanisme imprescindible per garantir l'accés a la justícia i protegir les persones davant l'aporofòbia, els abusos o, a vegades, la inacció institucional.

Però tanmateix això ha de ser només un primer pas, no pas l'últim. Des de la CUP defensem que la gestió dels serveis vinculats al sensellarisme ha d'avançar cap a la internalització i la titularitat pública. Creiem que s'ha d'acabar amb aquesta lògica de la subcontractació. Aquesta concertació amb entitats pot ser útil en alguns casos, però no pot substituir mai l'obligació directa de l'Administració. Ni l'habitatge, ni la salut, ni l'educació no poden estar en mans del mercat, i encara menys en matèria de drets bàsics.

També caldria, finalment, quan tinguem aquesta llei, que tiri endavant, un calendari clar, finançament suficient. Sabem que els drets no s'improvisen, sinó que es planifiquen, es doten i es defensen, perquè sense pressupost, aquesta llei pot acabar sent només una altra promesa buida més.

El sensellarisme, en definitiva, és una ferida oberta, no només per qui la pateix, sinó també per tota la societat que la permet o que la justifica amb excuses burocràtiques. I aquesta llei pot ser el començament d'un canvi real, només, per això, si s'executa amb valentia, amb compromís i amb una voluntat política clara de confrontar els privilegis.

Avui fem un pas per iniciar la seva tramitació, però, com dèiem abans, que ningú no s'enganyi, sabem que no n'hi haurà prou amb aprovar aquesta llei; caldrà desplegar-la, caldrà controlar-la i caldrà anar-la ampliant, perquè una societat que tolera que algú dormi al carrer no és una societat justa. Nosaltres no venim aquí a gestionar aquesta injustícia, sinó a combatre-la.

Moltes gràcies. I esperem que aquesta, sí, sigui la de veritat.

El president

Tot seguit, i atès que no s'hi han presentat esmenes a la totalitat, intervindran la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament, amb un temps màxim de cinc minuts.

I, en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Validar el sinhogarismo como medio de vida, ese es el objetivo de esta ley. Los grupos proponentes, que llevan veinte años gobernando dando apoyo a los distintos gobiernos de la Generalidad, y que son los responsables directos de que el sinhogarismo se haya enquistado en Cataluña, proponen hoy una ley legitimando el sinhogarismo como una manera más de vivir.

¿Y cómo lo hacen? Pues legislando para que las personas que no tienen más remedio que vivir en la calle se encuentren cómodas haciéndolo. Se podrán duchar en las fuentes públicas, si así lo determinan, y eliminarán de la arquitectura urbana todos aquellos elementos hostiles para el que vive en la calle. Es decir, eliminarán las vallas de los parques o pondrán almohadones en los bancos para que duerman confortablemente. No tienen vergüenza. No tienen ni vergüenza ni humanidad.

Durante más de veinte años gobernando los socialistas, solos o acompañando a los separatistas, no han construido ni una sola vivienda social. Lo que sí han hecho ha sido promulgar una ley de urgencia habitacional a nivel autonómico y una limitación de precios de alquiler a nivel estatal que no han hecho otra cosa que reducir el parque de alquiler a la mitad en Cataluña, habiendo conseguido disparar los precios.

Han fomentado la inseguridad jurídica hasta el punto que ni el Tato quiere alquilar; han validado la ocupación como una manera aceptable de conseguir una casa; han criminalizado y extorsionado a las empresas constructoras limitando su actividad, y se han gastado el dinero de los impuestos de los catalanes en crear puestos públicos para acólitos en chiringuitos varios o en fomentar y pagar favores a los separatistas.

Y ahora que nos han sumido en la mayor crisis de vivienda de los últimos cincuenta años, se les ocurre atajar el problema con otra ley para desestigmatizar el sinhogarismo. No estamos de acuerdo; no estamos en absoluto de acuerdo.

Hay situaciones que han creado todos ustedes que deben ser erradicadas. En qué cabeza cabe que provoquen un problema con políticas fallidas y despilfarro y que su manera de enmendarlo sea legislar para que los afectados no sean señalados, viajen gratis en bus urbano y se puedan duchar en las fuentes públicas, pero sigan viviendo en la calle con la misma falta de dignidad.

Tienen ustedes la cara de cartón piedra. Construyan vivienda social de una vez. No digan que lo van a hacer, que eso ya lo hemos oído cientos de veces del Gobierno socialista, de Esquerra Republicana y de Junts. Háganlo. Repartan esas viviendas entre los españoles; los que están en la lista de espera de vivienda desde hace años. No se las regalen a inmigrantes que delinquen ocupando casas y, cuando los desalojan, incitan y alientan la rebelión sembrando el terror en las calles, como han hecho el alcalde de Esquerra Republicana y el concejal de Vivienda de Junts de Salt, que se planteaban ofrecer un piso al famoso imán, pasando por encima de cincuenta mil catalanes que esperan pacientemente una vivienda.

El plan de VOX empieza por acabar con las leyes socialistas y separatistas que han limitado hasta el extremo el mercado de alquiler, por reducir impuestos para la adquisición de la primera vivienda, por ayudas sociales con prioridad nacional, por construir vivienda social pública o con colaboración publicoprivada, dejando de extorsionar a las empresas constructoras.

Esa es la fórmula que han utilizado otros países. Incluso es la fórmula que utilizó España en el pasado, cuando el setenta y ocho por ciento de los españoles eran

propietarios, los jóvenes se podían emancipar a los veinte y cuando se construyeron más de 4 millones de pisos de protección oficial.

Muchas gracias.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Quan vostès diuen «sense llar», què volen dir, «sense llar» o «immigrant il·legal»? Perquè Aliança Catalana no vol ningú dormint ni malvivint als carrers, però depenent de la tipologia de l'afectat hi ha dues solucions: ajudar-lo a prosperar o tornar-lo al país del que ha eixit de manera irregular perquè puguin ajudar-lo a prosperar el seu Govern o el seu monarca.

Catalunya no és una ONG, és la nació dels catalans. Com a batllessa de Ripoll he intentat ajudar els ciutadans que per raons diverses s'han quedat al carrer, i he rebut fortes crítiques pel cas –no sé si el recordaran– d'un marroquí que vam trobar dormint al ras i a qui vaig denunciar a la policia perquè procedís a la seva expulsió.

Aliança Catalana es nega a carregar damunt els contribuents catalans i damunt les administracions locals les follies proimmigracionistes de les que vostès presumeixen. Crec sincerament que hauríem de fer com a l'antiga Grècia, ciutats estat, així els municipis que triïn puja d'impostos, substitució cultural i demogràfica i papers i cafè per tothom tindran el desori que mereixen, i els municipis que votin seny i ordre quedaran eximits i salvats de la irresponsabilitat i la inconsciència de la resta. Seria el més just i lògic, no troben?

Els ens locals, infrafinançats, sense recursos, han de pagar els seus efectes crida immigratori? Han d'assumir la seva pèssima gestió i previsió en aquest àmbit? Vostès generen el problema i els ajuntaments l'hem de resoldre? Què hem de fer els municipis a on no tenim pisos de lloguer ni per al nostre jovent? Tancar pavellons i obrir albergs per encabir-hi els extutelats que vostès abandonen?

Ajudar els sensellar del país? I tant, el que faci falta. Però ja és curiós que aquesta proposició arribi ara que tenim els carrers col·lapsats d'immigrants i no s'hagi fet res mentre hem tingut catalans dormint a sol i serena.

El seu no és el Govern de tothom, és el desgovern de tots. No tenim cap dubte que la seva intenció és continuar col·lapsant Catalunya d'immigrants que suposin una càrrega social pels contribuents i una saturació indigna dels serveis públics. Com menys percentatge de catalans i més pobres siguin, menys manifestacions i referèndums, eh?

El que no entenem és per què formacions que fins fa quatre dies es reivindicaven independentistes els fan costat en aquesta fita etnocida. Vergonyós i incompreensible.

El president

Acabat el debat, i atès que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Interpel·lació al Govern sobre l'atracció d'inversió tecnològica en el sector de la salut

300-00128/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'atracció d'inversió tecnològica en el sector de la salut.

És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Natàlia Fabian Corbacho.

Natàlia Fabian Corbacho

Gràcies, president. Conseller, avui tenim l'oportunitat de posar el focus en un dels àmbits més transformadors del nostre temps: la salut digital. Quan parlem de salut digital no parlem només d'un dels grans impulsors de canvi del nostre sistema sanitari, sinó també d'un eix estratègic per al creixement econòmic, la generació de talent i l'atracció d'inversió capdavantera.

L'objectiu de la salut digital ha de ser millorar la qualitat de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes, fent més eficients els processos clínics i avançant cap a una medicina més personalitzada i predictiva.

És evident que ens trobem en un moment de canvi profund en aquest àmbit i, com en tota transformació, tenim moltes oportunitats, però també molts reptes, com la necessitat d'adaptar les infraestructures existents o la formació dels professionals sanitaris.

I és aquí on les institucions públiques tenim la responsabilitat de crear condicions que permetin aprofitar aquest potencial en benefici del conjunt del país. Això implica dissenyar polítiques que fomentin la innovació, garantir un marc regulador adequat i assegurar que ningú quedi enrere en aquesta transformació digital.

Conseller, com bé sap, la transformació digital de la salut inclou múltiples dimensions, des de l'aplicació de la intel·ligència artificial per millorar el diagnòstic, per exemple, la interpretació d'imatges mèdiques o la detecció precoç de malalties, fins a la utilització de la telemedicina, que ens permet fer consultes a distància i un seguiment dels pacients crònics; la robòtica quirúrgica, que augmenta la precisió i redueix el temps de recuperació; els dispositius portables, que monitoritzen constants vitals; la realitat augmentada per la formació mèdica o la planificació de cirurgies, o intercanvi segur d'informació entre els diferents centres sanitaris.

Estem parlant, doncs, d'una autèntica revolució que abasta totes les etapes del cicle de vida de la salut; una revolució que, a més, es produeix en un context global de creixement sense precedents. Segons les previsions del mercat global de salut digital, arribarà als 258.000 milions de dòlars el 2029, amb un creixement del 6,9 per cent. Aquest augment s'explica per l'envelliment de la població a nivell mundial, que augmenta la demanda de serveis sanitaris, i la prevalença de malalties cròniques, o l'increment de la despesa sanitària impulsada per la innovació i l'accés a nous tractaments.

Davant aquest escenari global, Catalunya té una gran oportunitat. El nostre país disposa d'un ecosistema de salut que és referent internacional, gràcies a una xarxa molt potent d'hospitals universitaris, de centres de recerca, d'universitats capdavanteres i d'un gran teixit empresarial innovador. I les dades ho avalen amb rotunditat: Catalunya compta amb un 16,6 per cent més d'empreses de salut digital que l'any anterior, cosa que demostra un gran atractiu per al sector per a nous emprenedors i inversors, i aquestes empreses generen 663 milions d'euros de negoci, gairebé un set per cent més, amb un augment d'ocupació al sector del 10,2 per cent respecte de l'any anterior.

Aquestes xifres mostren clarament que parlem d'un sector estratègic, consolidat i en expansió que contribueix significativament a l'economia del país i que ens connecta amb les tendències globals de transformació del sistema sanitari. La salut digital té a hores d'ara un impacte tangible en el nostre PIB i en la qualitat de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes. A més, cal destacar la qualitat del teixit empresarial, perquè més de la meitat d'aquestes empreses són *start-ups*, moltes d'elles nascudes de la investigació universitària o bé hospitalària. Aquest vincle estret entre la recerca bàsica, l'emprenedoria i la innovació és fonamental per generar solucions aplicables i transferibles a la pràctica clínica. La cocreació de solucions entre el món acadèmic, sanitari i empresarial és també clau per assegurar que la tecnologia desenvolupada respon a necessitats reals i té un impacte directe en l'atenció mèdica.

I un altre element clau que posiciona Catalunya és la seva capacitat d'atracció d'inversió estrangera, perquè entre l'any 2020 i el 2024, Catalunya ha rebut 1.582 milions d'euros d'inversió estrangera, cosa que ens situa com la segona regió del món, per darrere de Massachusetts, un dels *hubs* tecnològics més potents a nivell global. Això és la mostra de la fortalesa dels nostres actius en infraestructures, en talent, en investigació, i de la confiança que generem com a territori, amb una aposta clara per la innovació i la recerca. Aquesta capacitat d'atraure capital internacional és un vot de confiança en el potencial de Catalunya com a centre d'innovació en salut digital. Les inversions es concreten amb projectes molt tangibles, d'alt impacte, com centres d'innovació d'empreses líders, *hubs* tecnològics que aglutinen talent i coneixement i col·laboracions estratègiques amb multinacionals farmacèutiques i tecnològiques. Són iniciatives que aporten valor afegit a la nostra economia i, el que és més important, que generen ocupació de qualitat al nostre país.

I cal afegir un altre factor que no és menor: la capacitat de Catalunya per projectar-se internacionalment com a pol d'innovació a la salut digital. La recent celebració del Health Revolution Congress a Barcelona, amb participants de tot el món, n'és una mostra ben clara; un congrés que va reunir empreses, *start-ups*, professionals de la salut, inversors i representants institucionals per parlar dels grans reptes i oportunitats del sector, consolidant Barcelona com a capital mundial de la salut digital. Esdeveniments com aquest no només generen negoci i oportunitats, sinó que també reforcen la nostra imatge i la nostra capacitat d'influència en un escenari global.

I en aquest marc de coneixement i consolidació, valorem molt positivament que des del Govern s'hagi apostat per potenciar l'ecosistema mitjançant iniciatives com els reptes d'innovació oberts, les trobades entre *start-ups* i inversors o l'impuls del «Catalunya lidera», que situa la salut i la digitalització com a sectors prioritaris dins de la nova política industrial del país, i aquestes accions són passes en la direcció correcta i demostren una voluntat política de suport al sector, però, conseller, també és cert que queden reptes pendents i que l'èxit futur dependrà de la nostra capacitat per abordar-ho amb decisió i visió a llarg termini.

Cal establir una estratègia clara i transversal, amb lideratge institucional i un full de ruta definit que impliqui tots els departaments rellevants –Salut, Empresa, Recerca– i que transcendeixi les legislatures assegurant la continuïtat de les polítiques de suport al sector. També cal donar un suport decidit a les pimes i *start-ups*, proporcionant-los accés a un finançament adaptat, així com eines per a la gestió, la internacionalització i la reducció dels tràmits administratius que els permetin escalar en els seus projectes sense entrebancs innecessaris.

Per tant, conseller, des del nostre grup parlamentari celebrem les passes fetes fins ara, que són notables i ens situen en una posició avantatjosa, però també volem contribuir a reforçar l'ambició i l'estratègia per fer que Catalunya lideri i transformi digitalment la salut no només al sud d'Europa, sinó també en l'àmbit internacional.

I per això li volem formular la següent pregunta: davant aquest context que posiciona Catalunya com un actor clau del sector global de la salut digital, com es posiciona el Govern en la seva totalitat per impulsar la transformació digital de la salut?, i, en concret, quines són les accions prioritàries, els recursos que el Departament d'Empresa i Treball destinarà a fer front als reptes i a consolidar el lideratge de Catalunya en aquest àmbit estratègic?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats... Gràcies també, diputada Fabian, per la interpellació que ens fa d'un sector que és estratègic i que sovint el vinculem

només amb el tema de la salut, i que a mi m'agradaria que avui també el veiéssim en clau d'economia, en clau d'empresa, perquè la tecnologia en el sector de la salut és això, també és economia, també és empresa.

Em permetrà que el representi com una oportunitat triple: una oportunitat de millorar l'atenció a la vida i les persones –vostè en feia menció–, una oportunitat per transformar el nostre model econòmic i una oportunitat per posicionar-nos a nivell internacional com a referents en innovació en l'àmbit de la salut. Per contestar a la seva interpellació, com que soc el conseller d'Empresa i Treball, em centraré en els dos darrers punts. Per tant, el model econòmic i la innovació.

Vostè ha fet referència a una part de les dades que jo diré ara: quatre-centes empreses dedicades a l'àmbit de la salut digital –un setze per cent més que fa un any–, més de 660 milions d'euros de volum de negoci, més de 5.300 llocs de treball –un deu per cent més que fa un any–; un seixanta-tres per cent d'aquestes empreses tenen menys de deu anys de vida, i més de la meitat d'aquestes empreses són *start-ups*. És, evidentment, un sector jove –fa poc temps que rutlla–, dinàmic, que converteix el coneixement en negoci, la recerca en solucions i la tecnologia en valor econòmic.

Un «ecosistema» –paraula que utilitzem molt sovint, però que avui escau– que funciona, amb infraestructures punteres, com per exemple el BSC o l'Icfo, amb un talent format i internacionalitzat, amb centres de recerca de primer nivell i amb un teixit empresarial del tot innovador.

Per exemple, aquest any a l'edició del Mobile World Congress hem participat, a través de la Secretaria de Polítiques Digitals amb la ITU, que és l'agència especialitzada en l'àmbit digital de les Nacions Unides, per organitzar un concurs de *start-ups* en l'àmbit d'intel·ligència artificial d'impacte social.

Els hi dic tres coses al respecte que no són gens menors: tres de les cinc millors que competien eren *start-ups* en l'àmbit de la salut. La *start-up* Predictheon va guanyar amb una solució d'intel·ligència artificial predictiva per assistir els anestesistes en les intervencions quirúrgiques. I la *start-up* catalana, han de saber vostès que ha arribat a la final de la AI for Good Innovation Factory de la ONU, que se celebrarà al mes de juliol a Ginebra.

També tenim la presència de moltes multinacionals a Catalunya: Bayer, Sanofi, Novartis i, com vostès saben, AstraZeneca, que està acabant les seves obres de les seves oficines a l'edifici Estel de Barcelona. Això demostra fonamentalment una cosa: la capacitat del nostre territori per acollir inversions d'alt valor afegit i per posicionar Catalunya en el mapa global de la innovació en l'àmbit de la salut.

Vostè n'ha fet menció, però m'agradaria reiterar-ho de nou: Catalunya ha estat la regió mundial que ha rebut més inversió estrangera en l'àmbit de la salut digital, la que ha tingut més captació estrangera –només superada per Massachusetts, que, com vostès saben, és l'epicentre de la biomedicina mundial. Això no és menor. El món és molt gran, Catalunya només superada per Massachusetts, com els hi deia, la capital de la biomedicina.

Sense anar més lluny, la setmana passada, el 14 i el 15 de maig, vam anar al Recinte Modernista de Sant Pau que va acollir el Health Revolution Congress, on el Govern hi va estar present, i no poc present: cent cinquanta reunions d'innovació oberta entre empreses, *start-ups* i centres sanitaris, més de dos-centes reunions amb inversors especialitzats que van obrir vies de finançament i col·laboració futura i també van presentar iniciatives de suport a la multilocalització.

Perquè el que volem és que les empreses catalanes es puguin expandir, es puguin consolidar i operar des de Catalunya a tot el món, ara més que mai per la política de l'Administració Trump que tots vostès coneixen. Estar al costat de les empreses vol dir que el creixement es tradueixi en llocs, també, de treball dignes, condicions laborals justes, estables, oportunitats de desenvolupament intern en les empreses, perquè el nostre compromís amb l'economia és també un compromís amb els drets de tots els treballadors.

Des de la Secretaria de Polítiques Digitals hem fet també subvencions destinades a ampliar, a incrementar la competitivitat empresarial catalana en l'àmbit de la intel·ligència artificial del sector de la salut, per exemple, amb intel·ligència artificial de transformació i innovació, dinamització i coneixement, ni més ni menys que 14,1 milions d'euros. També l'impuls de la salut digital intel·ligent, per exemple, amb robòtica assistencial o sensorització, 3,75 milions d'euros.

El CIDAI pretén ampliar la col·laboració publicoprivada en àmbit d'intel·ligència artificial, àmbit salut; l'Observatori d'Ètica en Intel·ligència Artificial catalana en l'àmbit de la salut –que presentem, ni més ni menys, que aquest propi divendres–, i el Laboratori Obert de Robòtica Assistencial, que pretén que hi hagi més autonomia a la llar per a aquelles persones que ho puguin necessitar.

Per resumir, diputada, la salut digital és un sector clau. Vostè feia aquesta pregunta que és, com ho veu, com ho enfoca el Govern de la Generalitat. Ho és per diverses coses que jo li passo a explicar molt breument: és tractor d'altres indústries, la biotecnologia, el big data, la fabricació de dispositius mèdics, els sectors audiovisuals, per exemple també. És una aposta de futur, però ja ho és de present, un present molt immediat.

Com hem dit, tant vostè com jo, la capital de la biomedicina mundial, Massachusetts, està pràcticament amb la mateixa captació d'inversió estrangera que té Catalunya. I hem de lligar, hem de relligar de forma clara, urgent i imprescindible el nostre moment en ciències de la salut amb el que és la salut digital, punt pel qual vostè preguntava.

No partim de zero, precisament per la nostra història ja recent i de fa temps amb el tema de les ciències de la salut, i no partim de zero perquè tenim un ecosistema format per un gran talent, per moltes empreses i per un govern que hi creu de forma decidida; un govern que hi creu des de la seva transversalitat; això no és una qüestió ni molt menys del Departament d'Empresa i Treball i de Polítiques Digitals, això és una qüestió del Govern sencer –Salut, Recerca, Educació, Universitats. Tots plegats hem de ser capaços de fer que aquest sector nou, que està creixent a una velocitat molt molt important...

Sempre els hi recordo que les noves tecnologies han crescut en el darrer any a un nivell, a un ritme de vint mil llocs nous de treball; llocs, per cert, d'un alt component qualitatiu i llocs ben remunerats i, per tant, ocupació de qualitat, que és molt i molt rellevant.

Com li deia, el desenvolupament d'aquest sector de la salut digital interpel·la totes les conselleries d'aquest Govern, perquè entenem que les transformacions de país poden fer-se des d'una imprescindible transversalitat. Per això treballem de manera coordinada, compartint estratègia, objectiu, recursos, perquè el futur no es construeix des de compartiments estancs, es construeix des de l'aliança, es construeix des d'una manera de fer d'aquest Govern, que no vol estar al servei de les persones, sinó al servei de les persones, del territori i del teixit productiu del país, en tota la seva suma.

Per tant, continuarem, diputada, acompanyant el sector en els seus reptes empresarials i potenciarem Catalunya com a destinació d'inversió estrangera en aquest sector, perquè cada nova inversió, cada nova empresa i cada nou projecte es tradueixin en llocs de treball dignes i en un benestar tangible per a tota la nostra ciutadania.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, consellers, conseller. Presentamos esta interpелación desde la buena voluntad, la voluntad de ayudar no solo al Govern de la Generalitat, sino al conjunto de los catalanes. Y en cualquier estrategia de resolución de conflictos o problemas lo primero es el diagnóstico, y el diagnóstico en Cataluña es muy claro: Cataluña no va bien, Cataluña sigue sumida en la decadencia. Y lo de que Cataluña está en decadencia se lo he escuchado a ustedes hace un año, cuando estaban en la oposición –no creo que haga falta hacer menciones a la heme-roteca.

Por tanto, si de partida estamos de acuerdo en la decadencia de Cataluña, no creo que pronunciando muchas veces las palabras mágicas de Salvador Illa «prosperidad compartida» o «normalidad institucional» hayamos salido de esa decadencia en tan solo un año. Para salir de la decadencia era necesario algo muy evidente y muy claro: un giro de ciento ochenta grados, un cambio radical en las políticas públicas de la Generalitat. Cataluña necesitaba romper con el pasado e iniciar una nueva etapa. De eso también hablaban; el problema es que se han olvidado.

Por el contrario, nos hemos encontrado con un gobierno débil, que no ha sido capaz de articular una mayoría para aprobar unos presupuestos, la herramienta básica y fundamental para cualquier acción política. Un *govern* sin mayoría, que solo ha logrado aprobar dos leyes en el Parlament y que ha gobernado a través de decretazos, sobre todo para intervenir y sancionar. Un *govern* de anuncios, que ha creado todo tipo de comités de expertos y ha anunciado planes muy largos, pero se ha quedado siempre corto en las acciones. Un *govern* incapaz de revertir y plantar cara a la ola de violencia e inseguridad en nuestras calles: 2024 cierra con las cifras de criminalidad más altas de la historia de Cataluña y 2025 empieza con tiroteos en muchos barrios de Cataluña. Un *govern* sin audacia para tomar las medidas necesarias para impulsar la economía catalana, bajar los impuestos y favorecer el regreso de las empresas que se marcharon. Un *govern* cobarde para hacer los ajustes que requiere la macroestructura de la Generalitat y así poner fin al entramado burocrático y político que chupa los recursos de la ciudadanía. Un *govern* flojo para dar la vuelta a las políticas educativas que han conducido a los peores resultados de la escuela en décadas y al desánimo generalizado entre el profesorado. Un *govern* sin visión estratégica, que se niega a abordar con decisión las grandes infraestructuras que necesita Cataluña: el aeropuerto, el Cuarto Cinturón o el Hard Rock. Un *govern* continuista con las políticas públicas fracasadas que han desarrollado los independentistas y la izquierda radical en los últimos años en Cataluña en materia económica, educativa, cultural y fiscal.

En definitiva, el resumen es que Salvador Illa gestiona y el independentismo sigue mandando en Cataluña, los responsables de la decadencia siguen mandando en Cataluña. En Cataluña, Illa gestiona pero no gobierna; gobierna el tripartito de Sánchez, Puigdemont y Junqueras. Y no mandan al servicio de los catalanes o del interés general: mandan al servicio de su propio interés. Mientras los servicios públicos se caen a pedazos, ustedes, el Partido Socialista, el Govern de la Generalitat, han decidido seguir construyendo un estado imaginario.

El presidente de la Generalitat, Salvador Illa, lleva casi un año asumiendo *fil per randa* la agenda explícita de Esquerra Republicana y los acuerdos con Junts de Sánchez; ha aceptado ir sacando a plazos el Estado de Cataluña. En un año, el naciona-

lismo, con Sánchez e Illa, ha avanzado más en su hoja de ruta que en los años del *procés*: financiación singular y soberanía fiscal, expulsión de la Agencia Tributaria, amnistía, selecciones catalanas, arrinconamiento de la Guardia Civil y la Policía Nacional, control de fronteras... Estamos, desgraciadamente, ante un *govern* teledirigido: un *govern* teledirigido por los presupuestos de Esquerra Republicana, teledirigido por las exigencias ideológicas y empobrecedoras de sus socios –Esquerra y los Comuns–, teledirigido por la agenda de Waterloo y por los intereses de la Moncloa. Illa prometió, textualmente, abrir una nueva etapa tras el *procés* y no perder el tiempo, una nueva etapa de ilusión y esperanza, pero la realidad es que Cataluña ha perdido un año en la inercia y en la indefinición, con un Govern más preocupado por no molestar a sus socios que por liderar con valentía las transformaciones que Cataluña necesita.

Conseller, su Gobierno practica una política económica contra la prosperidad marcada por la extrema izquierda. En política económica, el Govern se ha visto fuertemente condicionado por su dependencia voluntaria –voluntaria– de la extrema izquierda de los Comunes y por las exigencias de Esquerra Republicana. El Govern ha sido incapaz de apostar por un marco económico más competitivo para la economía, las familias y los emprendedores catalanes. En vez de reducir la alta presión fiscal y regulatoria que viven los operadores económicos y las familias de Cataluña, han optado por una política fiscal agresiva, que dificulta el crecimiento, el ahorro y la creación de riqueza. En vez de estimular y facilitar la iniciativa privada, el Govern de Salvador Illa se ha abonado a todo tipo de programas y proyectos de gasto público, fomentando el control público y político de la economía, apostando fuerte por la intervención del mercado.

Así, mientras otras comunidades autónomas gobernadas por el Partido Popular han apostado por la competitividad y la atracción de talento e inversiones a través de una política fiscal amable, Salvador Illa mantiene a Cataluña como la comunidad autónoma con más impuestos propios y se niega a poner fin a la triple tributación que conlleva el impuesto de sucesiones y donaciones. Probablemente esta falta de competitividad y atractivo fiscal es lo que ha hecho que Cataluña no haya recuperado la mayoría de empresas que huyeron y trasladaron su sede social a raíz del *procés*.

Por lo que respecta a las grandes infraestructuras que necesita nuestra comunidad, Salvador Illa ha vuelto a ser decepcionante. De este modo, el Partido Socialista no cumple ni su propio programa electoral. La imprescindible reforma del aeropuerto sigue congelada. El millón de habitantes del Vallés ven como el Cuarto Cinturón está bloqueado desde hace casi medio siglo por motivos ideológicos, a pesar de que el Vallés se ha convertido en una ratonera para la movilidad. Rodalies ha vivido un año negro, con acumulación de obras, falta de vigilancia, falta de mantenimiento y falta de previsión, derivándose en un colapso diario del sistema que ha afectado a cientos de miles de catalanes. Por otro lado, el Govern sigue boicoteando el gran proyecto del Hard Rock, importante para el desarrollo de las comarcas de Tarragona.

El Gobierno de Salvador Illa sigue sin afrontar reformas de calado en los servicios sociales y en la Administración. Durante la campaña electoral, Salvador Illa había anunciado que algunos de sus grandes ejes serían la reforma de la Administración y de los servicios públicos, para hacerlos más eficientes y eficaces. Pues bien, nada de eso, durante este año de nueva legislatura hemos conocido que las listas de espera en diversos servicios sociales eran peores de lo esperado: quinientos días para la evaluación del grado de discapacidad, más de treinta personas mueren cada día esperando que se les confirme una ayuda para la dependencia y en sanidad siguen aumentando las listas de espera sin frenos.

Solo ha pasado un año y los catalanes ya estamos cansados de escuchar al Gobierno de Salvador Illa hablar recurrentemente sobre crecimiento económico, cuando ese supuesto crecimiento económico no se traslada a la realidad de las familias. De hecho, cuando hablan de crecimiento, en vez de un gobierno socialista, parecen

ustedes la cúpula directiva de una gran corporación empresarial del IBEX anunciando sus beneficios millonarios, lo hacen sonriendo y negando la verdadera realidad. Los ciudadanos no ven los efectos de esa falsa prosperidad compartida.

Los catalanes no merecen un gobierno que niegue la realidad o que directamente la oculte. En Cataluña hay barrios donde a los vecinos les da miedo salir a la calle, por mucho que la *consellera* de Interior lo niegue. En Cataluña han aumentado las ocupaciones de viviendas con el Gobierno de Salvador Illa, por mucho que el *president* lo niegue. En Cataluña las listas de espera de la sanidad y de los servicios sociales siguen aumentando, por mucho que lo nieguen. En Cataluña se siguen cerrando líneas educativas de la escuela pública y se da la espalda a la escuela concertada, por mucho que lo nieguen. En Cataluña las empresas se siguen marchando por la burocracia y por el infierno fiscal, por mucho que lo nieguen.

En definitiva, Cataluña sigue en decadencia, y los responsables ya no son los gobiernos de Esquerra Republicana o de Junts; los responsables de la decadencia actual de Cataluña son el Partido Socialista y Salvador Illa. (*Aplaudiments.*) Están a tiempo de pegar un volantazo, señores del Gobierno. Peguen un volantazo, y, si lo hacen, nosotros estamos dispuestos a ayudar; no a ustedes, sino a los catalanes.

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, la veritat és que vostè ja em té acostumat, eh?, a aquests duels que tenim aquí al Parlament, a aquesta espècie de panorama apocalíptic, no? Escoltant-lo a vostè, diguem-ne, més que la casa en flames sembla Catalunya en flames.

Però també li he de dir que vostès són una espècie de profetes del desastre, diguem-ne, però és que són uns desastres com a profetes, perquè és que no n'encerten ni una –és que no n'hi encerten ni una. I, malgrat que els hi pesi bastant, el país va molt millor del que vostès distreuen. És que hauríem pogut, diguem-ne, jugar-nos al bingo cap on anaven els seus arguments i l'hauríem encertat, perquè sempre són els mateixos i pinten una realitat del país que intenten entossudidament explicar com si anés de mal en pitjor i, tot i que el nostre país té reptes, els hi puc dir que el nostre país ha fet un canvi i que el nostre país està obrint una nova etapa.

Així que, en tot cas, quasi li he de dir que moltes gràcies per la seva interpel·lació, perquè com a mínim ens permet explicar quina és l'obra de govern durant aquest any. És cert que fa un any de les eleccions, encara no fa un any de govern –tindrà oportunitat de tornar-m'ho a preguntar si avui ens quedem curts–, però, bé, anem cap allà, no?

Escolti, en els darrers deu anys és cert que en el nostre país han passat moltes coses; un conflicte en el que, permeti'm que l'hi digui, vostè com a mínim, o el seu grup parlamentari, són corresponsables de la situació que s'ha viscut aquí. I és cert, a mi m'ho permetrà dir, tothom sap quin és el nostre posicionament, i crec que venim d'un galimaties descomunal del qual vostès han format part, i que intentem obrir una nova etapa de normalitat institucional a on posar les energies del país en què ha de passar a casa nostra en els propers deu anys. I intento no posar molt la mirada en què ha passat a casa nostra en els darrers deu anys; però que quan sé a on estan les responsabilitats, crec que vostès no se'n poden rentar tan alegrement les mans.

És cert que, en aquest sentit –ho he dit–, el país ha obert una nova etapa. Ara fa poc que hem fet un any de les eleccions. Permeti'm que ho digui: va haver-hi una victòria àmplia del president Illa, vam tenir un ple d'investidura... Agraeixo els acords d'investidura a què es va arribar, acords exigents que ens han fet moure a tots

posicions. Hem defensat coses, cadascú, amb Esquerra Republicana i amb els Comuns, però hem pogut arribar a acords per poder fer avançar el país i, sobretot, per poder evitar que el país tornés a anar a unes noves eleccions.

He explicat repetidament que aquest Govern ha posat en el centre de les seves prioritats quatre temes que crec que corresponen a allà on hem de posar les energies del país: la primera, en recuperar el lideratge econòmic de Catalunya; la segona, en l'habitatge; la tercera, en la seguretat, i la quarta, en la reforma dels serveis públics. És cert –ho he dit abans– que vostè intenta de forma entossudida explicar un relat del país que no correspon amb la realitat. I permeti'm que li digui allò de *le voy a dar un dato*, però n'hi hauré de donar uns quants.

L'economia catalana, de com estem avui amb relació a l'any 2024. L'any 2024 l'economia catalana va créixer un 3,6 per cent, per sobre de la mitjana estatal –un 3,2– i molt per sobre de la mitjana europea –un 0,8. I, pel que fa a l'any 2025, les perspectives de creixement són d'un 3,2, per sobre de la mitjana de l'1,4 per cent europeu.

L'economia de Catalunya ha superat per primera vegada els 300.000 milions del PIB. I, si mirem quines són les exportacions, segueix el segon any amb el rècord major d'exportacions, per sobre dels 100.000 milions, amb més de deu mil empreses internacionals ubicades a Catalunya.

Avui Catalunya té quasi setanta mil afiliats més a la seguretat social que fa un any, un dos per cent més, diguem-ne. I especialment amb les xifres d'atur, quan mirem les xifres d'atur, veiem que hem reduït l'atur en mig punt, i concretament en tres punts quan parlem de la taxa d'atur juvenil, que passa del 23 per cent al 20,4 per cent.

En aquest període d'estabilitat institucional –en el que vostè..., no?, sembla que aquí sigui l'apocalipsi–, han passat algunes coses importants en l'àmbit empresarial. I vull agrair decisions empresarials –que sempre ho dic per ordre cronològic–, des del retorn de Laboratorios Ordesa, de Ciments Molins, del Banc de Sabadell i de la Fundació «la Caixa», o de Criteria, que han tornat les seves seus a Catalunya i, per tant, obrint una nova etapa en relació amb aquest nou període d'estabilitat econòmica.

I com que vostè, a més, parla de seguretat, sembla entossudit a no mirar les dades. A Catalunya els delictes en el primer trimestre d'aquest any han baixat un sis per cent, i concretament han baixat un nou per cent quan es tracta de robatoris amb violència i intimidació i un dotze per cent quan es tracta de robatoris amb força als domicilis. Com creu que han passat aquestes dades? Per ciència infusa? Com creuen que hi hem arribat fins aquí, per casualitat o perquè hi ha l'obra d'un govern i d'uns acords d'investidura que ho estan fent possible? (*Applaudiments.*) En fi.

Li he de dir que aquesta nova etapa també ha servit per recuperar relacions. Crec que en els darrers anys..., ai, en aquests primers mesos, els membres del Govern de Catalunya han tingut més contactes amb membres de les institucions europees o han vingut més membres de les institucions europees al Palau de la Generalitat que en els darrers quinze anys. Això significa també obrir una etapa de normalització en les nostres relacions amb comissaris europeus, la presidenta del Parlament Europeu, el president del Consell Europeu, que va estar al Palau de la Generalitat no fa ni tan sols dues setmanes.

Amb l'Estat hem recuperat les quatre comissions bilaterals i les hem recuperat per posar en l'agenda institucional els problemes dels ciutadans. Hem dit que aquest Govern vol centrar les seves energies en posar en l'agenda de les institucions els problemes dels ciutadans, i és així que hem convocat algunes d'aquestes comissions –que feia catorze anys que no reunien–, per arribar a acords, diguem-ne, dels que vostès qualifica d'«apocalíptics», tant com que puguem ampliar la plantilla de Mossos d'Esquadra fins als 25.000 agents o ampliar el nombre de jutjats per combatre el fenomen de la multireincidència a casa nostra amb seixanta-nou noves unitats judicials, cinc de les quals, per cert, si vostè hi té interès, l'acompanyaré a visitar, per-

què ja estan en marxa a la Ciutat de la Justícia de la ciutat de Barcelona. Hem pogut avançar, en aquestes comissions, en el traspàs de Rodalies o en algunes qüestions que són importants en matèria..., com el traspàs de les competències d'habilitats nacionals.

Així que, com que em queden quatre minuts, intentaré posar-li les coses fàcils. Li puc dir per departaments o per territori, o intento fer un mix de les dues coses. Si vaig per l'àmbit del Departament de Presidència, hem posat en marxa el pla de xoc de reforma de l'Administració, perquè crec que hi ha una voluntat compartida de que al nostre país hem de reduir part de la burocràcia, que avui és una llosa a la creativitat i a les energies del país, però també hem de fer reformes en aquest àmbit.

Hem posat en marxa, com els hi deia, aquest traspàs de la competència dels habilitats nacionals, perquè és un problema per molts dels nostres ajuntaments que es troben paralizats perquè no tenim cobert més de dos terços de les places dels funcionaris d'habilitació nacional.

En el món local, hem posat 500 milions d'euros en el pla únic d'obres i serveis, que són les obres més importants que en molts municipis veuran fetes, diguem-ne, doblant el pressupost, fruit també dels acords que tenim amb Esquerra Republicana i amb els Comuns, que, si ho pregunta a tots els alcaldes, també als pocs que tenen vostès, diran que segurament veuen un gran canvi, no només perquè hem augmentat el pressupost, sinó perquè hem reduït de forma molt important la burocràcia.

En l'àmbit econòmic, ja li he explicat algunes de les coses que han passat, que vostè intenta fer creure que passen, ho he dit, per ciència infusa. Bé, no ho sé. Crec que s'expliquen per si soles. Hem aprovat el pla «Catalunya lidera», on intentem posar 18.500 milions per tirar endavant els principals sectors econòmics i productius del nostre país. Davant de les polítiques aranzelàries dels seus amics, del senyor Trump als Estats Units, hem posat 300 milions damunt de la taula per poder aprovar un paquet d'ajudes en els aranzels en el teixit industrial del nostre país i també en el sector primari del nostre país. Hem tirat endavant el decret llei per accelerar l'obra pública a casa nostra, que és una rèmor per poder tirar endavant les infraestructures que estan pendents en el nostre país.

En l'àmbit d'interior i seguretat, jo he explicat les xifres: estan baixant els delictes perquè hi ha hagut un canvi d'estratègia i a sobre hi estem incorporant, ho he dit, seixanta-nou jutjats per l'àmbit de justícia i 25.000 agents de Mossos d'Esquadra, com les operacions que s'estan fent per tot Catalunya vinculades a l'àmbit de la multi-reincidència amb el pla Kanpai.

Ho he dit, en l'àmbit de la justícia, la creació de seixanta-nou nous jutjats i aquests cinc que estan posats en marxa.

En l'àmbit de territori, habitatge i transició ecològica. Hem posat en marxa el pla de cinquanta mil habitatges, la reserva pública de solar, només en els primers vuit mesos ja tenim solars disponibles per poder fer més de vint mil habitatges. Hem tirat endavant la llei de barris, estem tirant endavant les inversions del pla de barris per col·locar 1.000 milions d'euros del pla de barris per afavorir la cohesió social als barris, en els pobles i en les viles de les nostres ciutats, entre altres coses, no només per assegurar la dignitat en l'espai públic, sinó també per combatre els discursos d'odi d'aquelles formacions polítiques amb les que vostès, de tant en tant, es fan, hi fantasiegen massa i comparteixen massa discurs. Hem tirat endavant mesures per agilitzar l'estoc que tenim de tramitació en matèria de projectes vinculats a la transició energètica en el nostre país.

En l'àmbit de la salut, saben que hem tirat endavant el projecte de transformació del sistema de salut, però que hi han obres sanitàries tan importants com el Clínic o el nou hospital Trueta, que també és gràcies a aquest Govern que estan rebent un nou impuls perquè siguin realitat. Però també tenim, per exemple, a la ciutat de Tortosa, Terres de l'Ebre, on teníem el Verge de la Cinta encallat, que hem trobat finalment un nou emplaçament per poder tirar endavant el Verge de la Cinta.

Li podria dir per l'àmbit de drets socials, on estem tirant endavant, diguem-ne, la millora de la llei de dependència; en l'àmbit de l'educació i la formació professional, on estem incorporant 7.500 professionals per acabar també amb el galimaties que teníem en relació amb l'oferta educativa de formació professional en aquest país d'una vegada; en l'àmbit de política lingüística, on hem tirat endavant un pacte nacional per la llengua –on ens hauria agradat poder-los veure a vostès i també als senyors de Junts, però vostès s'han decidit autoexcloure–, intentant fer que la llengua, que és un patrimoni de tots els catalans, diguem-ne..., cuidar-la i protegir-la com es mereix. Estem tirant endavant reformes i posant més recursos per tirar endavant l'ensenyament del català, en l'àmbit de recerques i universitat, o en l'àmbit d'agricultura. I així podria seguir.

Com que se m'ha acabat el temps, crec que hauré de guardar per la segona part, diguem-ne, el desglossament que li faré per territoris, però com que ens ha donat l'oportunitat d'explicar què és el que ha fet aquest Govern en un any, li volia dir: sí, aquest Govern governa; sí, aquest Govern gestiona; sí, aquest Govern ha posat les prioritats dels ciutadans al capdavant de l'agenda de les institucions.

Moltes gràcies per la seva pregunta.

El president

Gràcies. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. La verdad es que no tenía preparada la réplica porque venía a escucharlo con mucha atención, aunque usted no lo crea, ¿eh? Pero me ha decepcionado y yo creo que nos ha decepcionado a todos los que creemos que Cataluña no funciona, que Cataluña no va bien, ¿no?

Mire, pero en parte lo entiendo, porque en ocho meses el Gobierno no puede hacer balance, no porque sea poco tiempo, sino porque no han hecho ustedes absolutamente nada (*aplaudiments*) para revertir la decadencia de Cataluña. Ustedes solo pueden hacer balance de las cesiones que han hecho a Esquerra Republicana y Junts. Ustedes han dedicado ocho meses de su Gobierno no a gobernar en pro de los intereses de los catalanes, sino a gobernar en pro de los intereses de Esquerra Republicana y de Junts.

Y asúmanlo; entiendo que no hagan balance, porque no tienen, y entiendo que quieran ustedes ocultar las cesiones que han hecho a Esquerra Republicana, pero no hagan oposición a la oposición. Ese no es el camino. El camino para revertir la decadencia no es hacer oposición a la oposición.

Miren, la decadencia no la van a revertir ustedes ni repitiendo esas palabras mágicas de la «prosperidad compartida» ni de la «normalidad institucional», ni haciendo oposición a la oposición, ni tampoco pactando con los que nos han llevado a la decadencia. Así no vamos a salir del pozo. Solo pedimos algo de coherencia.

Porque mi discurso de hoy, nuestro discurso de hoy, el discurso del Partido Popular, es su discurso de hace un año, con muchos matices, evidentemente. Pero el discurso del Partido Popular de que estamos en una decadencia, de que Cataluña tiene un problema, es su discurso de hace un año. Y podríamos tirar de la hemeroteca y rescatar las intervenciones aquí del señor Salvador Illa, que entonces se sentaba en el otro extremo; podríamos hablar de las intervenciones de la señora Alicia Romero. Y ese relato al que usted hacía referencia, ese discurso, ese relato del Partido Popular, es, con mucha diferencia, con muchos matices, también el relato del Partido Popular hoy.

¿Y qué ha cambiado? No ha cambiado absolutamente nada. Han cambiado las caras de quienes nos gobiernan, pero para la gran mayoría de los catalanes en Cataluña siguen gobernando Esquerra Republicana y Junts. Porque ustedes no han cambiado absolutamente nada.

No solo no han cambiado nada, sino que siguen aplicando las mismas políticas de Esquerra. Usted hace dos plenos hizo referencia a una intervención mía diciendo que le parecía que estaba interviniendo en la misma línea de VOX; hizo referencia a una palabra que no recuerdo, ¿no? Pues, bien, hoy usted me ha recordado al discurso de Esquerra Republicana. Poniéndole en el espejo, ha hablado usted de «país». ¿Pero de qué país habla? Supongo que se refería a España. Porque usted ha mencionado varias veces «país» referenciándose a Cataluña, y yo le quiero recordar que Cataluña no es un país, es una comunidad autónoma. (*Alguns aplaudiments.*) El país, su país, es España.

Lo vuelvo a decir: no pueden hacer ustedes balance sobre la mejora de los servicios públicos. Usted ha vuelto a repetir y ha vuelto a ponerse en el lugar de un gran presidente de una gran corporación del IBEX y ha venido aquí a hablar del crecimiento de la economía catalana. Bien, ¿el crecimiento dónde está? ¿Notan los catalanes de a pie, los que no están pisando la moqueta, ese crecimiento económico? Para nada; a la gente le sigue costando llenar la cesta de la compra, le sigue costando llevar a sus hijos al colegio, por el coste de la vida, que no se repercute, evidentemente, en sus sueldos.

Esa situación apocalíptica existe, señor Dalmau, porque los servicios públicos siguen en continua degradación, porque los servicios públicos se siguen cayendo a pedazos. Y eso que nosotros llamamos «decadencia» y que ustedes han cambiado por «a Catalunya han passat moltes coses» es decadencia, señor Dalmau. Aquí no ha habido ninguna mejora de esa situación.

Y usted hablaba de la responsabilidad del Partido Popular durante todos estos años, en Cataluña, un partido que no ha gobernado en Cataluña, y hablaba de nuestra responsabilidad. ¿Cuál es nuestra responsabilidad? ¿O acaso se refería usted a la de defender la democracia y la libertad cuando en Cataluña estaban en entredicho? (*Aplaudiments.*) Eso es lo que ha hecho el Partido Popular en Cataluña durante muchos años, durante toda su historia: defender la democracia y la libertad frente a quienes querían dividir a la sociedad y quienes querían romper España. Eso es lo que ha hecho el Partido Popular.

Usted habla de datos de los Mossos d'Esquadra. Mire, esos *mossos d'esquadra* que ustedes quieren contratar, esos *mossos d'esquadra* que se van a incorporar, los quieren enviar ustedes a la frontera –a la frontera–, asumiendo competencias que no pueden asumir. Y el problema es que Salvador Illa está aplicando las mismas políticas de Esquerra Republicana. Y mientras esto siga así, Cataluña no saldrá de la decadencia.

Muchas gracias.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Senyor Fernández, sap què m'ha passat? És que abans se m'ha acabat el temps. Així que continuaré.

En matèria de la Unió Europea i d'acció exterior, aquest Govern, i ho he dit, ha recuperat amb el pla Brussel·les la relació amb les institucions europees.

En matèria d'universitats i recerca, per anar posant les coses a on estem, ostres, hem arribat a un acord amb el Govern d'Espanya per tirar endavant projectes transformadors, com és el cas de l'Innofab, perquè puguem ser sobirans en la definició de les tecnologies amb les que hem de ser competitius a Europa en matèria de microxips, o en l'impuls que s'està donant de forma definitiva al supercomputador, perquè siguem, diguem-ne, la primera regió d'Europa que té un superordinador quàntic fabricat amb components completament europeus.

En l'àmbit de l'agricultura, simplificació de vint tràmits administratius que són crítics per la gestió del nostre sector primari en el nostre país, o els acords a què s'ha

arribat amb Revolta Pagesa, amb una vintena de punts que aborden algunes de les principals reivindicacions del sector.

En l'àmbit d'esports, el pla de xoc per actualitzar les instal·lacions esportives; la modernització del registre d'entitats esportives, tan reclamada pel nostre teixit.

O en l'àmbit de la cultura, on estem tirant endavant aquest projecte de llei de patrimoni cultural immaterial que avui s'ha debatut, o el Catalunya Media City, per convertir el nostre país en un epicentre de la producció audiovisual a casa nostra, amb aquest doble pol que ha de passar a les Tres Xemeneies de Sant Adrià de Besòs, amb aquesta inversió que estem fent, però també a Terrassa, on hem anunciat que anem a construir els platós més importants del conjunt de l'Estat per poder seguir sent epicentre de producció de l'àmbit audiovisual.

Li he fet una llarga llista de coses, però jo veig que a vostè, diguem-ne, fer-li, fer-li, tant li fa, perquè podríem explicar això i cinquanta coses més i vostè seguiria encallat en un debat que crec que ha quedat superat. És que vostè sembla que estigui parlant de la Catalunya de fa deu anys, i potser perquè soc optimista de mena, però crec de debò que el nostre país ho té tot perquè li vagi bé –el nostre país ho té tot perquè li vagi bé.

Ens aniria millor, segurament... I això no vol dir que no tinguem reptes –això no vol dir que no tinguem reptes–, perquè és cert: el nostre país té reptes profunds que hem d'abordar i que requereixen consens amb la societat civil, amb les diferents forces d'aquesta cambra, no? Però segurament ens aniria millor si, en els moments de debò, en els moments importants, en el moment de posar els debats damunt de la taula, també comptéssim amb l'ajuda una miqueta de tothom i amb un to una mica més positiu.

Perquè malgrat que vostè s'entesti en pintar que al nostre país, diguem-ne, li va tan malament, li dic: hi han molts símptomes de que el nostre país ha obert una nova etapa –que el nostre país ha obert una nova etapa. I a més és que, com hem dit abans, que li molesta tant a vostès quan parlem de país., és que li molesten molt i no li acaben de quadrar en el seu sistema, diguem-ne, aquelles persones que amb naturalitat sentim com el nostre país Catalunya i Espanya. Però bé, en fi, això donarà peu per a un altre dia.

Senyor Fernández, ja ho he dit, vostès segueixen ancorats en un discurs que crec que és antic, que no es correspon avui a la realitat. Crec que aquest Govern ha tingut la capacitat de tirar endavant en aquests nou mesos que estem..., diguem-ne, projectes que són molt rellevants; que ho ha pogut fer amb cooperació amb altres forces polítiques d'aquesta cambra. És cert, no tenim majoria absoluta, i això ens obliga a arribar a acords. Que valent és arribar a acords; masses vegades hem vist en aquest país els problemes que hem tingut per no ser capaços d'arribar a acords entre els uns i els altres. I, per tant, sí, estem tirant acords, i a més ho hem fet aprovant un primer suplement de crèdit fa poc, un segon suplement de crèdit avui mateix i, permeti'm que l'hi digui, crec que en menys de vint-i-quatre hores tindrem un tercer suplement de crèdit.

Moltes gràcies.

El president

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua.

Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua

300-00129/15

És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Imma Ferret Raventós.

Imma Ferret Raventós

Moltes gràcies, president. Honorable conseller senyor Vila, honorable conseller Dalmau, diputats, diputades, molt bona tarda a tothom. Estem de celebració: la setmana passada es va signar el pacte nacional per la llengua. Des del nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, creiem que és una molt bona notícia per al futur del català. Haver arribat a un ampli consens, tan divers i plural, per actuar decididament i amb un compromís ferm davant la situació en què es troba la llengua catalana, entenem que és prou motiu per congratular-nos-en. I dic «congratular-nos-en» perquè aquest gran acord que s'ha assolit assenta un precedent molt significatiu. I desitgem que s'hi puguin anar sumant encara més grups representats en aquesta cambra, així com altres entitats i organismes. Com diu el molt honorable president Salvador Illa, el català ens necessita a tots i a totes. Per això mateix, aquest pacte és també de tots i de totes, i per aquesta mateixa raó té les portes obertes a tots els que s'hi vulguin sumar. El pacte nacional per la llengua és una invitació oberta i permanent a sumar a favor del català.

Però el pacte no és només un acord de govern o entre partits, sinó que és un ampli consens entre un gran nombre d'actors socials, polítics, econòmics i culturals que té com a objectiu establir un marc de referència comú per desplegar mesures que protegeixin la llengua i n'incentivin l'ús en tots els sectors. Cal recordar que aquest compromís per la llengua ja va néixer en la passada legislatura amb un diagnòstic acurat i rigorós de la situació de la llengua per part d'un equip d'especialistes i un procés participatiu que va aplegar un gran nombre d'aportacions ciutadanes, d'institucions i d'entitats.

Amb totes aquestes aportacions, l'aleshores Secretaria de Política Lingüística va poder treballar de manera transversal amb tots els departaments de la Generalitat per elaborar un text, i es va discutir amb els grups parlamentaris que havien mostrat interès a subscriure'l. El pacte és, doncs, un gran esforç col·laboratiu que no seria com és sense la implicació de tots aquests actors. I voldríem expressar el nostre reconeixement a tothom per la feina feta i per fer-lo possible.

Estem davant d'un document que constitueix un primer gran pas per treballar de manera coordinada, amb garanties i recursos, pel present i pel futur de la llengua. Creiem que el pacte per la llengua serà el marc idoni a partir del qual en una societat plurilingüe com la nostra podrem garantir els drets i el benestar lingüístic de tothom, podrem treballar per la cohesió i inclusió socials i podrem oferir a tota la ciutadania una igualtat d'oportunitats en matèria lingüística, que es traduirà també en una igualtat d'oportunitats en molts altres àmbits. Cal vetllar perquè tothom pugui gaudir del dret a aprendre i parlar la llengua, fer-se-la seva i poder així participar amb normalitat en la vida social i cultural o avançar laboralment en igualtat de condicions. I el pacte fa grans passos per avançar decididament en aquesta direcció.

Amb aquesta voluntat, el document que n'ha resultat parteix, com apuntava abans, d'una diagnosi de la situació del català corroborada pels documents ja presentats pel Govern el passat mes de setembre, així com les dades de l'enquesta d'usos lingüístics de la població, que també evidencien la situació tan complexa que travessa la llengua i la multiplicitat de factors que intervenen en la salut del català.

Des de la conselleria de Política Lingüística també s'ha elaborat el pla d'acció departamental, com a instrument de planificació política i estratègica orientada a impulsar la tercera gran transformació de Catalunya dins el pla de govern, amb l'objectiu de possibilitar la generació de prosperitat compartida i situar Catalunya entre les regions punteres d'Europa. D'aquesta manera, tenint una línia estratègica de departament que compta, a més, amb un marc de consens i actuació com el pacte per la llengua, podem dir que la situació delicada en què es troba el català pot i ha d'abordar-se paral·lelament des de diversos àmbits. Només així podrem millorar la situació i revertirem les dinàmiques negatives que afecten la nostra llengua.

Per tant, ens trobem davant un document, el pacte nacional per la llengua, que recull els principals reptes a què ha de fer front el català i un seguit de mesures que ens han de permetre protegir-lo, incentivar-lo i incrementar-ne l'ús en tots els sectors, parant especial atenció a aquells en què la presència del català és deficitària. D'aquí en sorgeix aquest full de ruta, a curt i mitjà termini, fins al 2030, amb accions que responen a objectius assolibles, emmarcats en horitzons que no deixen de ser fites i escenaris de futur que engloben diversos àmbits, com l'educació, la cultura, el món del treball i l'empresa, la tecnologia o la recerca, entre d'altres.

Potser caldria incidir també en la consciència social al voltant de la importància d'aquest projecte majúscul. I m'explico. Si no fem aterrar a la vida quotidiana que és enriquidor com a persones conèixer i emprar el català per relacionar-nos, per comunicar-nos, per gaudir de la cultura, per expressar-nos en una llengua que fa petons en lloc de donar-los, podríem fracassar en els objectius que volem assolir.

Fa uns dies vaig tenir l'oportunitat de reunir-me amb un grup d'estudiants de comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona per un treball de ràdio que estaven fent, i em va commoure veure la preocupació que mostraven per l'ús del català entre els més joves. Val a dir que, segons les dades estadístiques del 2023, el grup de menors de vint anys és el que té més coneixement i parla el català, en un vuitanta-vuit per cent el parlen, però, per altra banda, utilitzen menys que mai aquesta llengua per a les interrelacions; per exemple, en les xarxes socials l'utilitzen només l'11,5 per cent.

Aquesta preocupació em va fer adonar que si hi ha conscienciació, si treballem conjuntament i ens hi sumem tots, podem aconseguir capgirar la situació.

És per això, conseller, que l'interpel·lem avui, perquè ens agradaria conèixer amb més concreció el contingut d'aquest pacte, i li voldríem demanar si podria desenvolupar les accions més rellevants que es proposa impulsar per enfortir la llengua i garantir un futur esperançador i amb perspectives de millora per al català.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

President, membres del Govern, diputats, diputades... Diputada Ferret, gràcies per aquesta oportunitat d'explicar la natura global del pacte i algunes de les seves principals mesures.

El pacte nacional per la llengua parteix de l'anàlisi de la situació, una situació que, com hem dit diverses vegades, és diversa, és complexa, és delicada, però és reversible. Identifica els cinc grans factors que el pressionen: d'una banda, els factors de tipus polític i legal; d'una altra banda, els factors de tipus econòmic i les seves derivades sociodemogràfiques; en tercer lloc, els factors de tipus tecnològic, audiovisual, digital; en quart lloc, els factors culturals, actitudinals i ideològics, i finalment constata que, si bé a Catalunya s'han dut a terme històricament polítiques lingüístiques de foment de la llengua, les dades empíriques ens mostren que no n'hi ha hagut prou, i, per tant, n'hem de fer més.

El pacte és, com vostè ha assenyalat molt bé, un compromís, un compromís amb un horitzó temporal que arriba fins l'any 2030, perquè necessitem tenir un horitzó a mitjà termini per poder veure com transformem la realitat, i alhora associem en realitat aquest esforç nostre a aquesta voluntat, a aquesta agenda 2030, de sumar-nos a la sostenibilitat global del planeta en tants àmbits, també en l'àmbit de la diversitat lingüística. El pacte és un compromís de tots els signants, és un marc comú de consens per impulsar polítiques lingüístiques de manera coordinada i planificada, és un full de ruta, i el seu objectiu bàsic és revertir les tendències negatives que minoritzen el català.

Com s'estructura aquest pacte? Aquest pacte s'estructura sobre nou horitzons, o podríem dir-ne nou «macroobjectius», que ens mostren en quina direcció volem anar. I per sota d'aquests nou horitzons tenim vint-i-un àmbits concrets en què hem compartimentat la vida de la nostra societat i que permeten aclarir, permeten discernir estratègies i mesures diverses, ja sigui àmbits de dependència més pública, el món econòmic, etcètera, etcètera. Jo ara analitzaré quins són aquests objectius.

El primer dels objectius –i no podia ser d'una altra manera– és un canvi en la manera de fer les polítiques lingüístiques. Les polítiques lingüístiques durant molt de temps havien estat polítiques molt centrades en una sola unitat de la Generalitat; això ha de canviar ja definitivament. Tenim una visió global de la política lingüística que implica una visió transversal: es fa política lingüística des de tots els departaments de la Generalitat i des de totes les institucions del país i des de totes les entitats del país, planificada. I una perspectiva essencialment estructural: s'ha d'anar a l'arrel dels problemes.

Què és el que fem amb aquest pacte? Doncs plantejem uns objectius explícits, transparents i avaluables. L'existència d'una conselleria de Política Lingüística ha de permetre, ha de facilitar aquesta avaluació. I entre les mesures més importants d'aquest primer horitzó hi ha el fixar un límit inferior de despesa de 200 milions d'euros anuals de política lingüística invertits per la Generalitat. De fet, aquest any arribarem bastant més enllà, fins als 256.

El segon horitzó –n'he parlat una mica aquest matí i, per tant, no m'hi estendré gaire– és un horitzó estrictament de tipus demogràfic. Una societat que creix demana que la llengua creixi com a mínim al mateix ritme. I, per tant, com he explicat aquest matí, esperem generar cent mil parlants nous cada any i, per tant, 600.000 al final de l'any 2030.

Creiem que, com la resta d'objectius d'aquest pacte, és un objectiu que, d'una banda, és important, és ambiciós, és necessari, però alhora hem demostrat també que és necessari però factible.

Tercer gran horitzó: aconseguir que el català sigui una llengua plenament oficial *de iure i de facto* a les institucions públiques, a les empreses i als serveis. L'oficialitat del català ara mateix és incompleta *de iure*: hi ha tot d'entorns en què no és possible, tant a Catalunya com en altres institucions que afecten la vida dels catalans, on el català no hi és oficial. Volem completar aquesta oficialitat *de iure*, però sobretot també hem d'aconseguir que allà on és ja *de iure*, oficial, pugui emprar-se de forma efectiva.

Això implica, doncs, per exemple, el camp de la salut, on, com deuen recordar, una part molt important dels nous metges que arriben a Catalunya són nascuts fora del país. El pla de foment de la llengua dins de Salut permetrà impulsar l'aprenentatge de la llengua i garantir la disponibilitat lingüística.

El quart horitzó és un model educatiu de protecció de la infància i adolescència i una universitat que garanteixin el ple accés a la llengua, n'impulsin l'apreciació i l'ús i esdevinguin una eina potent de cohesió social. El català és i ha de continuar sent el centre de gravetat del sistema lingüístic, del model lingüístic educatiu de Catalunya. I això està escrit, negre sobre blanc, en el pacte.

Com s'aconsegueix, però, la reforma, la necessària reforma d'aquest model educatiu? Doncs necessitem, d'una banda, invertir més en les aules d'acollida. Segona, formar millor els nostres docents, perquè sàpiguen treballar en la nova situació que tenim ara, en què les tecnologies i la diversitat lingüística de les aules han canviat el que havia estat la immersió dels anys vuitanta.

Cinquè gran horitzó: un impuls transversal a l'aprenentatge i ús de la llengua de les persones adultes. Si som un país que ara mateix està rebent nombres molt importants de persones que arriben sense coneixement de la llengua, hem de posar al seu abast eines d'aprenentatge de la llengua i eines que permetin convertir-los en usuaris autònoms. La mesura més clara és la inversió de fins a 47 milions d'euros en l'eixamplament i la potenciació del consorci.

Sisè horitzó. Un món del treball que impulsa l'ús, l'aprenentatge i l'acreditació de la llengua. El món laboral és clau per a la creació d'una societat lingüísticament cohesionada i s'ha de garantir el dret d'accés dels treballadors a la llengua en el seu lloc de treball. Això implica un canvi d'estratègia. Històricament, el món del treball havia quedat al marge de la potenciació del català. El que volem és, de la mà, conjuntament amb sindicats, patronals i altres entitats del món del treball –i ho gestionarem des del Consell pel Diàleg Social–, convertir el món del treball en un lloc d'integració lingüística. I això ho fem, per exemple, amb una línia de plans lingüístics d'empresa o cercant els diners de formació dels treballadors que puguin utilitzar-se també per a l'aprenentatge del català.

En setè lloc, el setè horitzó és una oferta cultural i comunicativa rica, variada i atractiva per a tots els públics. Reforçar el català implica també reforçar-lo en la dieta cultural i comunicativa a l'abast de la ciutadania. Perquè una llengua plenament normalitzada és una llengua que permet desenvolupar-se com a persona, és una llengua que permet gaudir de la vida i que permet, per tant, tenir una vida plena des dels diferents àmbits de la cultura i de la comunicació. Continuarem, per tant, treballant perquè a l'audiovisual, amb el pla de foment del català a l'audiovisual i a les xarxes socials, el català tingui la presència que necessitem perquè el català torni a tenir el valor integratiu, el valor simbòlic i el valor instrumental que havia tingut.

El vuitè horitzó és l'horitzó que hem denominat «Una llengua compartida i equipada per als reptes contemporanis». El segle XXI planteja uns reptes a les llengües mitjanes, com el català, d'una envergadura diferent dels que havia tingut fins al nostre segle. I això implica que treballarem en dues línies diferents.

D'una banda, hem d'enfortir la comunitat lingüística. I per enfortir la comunitat lingüística, necessitem desenvolupar una llengua en què tots els parlants de tota la comunitat lingüística, no només els de Catalunya, separats del País Valencià, separats de les Illes, se sentin reconeguts. Des d'aquest punt de vista, estem donant suport..., donarem suport amb el pacte al desenvolupament del nou diccionari normatiu de l'Institut d'Estudis Catalans, que genera aquest nou estàndard en què ens reconeixem de forma igualitària els parlants de tot el domini.

D'altra banda, en un món en què les tecnologies digitals cada vegada són més importants, hem de situar el català entre les llengües capdavanteres en tecnologies lingüístiques i en intel·ligència artificial, en el terreny de la recerca, en les aplicacions accessibles i en l'ús efectiu d'aquests recursos.

Finalment, el novè horitzó és una societat compromesa amb la llengua. El pacte nacional per la llengua és un full de ruta no només per a la Generalitat, sinó per al conjunt de la societat. Volem i promouem les adhesions al pacte nacional de municipis, d'entitats, d'empreses... Volem incentivar, al capdavant, que cada institució, empresa i municipi prengui consciència del seu paper com a eina de foment de la llengua, com a eina d'integració lingüística allà on convingui, i fins i tot pugui desenvolupar els seus propis plans de política lingüística.

El pacte nacional per la llengua és, en definitiva, un punt de partida, no és un punt d'arribada. Convidem tothom a prendre-hi part. I crec que la fórmula més adequada serà la que deia l'altre dia el president: ara haurem de passar del paper al carrer.

Moltes gràcies.

El president

El quinze punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la transició energètica.

Interpel·lació al Govern sobre la transició energètica

300-00127/15

És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, la transició energètica és l'eix central per lluitar contra el canvi climàtic? No. I ho saben perfectament. Hem superat ja sis dels nou límits de seguretat ecològics, des del clima a la biodiversitat, passant per la degradació dels sòls o la suficiència i qualitat de l'aigua. I hem entrat en un estat d'emergència planetària. Dir que descarbonitzar l'energia és suficient és enganyar la ciutadania, és no afrontar el problema de fons: el model econòmic.

En aquest Parlament hem parlat molt de transició energètica i de l'emergència climàtica, però sempre en termes molt reduccionistes, sense abordar com afecten aquestes polítiques a la majoria de la població. D'això alguns se'n aprofiten i genera el caldo de cultiu perfecte perquè el negacionisme climàtic, en aquest cas representat per l'extrema dreta, faci bandera constant contra l'agenda 2030 i contra qualsevol política ambiental. I ara fins i tot tornen a posar sobre la taula les nuclears, com si això fos la solució a tots els problemes. És a dir, ells pensen que allargant la vida de centrals ho solucionarem absolutament tot. I això no és així.

Quan l'esquerra o els partits que es fan dir d'esquerrers i governen només plantegen respostes en una única direcció –cap a baix i no cap als de sempre, els de dalt– tenim un problema. Durant la sequera les institucions ens deien que tanqués-sim l'aixeta quan ens rentàvem les dents, mentre els hotels de luxe, plens de turistes, gastaven aigua sense cap tipus de restricció. Ara, arran de la gran apagada, qui ho pagarà? Doncs, malgrat els beneficis multimilionaris de les elèctriques, ja ens estan avisant: la ciutadania de nou.

Per què totes les polítiques ambientals que fan ens toquen la butxaca a la majoria treballadora d'aquest país? Per reciclar, paga més; pel cotxe elèctric, paga més; per les vostres polítiques internacionals i el sistema comercial, paga més; pels aliments bàsics, paguem més. Però després no s'atreveixen a desplegar impostos com el dels creuers o els vaixells comercials o a les empreses més contaminants de gasos d'efecte hivernacle, que, de fet, aquests impostos ja estan aprovats en aquest Parlament per la llei del canvi climàtic.

Ara, això sí, subvencions als avions, al sector turístic o a protegir les empreses privades energètiques o d'aigua..., amb això, sí. Aquests que tenen beneficis multimilionaris a costa de béns que són públics, com l'energia o l'aigua, a aquests se'ls hi subvenciona tot.

Amb aquest model, les polítiques climàtiques es perceben com una pèrdua de drets i un empobriment generalitzat per una bona part de la població. I això només afavoreix l'extrema dreta, que se'n aprofita, d'aquest malestar, per fer l'únic que saben fer: sembrar mentides i falsedats. I sí, sabem que si arriben al poder, com ja ha passat a alguns països, encara empitjoraran més les coses, afavorint sempre la minoria privilegiada que representen.

Per això nosaltres el que pensem és que cal canviar el rumb. Necessitem una transició ecosocial real, un decreixement que ens porti a tornar a créixer com a persones, com a comunitat, que millori el benestar i que garanteixi drets i que respecti els ecosistemes. I no, no estem parlant de viure pitjor, com alguns sempre apunten, parlem de que tothom tingui el dret a viure, a viure bé i molt millor.

I per avançar cal ser molt clars. Els plans de tancament de les centrals nuclears no es poden tocar. A alguns els hi comencen a tremolar les cames parlant de llocs de treball, parlant de la possibilitat que aquesta desconexió d'aquestes centrals pugui provocar noves apagades. Però això no és veritat.

Ens hem de mantenir fermes amb el compromís d'aquest país i amb el pla de tancament d'aquestes centrals. Perquè ara toca ser valents i valentes, apostar per una reindustrialització sostenible que ens garanteixi ser més sobirans en la producció d'objectes i materials necessaris que actualment s'estan produint a milers de quilòmetres d'aquí i que, evidentment, tota aquesta reindustrialització ha d'anar acompanyada del desplegament d'un model energètic propi per al nostre país.

Perquè aquí molta gent parla de sobirania i realment en aquest país no tenim sobirania i cal que en comencem a parlar. Necessitem sobirania alimentària, treballant per augmentar el quaranta per cent actual que ens autoproduïm i no pas destruint zones agràries per construir macroprojectes renovables arreu del país o per continuar amb la vella política del totxo, el pla de Ponent a Gavà i Castelldefels, el de Ribera-Salines a Cornellà de Llobregat, el pla Estació-Seda-Paperera al Prat de Llobregat... Necessitem una moratòria d'aquests projectes. O lluitem contra el canvi climàtic protegint l'espai verd i agrari, posicionant-nos clarament al costat de la pagesia, les entitats ecologistes i els veïns i les veïnes, o estem a favor del «pilotasso» urbanístic dels ajuntaments o del «pilotasso» energètic de les grans companyies internacionals.

I també necessitem la sobirania energètica. I recordin, cap sobirania ha de confrontar una amb l'altra. Necessitem alimentació i necessitem energia. I en energia cal començar pel principal: reduir el consum, planificant el territori d'acord amb les necessitats reals que tenim. Una transició, una sobirania basada en el camí marcat per la llei del canvi climàtic, amb un sistema energètic descentralitzat, amb energies renovables, de proximitat, en espais alterats i democràtic –democràtic–, al servei de les persones. Però no, la casa es va començar per la teulada i ho saben prou bé, omplint el país de centenars de projectes, sense cap més planificació que l'interès econòmic de les empreses energètiques i fins i tot els fons voltors que s'hi van apuntar.

Hem vist fins i tot com es presentaven macroprojectes eòlics marins on el planejament no ho permetia, com, per exemple, a la Costa Brava. Però casualment, o no tan casual, després el propi Govern adaptava el planejament marítim a les propostes que havien presentat aquestes empreses. Casualtat? No, interessos econòmics. Mamen les empreses i els governs obeeixen.

I davant de tots aquests despropòsits, a sobre han estat assenyalant a la ciutadania, a les entitats ecologistes o als diferents sectors, fins i tot als propis ajuntaments, perquè no estan disposats a acceptar més imposicions. I ara alguns ja comencen a parlar de l'interès públic per sobre de l'autonomia local i de la necessitat d'accelerar aquests projectes. Doncs, ja els hi avisem que no tot s'hi val.

Si volen limitar l'autonomia municipal en urbanisme o en qualsevol tema, ens trobaran als carrers i als tribunals. El que han de fer és pactar i planificar amb el consens dels ajuntaments, les entitats i sectors. I ja els hi diem, si planifiquen les renovables, afegeixin-hi també les centrals de biogàs, ja que sembla que mai en tenen prou i ara comença la nova moda amb el *boom* de centrals de biogàs arreu.

En lloc de fer números i veure que s'ha de desindustrialitzar el sector porcí..., un país amb més porcs que persones, diu molt del model que s'està construint. Això sí, el país dels aquífers contaminats per nitrats. Les centrals de biogàs les volen fer servir per moure a centenars de quilòmetres els residus i legitimar el creixement del model caduc d'indústria càrnia.

Curiosament, també apareixen tots aquests projectes en pobles petits amb poca capacitat de resposta, transformant sempre l'espai agrari, és a dir, destruint-lo. Per això demanem una moratòria. No volem que el món rural es converteixi en un abocador i, alhora, una colònia energètica del món urbà. La transició energètica que proposen està aconseguint no només que la ciutadania li giri l'esquena, sinó també el món rural.

Tenim a les nostres mans fer créixer l'energètica pública. Una energètica de país. Tenim l'oportunitat de fer bé les coses, de treballar de la mà de tota l'Administra-

ció pública per convertir-nos en una productora d'energia, una distribuïdora i una comercialitzadora, de convertir L'Energètica en la reguladora de la xarxa elèctrica, de tornar a posar en mans públiques un servei essencial, de fer projectes a través de l'energètica pública al voltant de les infraestructures, als espais alterats, a totes les teulades de Catalunya, de recuperar totes les centrals hidroelèctriques i posar tot aquest projecte al servei de la ciutadania de Catalunya, de recuperar la xarxa de distribució, que es troba en mans privades, tot i que s'ha pagat amb diners públics.

I ara tot això, davant d'una nova apagada, el que cal que treballem és perquè L'Energètica garanteixi un sistema elèctric de Catalunya més resiliència, capaç de funcionar de manera independent davant de qualsevol crisi.

Per acabar, un altre model és possible; però cal valentia i una aposta decidida per posar la vida i les necessitats de la majoria del país al centre. Ara toca transició per canviar de model i per garantir futur.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. No ho sé, senyor Cornellà, a mi la reflexió que ha fet m'ha semblat més pròpia d'un acte o un míting polític que d'un debat parlamentari –sincerament li haig de dir. Insisteix a posar en el centre del debat la teoria del decreixement, que sap que no compartim, i, per tant, que ens separa d'altres qüestions que crec que podríem compartir i desenvolupar conjuntament si així vostès ho volguessin.

I parla de valentia, de sortir al carrer, de sobirania energètica... Miri, vostès hauran d'acceptar algunes contradiccions del discurs que ha fet vostè aquí. Vostè parlava de sobirania energètica. Per tenir sobirania energètica, cosa que compartim efectivament i que crec que justament en els fets que han succeït en el recent..., vinculat a aquesta apagada, aquest zero energètic a la península Ibèrica, efectivament ha posat sobre la taula tenir aquesta sobirania i les interconnexions amb altres xarxes a nivell europeu..., però si volem sobirania energètica, haurem de desplegar les renovables, si alhora vostès defensen, com nosaltres, el tancament de les nuclears.

I si apliquem aquestes energies renovables en el territori, això té afectacions en el territori i això s'ha d'explicar. Lo que no pot ser és: «No volem nuclears», «no volem plantes de valorització energètica», «no volem grans parcs de renovables»... I llavors l'electricitat, d'on sortirà, senyor Cornellà? És que algunes contradiccions hauran d'acceptar o aterrar-ho una mica més en el territori; però vaja, no sé jo, si vostè algun dia vol fer aquest exercici, en qualsevol cas, aquí estarem, perquè a més és que vostè avui s'ha passat de voltes –sincerament, li haig de dir. (*La consellerariu.*)

«Sortirem al carrer contra aquestes macrooperacions de totxo.» I quan un govern liderat per vostès es vol carregar mig parc per fer-hi habitatge, llavors això què és? Sortiran al carrer també vostès? O tot o res. És que quan ens situem en el debat tan demagògic, llavors, clar, passa que en el dia a dia els governs governen, gestionen. Llavors, en altres ciutats quan es fa parc d'habitatge és una operació –no sé, no m'he apuntat exactament el que deia– però, en fi, una «operació urbanística», no sé què, no? I llavors, quan es governa i resulta que la proposta de l'alcalde de la CUP a Girona és construir enmig d'un parc? Llavors, què passa? Llavors, què, senyor Cornellà? Sortiran al carrer també, aquí a Girona? O com ho farem, això?

A veure, jo intentaré aterrar algunes de les propostes que estem treballant com a Govern; i, en fi, si vostè les vol discutir, les discutim, i si vol continuar amb aquest debat vinculat a la teoria del decreixement i allunyat de la gestió del dia a dia, doncs, hi continuï i què hi farem.

Vostè sap que nosaltres som partidaris absolutament d'accelerar la transició energètica i el desplegament de les renovables sense haver de derogar –que vostès també ho han defensat– el decret que en aquests moments hi ha en vigor, el del 2021. Es pot modificar; pot haver-hi millores. Vostès han defensat derogar-lo; nosaltres, no. El que volem és impulsar la transició energètica al nostre país, i, efectivament, l'apagada del 28 d'abril va posar algunes debilitats en el nostre sistema energètic i també ens va advertir sobre la necessitat, precisament, del desplegament d'aquestes energies renovables.

Vostè em parlava del Plater per a aquest desplegament. Parlem del Plater. El nostre objectiu, com sap vostè, és que pugui estar..., pugui haver-hi aquesta primera proposta inicial a partir del setembre. Anirem compartint..., amb els ajuntaments, amb els consells comarcals, perquè a final d'any o com a molt tard a gener del 2026, pugui haver-hi aquesta aprovació inicial.

Què significa? L'objectiu, sap que és d'aquí al 2030 que el cinquanta-quatre per cent de la demanda energètica estigui coberta per fonts d'energies renovables. I què vol dir aquest Plater, finalment? Primer, definir zones aptes per la instal·lació d'infraestructures eòliques i fotovoltaïques, evitant efectivament una concentració massiva, com pot haver-hi en aquests moments en alguns espais del nostre país i preservant –això sí– els sòls d'alt valor agrari. Veurem quan hi hagi aquesta proposta el seu grup parlamentari com es situa, doncs, al davant d'aquest mapa, d'aquesta planificació territorial d'implantació d'energies renovables.

Volem també simplificar la tramitació administrativa dels projectes, de manera que ens puguem alinear amb les directives europees i accelerar tots els procediments vinculats a les zones, que prèviament hauran estat avaluades a través d'aquest Plater. Volem també compatibilitzar els projectes, aquests projectes d'energies renovables i que necessàriament s'hauran de situar en el territori amb criteris ambientals, urbanístics, paisatgístics, de manera que, com li deia, puguem assegurar aquesta integració, que hi ha de ser i que tindrà una ocupació del nostre territori a l'entorn d'un 2,5 per cent de l'espai a Catalunya, com li deia, que hi hagi, això sí, un bon equilibri territorial.

Volem també, a través d'aquest Plater, fomentar la participació ciutadana, recollint les aportacions, com li deia, de persones individuals, d'entitats i especialment de les administracions locals, per tal de garantir que aquesta transició energètica sigui justa i equilibrada. Per tant, amb el decret que tenim en vigor, amb algunes millores que podem fer i amb aquest pla territorial d'energies poder arribar a aquest objectiu, com li deia, del cinquanta per cent de la contribució amb fonts renovables a aquesta demanda energètica o, si ho vol d'una altra manera, desplegar aquests deu mil megawatts addicionals d'energia renovable la propera dècada, que és l'objectiu que necessitem per arribar a aquest cinquanta-quatre per cent. Per tant, primera qüestió que em plantejava –m'ha semblat–, la del Plater o aquesta distribució de les renovables de manera equilibrada.

Respecte a L'Energètica, coincidim aquí sobre l'impuls necessari. Precisament hem pogut impulsar un programa per augmentar els recursos humans a l'energètica pública, perquè necessiten per poder desenvolupar tots els projectes que tenen per endavant. També agrair, doncs, als Comuns, al grup parlamentari, que en aquestes negociacions dels suplementos de crèdit pugui haver-hi aquests 20 milions d'euros addicionals per a L'Energètica. Per tant, aquí m'agradaria trobar-vos, senyor Cornellà, en les propostes o amb algunes propostes. Jo ja sé que no ens posarem d'acord en moltes coses amb acció climàtica, però amb algunes propostes.

Què volem fer a través de L'Energètica? Doncs assegurar la generació de l'energia renovable, especialment en aquells equipaments públics, i fomentar també, en aquest cas, la participació de la ciutadania. Li dic alguns projectes que hem treballat des de L'Energètica i que crec que poden coincidir. Per exemple, la gestió de cen-

trals hidroelèctriques, com Can Trinxet a 660 quilowatts; dues centrals subterrànies a l'estació de Trinitat, dos megawatts.

Respecte a projectes eòlics, estem tenint en aquests moments participació en dos parcs, el de PEBESA, trenta-dos per cent de quatre megawatts; Baix Ebre, Trucafórt, deu per cent de trenta megawatts, això, al Priorat. Hem adquirit també un parc solar a Vidreres que varem poder anunciar fa alguns mesos –3,4 megawatts. Fixi's: un espai que havia estat utilitzat per fer-hi carreres, per dir-ho d'alguna manera, de motos i de cotxes, i en aquests moments és un parc solar; el quaranta-cinc per cent del parc de Sant Fruitós de Bages, tres megawatts. I la voluntat –aquests són alguns exemples del que hem fet aquests últims mesos– és arribar a una potència instal·lada de cinquanta megawatts per a 2025, amb aquesta participació en diferents projectes. Per tant, això respecte a L'Energètica.

També estem negociant en aquests moments la participació de la central hidroelèctrica reversible de la Baells, que s'espera que tingui 480 megawatts i que puguem tenir una aportació, una contribució, una compra d'entre el deu i el vint per cent de la inversió. En aquests moments, com li dic, ho estem treballant juntament també amb el subministrament d'infraestructures vinculades a ATLL –per tant, el cicle de l'aigua i a diferents equipaments sanitaris–, i juntament també amb el desplegament dels nou mil punts de recàrrega elèctrica per al vehicle elèctric d'aquí al 2030. Per tant, tot això són projectes que crec –crec– que podem compartir la idoneïtat i l'oportunitat i que estem treballant des de L'Energètica.

El parc eòlic marí. Efectivament, nosaltres estem impulsant de manera decidida aquesta plataforma experimental, el Plemcat, per tal d'estudiar amb aquests tres aerogeneradors experimentals l'impacte que pot haver-hi en l'entorn i decidir el futur, la idoneïtat o no del parc comercial, i efectivament, el Govern impulsem de manera decidida aquesta plataforma experimental. Aquí sí que crec que no tindrem acord.

En qualsevol cas, a mi m'agradaria saber aquest giga de nova potència instal·lada que pot arribar a través d'aquest parc eòlic, vostè, si mira cap a terra, exactament de l'Alt, del Baix Empordà, on situaria els aerogeneradors? Perquè, com li dic, el que està clar –i crec que aquí sí que coincidim– és que la transició energètica i la necessària descarbonització de la nostra economia l'hem de fer. I, en tot cas, espero que ara em diguin aquesta rèplica, on vostès situarien aquestes plantes fotovoltaïques i eòliques per a aquesta transició energètica que crec que compartim.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Miri, no és un míting, és posicionament polític, perquè potser és el que toca fer més i no tant de dir coses o no acabar d'explicar les veritats de la realitat que vivim al país i al planeta. I que alguns ens venen que el gran problema a nivell mundial, el canvi climàtic, és la transició energètica i tots i totes sabem que això no és així, que el problema és multifactorial i que només amb la transició energètica no solucionarem l'emergència climàtica que vivim.

A partir d'aquí, evidentment que compartim que hi ha d'haver un pla, perquè hi ha d'haver una planificació. És que, de fet, sempre ho hem dit; portem anys dient-ho, que això és el primer que s'hauria d'haver fet per evitar qualsevol conflicte al llarg del país i no s'ha fet, i per això estem on estem.

Nosaltres pensem que s'ha de fer la planificació i s'ha de fer pactada amb el territori, i això és fàcil. Al final, és pactar els diferents espais on es poden fer. Nosaltres hem demostrat en diferents informes que es poden fer projectes eòlics i fotovoltaïcs al llarg d'infraestructures, com carreteres, autopistes, polígons industrials, polígons abandonats, espais alterats i malmesos, que n'hi ha per tot el país. I no només ho ha dit..., no

només ho diem nosaltres, també ho diu Unió de Pagesos i molts altres sectors que els hi han presentat la quantitat d'hectàrees al llarg del país que es poden utilitzar per fer aquesta transició.

Però evidentment, com que vostès i els que hi havien abans i tothom deixa en mans de les empreses privades la decisió actual d'on es fan els parcs, no trien aquests espais, perquè busquen els més barats i els més rendibles i els importa poc la pagesia i la sobirania alimentària ni re. L'únic que els importa és el seu benefici. I aquesta és la planificació que fins ara vostès i els que hi havien abans han fet a Catalunya: cap ni una. És la planificació de les empreses privades per al benefici privat. I nosaltres sí que estarem al costat del Plater, si es pacta amb el territori i es fa bé, i així esperem que sigui; i nosaltres, en funció de si es pacta amb el territori i es tracta d'una manera de veritat, doncs, hi estarem; hi donarem suport o no.

El que nosaltres entenem que és que, bé, ens sembla sorprenent que aquest Parlament hagi aprovat una llei, la llei del canvi climàtic, que els he sentit a uns i altres de tots els partits omplir-se la boca de «carai, Catalunya, que vam ser els primers en fer una llei així tan important el canvi climàtic» I carai, tu! Estem vuit anys després i no han estat capaços ni uns ni altres de tirar endavant el que diu aquesta llei. I això és necessari. Per què posem primer l'impost als cotxes, que bàsicament el paga la ciutadania...?, i que ja hi estem d'acord, que s'ha de posar aquest impost. No ho estem criticant. El que no entenem és que fem una transició energètica ecològica i que sempre repercuteixi, primer, en la gent normal i corrent, en la gent treballadora d'aquest país. I els impostos que s'han d'aplicar a les grans empreses contaminants, siguin creueristes o empreses, a aquests, no, a aquests no s'apliquen; només s'aplica a la part que afecta la majoria de la població. I això és el que està provocant un gran descrèdit en aquesta transició energètica que vostès pretenen fer, o aquesta emergència climàtica. S'hi han d'enfrontar, s'han d'enfrontar amb els lobbys econòmics, que sembla que manin més que els diferents governs que estan passant per aquí, a la Generalitat.

I nosaltres apostem per una reindustrialització sostenible. Les empreses que es vulguin instal·lar a Catalunya que garanteixin un mínim d'un setanta-cinc per cent d'autoproducció renovable de l'energia que han de consumir. Que no vinguin grans empreses com les que volen anar a Cerdanyola, que tenen grans consums energètics i poca cosa aportaran al país. Això sí, el que s'emportaran és més energia. Necessitarem més energia per a ells. Doncs no, no poden venir a aquest país si no garanteixen, mínim, un setanta-cinc per cent d'autoproducció de renovables. I aquestes són les polítiques que necessita el país, una reindustrialització sostenible, i no caure en els errors de sempre.

I, sí, podem tancar les nuclears i el sistema no caurà. Hem estat dies sense fer funcionar els sistemes nuclears. No caiguem en les mentides de l'extrema dreta. Aquest país pot fer una transició energètica i moltes altres transicions per lluitar contra l'emergència climàtica, i ens en podem sortir sense cap tipus de problema.

I el Plemcat. Vostè ha dit una cosa que..., per primera vegada li sento dir que servirà per veure l'impacte i decidir, o no, la seva idoneïtat. Bé, això no l'hi havíem sentit a dir mai. Nosaltres, des del primer moment, vam dir «bé, si vostès, o els governs anteriors, volen fer el Plemcat, garanteixin que, si els informes que surten són impactes negatius, no es farà cap projecte darrere d'aquest Plemcat», i això no ho han garantit mai. Per això no hem donat suport al Plemcat, ni nosaltres ni molts dels municipis on hi han regidors i regidores...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Dani Cornellà Detrell

...sí, ara acabo— de tots els partits polítics que estem aquí, de vostès també. I si el territori no se'n fia, del Govern de Catalunya, del Parlament de Catalunya, alguna cosa estem fent malament o no ens estem explicant de manera correcta.

Per tant, nosaltres, al final, el que demanem és que es facin unes...

El president

Senyor diputat, li prego que acabi.

Dani Cornellà Detrell

...polítics que afavoreixin la majoria de la població.

Gràcies.

El president

Molt bé. I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Començo..., perquè vostè deia..., la falsedat, no?, que la transició ecològica només es fa amb L'Energètica. Jo no he dit mai en cap cas això. Hi ha molts àmbits que són emissors de gasos d'efecte hivernacle. El que passa, em semblava a mi, que ens centràvem avui en la transició energètica. Però, en qualsevol cas, efectivament, precisament els pressupostos de carboni ens donaran l'oportunitat de veure i saber quines són les dades d'emissions de cadascun dels sectors i quins objectius ens hem de marcar per arribar a aquesta neutralitat que la majoria de forces d'aquest Parlament compartim que és necessari d'arribar en la lluita contra el canvi climàtic. Ara, hi ha descarbonització de mobilitat, del sector industrial, del sector primari..., però l'energètica també l'hem de fer. És un d'aquests camins que van en paral·lel per a la reducció de gasos d'efecte hivernacle.

Vostè em parlava d'aprofitar els espais antropitzats. Ja ho estem fent. De fet, vostè deu recordar que no fa moltes setmanes presentàvem —el novembre del 2024, miri, tinc aquí la dada— el programa d'autogeneració i descarbonització de la pròpia xarxa viària, que preveia la instal·lació de fins a trenta plantes solars fotovoltaïques, amb una inversió de 40 milions d'euros. Per tant, estem actuant també. Jo el que dic és que hem d'actuar aquí, hem d'actuar a les teulades dels propis equipaments públics a través de L'Energètica, ja l'hi dic també, però no hem d'enganyar la gent. Caldrà instal·lació de parcs en aproximadament un 2,5 per cent del nostre territori si volem arribar a cobrir, de moment per al 2030, aquest cinquanta-quatre per cent de l'energia que necessitem a Catalunya amb fonts renovables. Això ho haurem d'explicar. I per això li feia la reflexió que un, al final, bé, ha d'explicar la veritat de les coses. Però estem actuant també amb aquest programa, que esperem que ens pugui portar d'aquí al 2030 a una xarxa viària a Catalunya absolutament descarbonitzada. Aquí tenim, per exemple, l'actuació —que vostè ja la pot veure, perquè ja estan instal·lades— a l'antic peatge de Santa Susanna, a la C-32, ja hi ha el parc instal·lat, i arreu del país.

Val la pena també dir-li que, amb el programa de L'Energètica d'aquí al 2030, també esperem tenir totes les cobertes dels edificis públics amb un cent per cent d'autosuficiència, és a dir, que produeixin l'energia que necessiten tots els equipaments. Això implica també una inversió de quasi 59 milions d'euros, que L'Energètica ha d'invertir per a totes aquestes noves instal·lacions de fotovoltaïques. Per tant, vegi vostè que estem actuant en els diferents àmbits que ens assenyala. Això no obsta que haurem de tenir parcs fotovoltaïcs, eòlics, instal·lats arreu del territori. Per a això servirà el Plater.

I, finalment, com que vostè ha posat l'exemple de Cerdanyola... És que justament hi vaig ser ahir —l'hi deia, no? Bé, sembla que el Parc de l'Alba sigui, no sé, un fo-

rat, un cau d'empreses extractores dels nostres recursos. O sigui, jo li puc assegurar que el que hi ha allà en aquests moments –i ho pot anar a veure–, per un costat, tot un pol de coneixement vinculat a la universitat, per tant, empreses que generen en aquests moments coneixement, innovació. I el que faltava, precisament, és la pota del que vostè deia abans, «del totxo», la pota de l'habitatge. Hi ha tot un àmbit, a més a més, molt ben travat urbanísticament amb el parc de Collserola i, per tant, amb un entorn verd que ho fa, doncs –crec, eh?–, atractiu i model de l'urbanisme del segle XXI, on s'hi podran construir fins a cinc mil nous habitatges, dels quals la meitat seran de protecció oficial. Per tant, on vostè hi veu, diguéssim, totxo i explotació, jo hi veig habitatges que han d'assegurar a la nostra ciutadania un accés al lloguer assequible i a poder tenir accés, com l'hi dic, a aquest parc d'habitatge públic que ens ha d'aportar aquest quinze per cent.

Senyor Cornellà, amb aquests trenta segons... Veurem la moció i, en fi, el grup parlamentari tindrà ocasió de valorar-la. Però jo li pregaria que, mantenint el discurs polític que a vostè li sembli adequat, puguin aterrar algunes propostes que ens ajudin, efectivament, a lluitar contra aquests discursos negacionistes que s'installen i, per tant, que ajudin Catalunya a aquesta necessària transició energètica que ens ha de portar aquests deu mil megawatts de nova potència instal·lada. Esperem que, en aquest debat, en algunes qüestions ens hi puguem trobar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l'adquisició d'immobles i el garantiment del dret a l'habitatge

300-00133/15

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'adquisició d'immobles i el garantiment del dret a l'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; gràcies, president. Bona tarda, consellera Paneque, diputats i diputades. Passem de l'emergència climàtica a l'emergència habitacional i, per tant, avui, doncs, tornem a fer una interpel·lació sobre les polítiques d'habitatge. Insistim en les polítiques d'habitatge perquè és la principal preocupació de la ciutadania del nostre país i també una prioritat per a Esquerra Republicana i per al Jovent Republicà, una prioritat en la que cal que continuem insistint-hi, en la que cal que continuem picant pedra per tal de donar resposta a les necessitats habitacionals de la ciutadania i per tal, doncs, de fer front al frau de llei, a l'ambició especulativa del mercat i a les injustícies que generen precarietat.

Catalunya viu una crisi estructural d'accés a l'habitatge, molt especialment en el lloguer, però també en la possibilitat de compra, que colpeja amb duresa les persones joves, les famílies amb rendes mitjanes i baixes i els col·lectius més vulnerables. I això, doncs, de retruc, també afecta, evidentment, el mercat del lloguer.

En nombroses ciutats i a nombrosos territoris, la combinació d'especulació immobiliària, de concentració de propietats en mans de grans tenidors, transformació d'habitatges en allotjaments turístics o de lloguer de temporada, manca crònica d'habitatge públic o la ja sabuda complicitat dels tribunals per preservar l'*statu quo* dels qui es beneficien de l'especulació i els desequilibris del mercat ens ha abocat a aquesta situació límit per a milers de famílies al nostre país. Les classes populars, les persones joves i els col·lectius més vulnerables són els que en pateixen les conse-

qüències més greus, traduïdes en expulsió dels nostres barris, precarietat residencial i impossibilitat d'accedir a un habitatge digne.

I és que aquesta mutació no només redueix l'oferta d'habitatge estable, sinó que provoca processos de substitució del veïnat, de fragmentació comunitària i de pèrdua del comerç de proximitat. I, per tant, crec que és objectivament constatable que el preu del metre quadrat no ha parat de créixer des de fa una dècada. Precisament avui vèiem en un mitjà de comunicació unes dades que ens alertaven doncs que els lloguers pugen a Catalunya tres vegades més que els salaris en vint anys, i, per tant, les xifres confirmen una realitat cada cop més insostenible. De fet, el quaranta-tres per cent dels joves catalans viu encara amb els pares i la taxa d'emancipació juvenil a Catalunya és inferior al vint per cent, segons dades de l'Observatori d'Emancipació del Consell Nacional de Joventut de Catalunya. I, a tot això, cal afegir-hi gairebé un quaranta per cent dels llogaters que destinen, doncs, més d'un trenta per cent dels seus ingressos al lloguer, una situació que, com sabem, és considerada de risc per les Nacions Unides.

I, en paral·lel, el creixement de la demanda d'immobles per part de persones físiques o jurídiques estrangeres no residents ha esdevingut un dels factors claus importants a tenir en compte en l'encariment del mercat i en l'expulsió dels veïns i veïnes de barris sencers, tant en grans ciutats com en zones costaneres com en zones rurals. De fet, els Països Catalans, doncs, lideren, malauradament, les operacions de compra d'habitatges fetes per part d'estrangers: Catalunya se situa en la tercera posició, per darrere del País Valencià i de les Illes Balears.

I, per posar-hi algunes dades, l'any 2023, el quinze per cent de les compres d'habitatge les van fer persones estrangeres, segons dades del mateix Consejo General del Notariado. A les demarcacions de Barcelona, Girona i Tarragona, aquest percentatge és encara superior, i arriba a superar el vint-i-cinc per cent en algunes zones. Aquestes operacions, en molts casos, en la majoria de casos, no responen a projectes de vida, sinó que responen a inversions especulatives, segones i terceres residències o compres realitzades per grans patrimonis i fons internacionals. És a dir, el perfil ha canviat: ja no parlem només, doncs, d'aquell jubilat europeu que es vol establir a la costa, sinó que parlem de nòmades digitals amb un alt poder adquisitiu, parlem de fons de capital risc, parlem de famílies d'alt nivell econòmic provinents de països extracomunitaris o d'inversors que utilitzen l'habitatge com a valor refugi.

Aquestes compres, que sovint es realitzen amb un alt poder econòmic, molt superior al poder econòmic local, fan que els preus encara pugin més, trencant aquest equilibri territorial i dificultant encara més l'accés a l'habitatge per a la població del nostre país. I, per tant, aquesta tendència és especialment alarmant si tenim en compte que el seixanta per cent de les compres fetes per part d'estrangers es fan sense finançament, és a dir, al comptat –un seixanta per cent de les compres estrangeres. Per tant, un indicador clar de la capacitat adquisitiva, que és molt superior a la mitjana de les llars catalanes. A més, segons l'Institut Nacional d'Estadística, el preu per metre quadrat que paguen els compradors estrangers és, de mitjana, un quaranta per cent superior al dels compradors de Catalunya o de la resta de l'Estat, i, per tant, aquesta diferència, aquest diferencial, encara alimenta molt més una bombolla especulativa que no s'atura i que converteix el dret a l'habitatge en una mercaderia de luxe.

En aquest context d'emergència habitacional, en només un any i mig del lideratge republicà al capdavant del Departament de Territori, vam posar les bases per començar a construir l'habitatge com a dret fonamental, l'habitatge com a porta d'accés a tots els altres drets i a treballar per treure l'habitatge de la lògica especulativa del mercat. Vam posar les bases perquè es pogués fomentar en l'àmbit de l'habitatge la defensa dels drets per sobre dels privilegis, perquè de la defensa dels privilegis i la barra lliure de l'especulació ja prou se'n cuiden la dreta, l'extrema dreta, la patronal immobiliària i els tribunals de l'Estat espanyol.

I, de fet, aquesta tossuda i incansable voluntat per garantir el dret a l'habitatge i facilitar l'accés a lloguers assequibles que tenim ha hagut de fer front a les permanents ingerències del Tribunal Constitucional atacant l'autogovern de Catalunya i les seves competències. Han estat moltes i diverses les lleis sorgides d'aquest Parlament i, per tant, la voluntat de la sobirania popular de Catalunya que les sentències del Tribunal Constitucional han tombat, retallat i maltractat només perquè qüestionaven privilegis i injustícies a través de la garantia d'un dret, com és el dret a l'habitatge. Per tant, per a nosaltres, com a membres d'aquest Parlament, i sobretot a vostès com a govern..., hauríem de tenir clar, doncs, que la defensa de les competències pròpies és essencial i és imprescindible, perquè defensar-les és garantir drets i llibertats de la ciutadania de Catalunya.

De fet, aquest Parlament i el Govern –en l'anterior etapa, liderat per Esquerra Republicana– han estat pioners en aprovar mesures clares i contundents per construir el dret a l'habitatge com a dret fonamental. Per exemple, ja ho sabem, però com la limitació del preu dels lloguers a les zones de mercat residencial tensat, la regulació dels habitatges d'ús turístic per restringir-ne la seva massificació o l'acord existent per regular els lloguers de temporada i d'habitacions per evitar el frau de llei. Són només alguns dels exemples de les mesures necessàries per facilitar l'accés a l'habitatge i fer front a l'especulació del mercat immobiliari, però, no obstant aquesta voluntat i determinació per garantir efectivament aquest dret, és evident que, tot i això, calen més mesures. Tot això és necessari, però també és insuficient, i, per tant, ens cal continuar fent passos endavant i continuar anant més enllà.

L'habitatge, com deia, és ara al centre de les preocupacions de la ciutadania. De fet, segons el darrer baròmetre del CEO, l'habitatge és per primer cop des del 2007 el problema que més preocupa els catalans, per sobre de qüestions com l'economia o la situació política, i, per tant, un senyal inequívoc que la ciutadania percep amb total claredat que l'habitatge ja no és un dret garantit al nostre país, sinó que és un bé de luxe, a l'abast de molt poques famílies. Per això, i com apuntava, hem de treballar per revertir-ho, però no n'hi ha prou amb els passos que hem fet fins ara i, per tant, doncs hem d'anar més enllà.

I en aquest sentit, doncs, creiem que la manca d'una política fiscal clara i redistributiva en matèria d'habitatge ha contribuït en certa manera a mantenir aquesta situació, que és del tot insostenible, perquè el mercat immobiliari té moltes esclertes a l'hora d'utilitzar l'habitatge com a actiu i se n'aprofita per treure'n unes rendes cada vegada més altes. Per tant, el que proposem, el que creiem que cal en aquests moments, és desincentivar la compra d'actius amb afany especulatiu i restringir la compra d'habitatge per part de persones estrangeres no residents, perquè l'habitatge no pot continuar sent tractat com una mercaderia o com un actiu financer, sinó que és un dret que cal garantir. Per això cal fer front a aquesta crisi des del flanc de la restricció de la compra especulativa, com des del flanc fiscal, ja que allò que incentiva o penalitza el sistema impositiu determina *de facto* el model de ciutat i de societat que construïm. I, per tant, creiem que la fiscalitat, en aquest sentit, ha de jugar un paper fonamental per revertir aquesta situació i corregir aquests desequilibris i posar fi als privilegis que afavoreixen l'acumulació especulativa, l'expulsió del veïnat i l'ús turístic intensiu de l'habitatge.

Per tant, per una banda, el que defensem és la necessitat de tipus impositius més alts, amb l'objectiu de fer inviable l'acaparament i l'especulació amb l'habitatge. Però, per altra banda, defensem la possibilitat de que si una persona vol comprar un habitatge per fer-lo servir per viure, doncs aquesta persona pot, ha de poder beneficiar-se d'ajudes fiscals sempre que, si mai vol vendre aquest immoble, no pugui fer negoci amb això.

Per tant (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, molt breument–, consellera, a aquestes alçades del partit, tant vostè com el seu Govern ho saben sobradament, però no deixarem passar cap oportunitat

per avançar en la garantia del dret a l'habitatge, i, per tant, per una banda, tenim i hem de tenir tota la determinació en la defensa de la sobirania i l'autogovern de Catalunya en el marc de les competències i, per altra banda, davant de les nombroses ofensives del mercat immobiliari i de qui especula, no podem perdre cap oportunitat per regular-lo, en benefici de l'interès públic i general, que són les persones i que són els drets de les persones.

Per això el que volíem preguntar-li és quines són les propostes del Govern en termes de mesures reguladores i fiscals per combatre l'especulació immobiliària i per garantir el dret d'accés a un habitatge digne i assequible per a la ciutadania de Catalunya.

No tinc més temps i, per tant, en el següent torn d'intervenció detallaré una mica més les nostres propostes.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputada, efectivament, hi haurà cinc minuts més, i de ben segur que a través de la moció amb el grup parlamentari, doncs, podrem treballar, com hem fet fins ara. Evidentment, hi ha matisos, hi ha diferents visions, però jo crec que en matèria d'habitatge hem demostrat, les forces de progrés d'aquest Parlament, que ens podem posar d'acord i podem donar respostes conjuntes, efectivament, a un dels problemes que afecta d'una manera especial la ciutadania i –vostè ho deia també, i és així– les persones més joves de la nostra societat.

Instruments, vostè em demanava instruments de l'actual Govern, doncs, que estem desplegant i que van destinats a donar aquesta resposta a un dels principals reptes que tenim com a país i que la ciutadania mostra com a problema: aquesta manca d'accés a l'habitatge assequible.

El primer que vàrem desplegar va ser aquest programa cinquanta mil d'aquí al 2030 i el pla territorial sectorial d'habitatge, un instrument de planificació i un programa per construir aquest parc d'habitatge públic que en aquests moments no tenim, aquest 1,7, 1,9 –depèn de les dades, eh?– d'aquest parc d'habitatge públic que ens ha d'acostar, a través del pla territorial i aquesta política –que espero que sigui estructural– de construcció de parc d'habitatge de protecció oficial de lloguer assequible, doncs a avançar cap als més de 300.000 habitatges de dèficit que tenim a Catalunya d'aquí als propers vint anys. Primer, per tant, construcció i pla territorial sectorial d'habitatge.

Segon, garantir la contenció de rendes, a través de l'aprovació que vàrem fer del règim sancionador i aquest cos d'inspectors que ha d'assegurar efectivament el compliment de la contenció de rendes.

Tercer, que estem fent en aquest moment a través del projecte de llei, regular el lloguer de temporada. Una mostra, novament, de que el treball conjunt donarà els seus fruits, amb les forces de progrés d'aquest Parlament.

També fomentar la rehabilitació d'habitatges i regeneració urbana.

Un altre element és aquest traspàs d'actius que en aquests moments s'està fent de la Sareb a SEPES i que des del Ministeri ha d'arribar a les diferents comunitats autònomes. En qualsevol cas, nosaltres procurarem, des del Govern de la Generalitat, que aquest traspàs d'actius, que podria arribar a representar tretze mil habitatges a tot Catalunya en diferents modalitats –pisos, estructures per finalitzar, solars on podríem construir–, doncs es faci de la manera més favorable possible als interessos de Catalunya.

Desenvolupar la llei de barris. Aquí també hi ha una oportunitat de regeneració urbana i de parc d'habitatge envellit.

Desplegar també ajuts de fons europeus per als diversos programes de rehabilitació d'habitatges, d'edificis, de barris en entorns residencials de rehabilitació programada.

El tanteig i retracte és una altra de les línies que ja hem posat..., vaja, que hem utilitzat i que volem continuar utilitzant, en funció dels recursos econòmics de què puguem disposar. Deuen recordar la compra del fons Divarian, de 743 pisos, fa algunes setmanes.

I ajuts al lloguer, que ja saben que sempre he dit que no és la política desitjada, però fins que no tinguem aquest quinze per cent, doncs són ajuts que calen per mantenir les famílies en aquests pisos.

Exemples concrets. La primera convocatòria de la reserva de solars per augmentar aquest parc d'habitatge, amb un finançament de les promocions fins al cent per cent, garantint la titularitat d'aquests sòls per part dels diferents ajuntaments. Haig de dir –no em cansaré de dir-ho– que celebrem molt des del Govern i agraïm als ajuntaments de tot Catalunya, de diferents opcions polítiques, aquesta disposició de solars: més de 260 ajuntaments, més de 660 solars, que ens permeten arribar a un primer objectiu de construcció de més de 21.000 i escaig habitatges. Per tant, una política, com deia, que espero que sigui estructural i que es pugui mantenir en el temps amb diferents governs en els propers vint anys, per arribar a cobrir, no?, aquest dèficit i aquest quinze per cent d'habitatge públic.

Protocols signats fa deu dies, per exemple amb l'Ajuntament de Gavà, per a la cessió del dret de superfície de terrenys municipals, perquè Incasòl pugui promoure la futura construcció i explotació de més de quatre-cents habitatges protegits. O ahir mateix –i ho deia fa uns minuts– a Cerdanyola, també, les obres d'urbanització que permetran, dels cinc mil habitatges, en global, de tot l'àmbit, doncs començar, com dic, les obres d'urbanització que han de permetre els primers sis-cents habitatges de protecció oficial. Entre el 25 i el 26, Incasòl acabarà la construcció de més de tres-cents habitatges, 345, en deu municipis –Barcelona, Igualada, Vilafranca o Badia del Vallès– i, a partir del 2027, 1.327 habitatges més en divuit municipis. Això, nova construcció.

Respecte a la rehabilitació, en aquest 2025 estem rehabilitant 110 habitatges i del 2025 en endavant, 176 habitatges més. I, més enllà d'això, el Govern invertirà també 24,6 milions d'euros, quasi 25 milions d'euros, en la rehabilitació de 919 habitatges públics més entre el 25 i el 26, en cinquanta-tres edificis propietat de la Generalitat.

Per tant, construcció, rehabilitació... Li dono algunes dades i alguns projectes concrets.

Respecte a la compra d'habitatge de no residents –que vostè també hi ha fet esment–, és veritat que l'impacte de la demanda internacional sobre el mercat d'habitatge és un fenomen que està afectant nombroses regions en l'àmbit europeu, especialment en aquelles zones, en aquells àmbits on hi ha un fort atractiu turístic o urbanístic. L'augment –vostè en donava algunes dades– d'operacions de compra-venda per part de compradors no residents, és veritat que ens planteja reptes en termes d'accessibilitat o de pressió sobre el parc disponible.

Davant d'aquesta realitat, el Govern de l'Estat ja ha anunciat la seva intenció d'estudiar algunes mesures de caràcter fiscal dirigides a regular precisament aquestes compres d'habitatges per part de ciutadans extracomunitaris que no resideixen habitualment a Espanya. Ja es va retirar la Golden Visa, i entre les opcions en valoració es contempla un increment del gravamen aplicable a aquestes operacions, que podria arribar fins al cent per cent en alguns casos.

Respecte a la Sareb i la rehabilitació, ja li he donat algunes dades. Estic segura que les properes setmanes podrem continuar-ho comentant, perquè es preveu que

aquest mes de juny sigui el termini perquè aquest traspàs d'actius de la Sareb a SE-PES estigui ja finalitzat.

Respecte a l'adquisició d'habitatge, és una línia de treball que defenso, perquè ens permet ampliar aquest parc d'habitatge públic d'una manera més ràpida respecte a la construcció. Té la limitació pressupostària, doncs, que, en fi, cada any podrem assumir el que podrem assumir. Però, en qualsevol cas, dir que, quan ens plantegem un dret de tanteig i retracte o d'una adquisició preferent, el criteri que estem seguint en aquests moments és que els habitatges estiguin un vint per cent per sota del preu de mercat, han d'estar en bon estat de conservació i han de complir unes condicions mínimes d'habitabilitat. Tot això per garantir, dins de l'ampli mercat que pot tenir en aquests moments el tanteig i retracte, doncs una gestió eficient dels recursos públics i evitar compres que puguin ser ineficients.

El 2025 l'Agència de l'Habitatge de Catalunya ha disposat de més de 87 milions d'euros per aquest concepte. Hem adquirit ja en aquests moments 804 habitatges i en tenim pendents d'adquisició, acabant, doncs, les últimes valoracions i tot el procediment administratiu que s'ha de fer, 82 més pendents d'adquirir. Per tant, no és una xifra menor amb els recursos que tenim. I, com dic, més enllà d'augmentar el parc d'habitatge, l'adquisició d'aquests actius ens dona l'oportunitat de garantir drets, com vostè deia, d'evitar situacions límit i de construir una xarxa també de protecció per a les famílies que en aquests moments estan vivint en aquests pisos.

Accés als joves, que vostè també en feia esment. Després potser li puc donar algunes dades d'aquest bo jove i del complement que farem des del Govern de la Generalitat per arribar a més joves abans de l'estiu. En qualsevol cas, sí que li haig de dir que d'aquesta reserva de solars i d'aquest parc que estem construint, aquests cinquanta mil habitatges, d'aquí al 2030, d'habitatge de protecció oficial de lloguer assequible, hi ha un mínim del vint-i-cinc per cent..., mínim; hi ha alguns ajuntaments que fan una aposta perquè aquestes promocions siguin cent per cent destinades a joves menors de trenta-cinc anys, però, en qualsevol cas, un mínim d'un vint-i-cinc per cent d'aquest parc ha d'anar destinat a menors de trenta-cinc anys i, per tant, a atendre aquesta necessitat, efectivament, que hi ha entre els joves i un deu per cent destinat també, mínim, a famílies, a col·lectius amb diferents tipus de vulnerabilitats.

Aquestes són algunes de les polítiques. He donat alguns exemples concrets. En qualsevol cas, en els cinc minuts posteriors potser puc donar algunes dades més detallades o qüestions que vostè em vulgui plantejar en aquesta segona intervenció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. I per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé, gràcies, president. Bé, vostè, consellera, crec que s'ha centrat potser molt en explicar aquelles mesures que ja estan previstes o que ja s'estan desenvolupant, però jo el que li plantejava és la necessitat d'anar més enllà i d'anar a l'arrel del problema, diguéssim, i, per tant, també de poder obrir un debat sobre quin model, sobre quines bases o sobre quin marc legal i normatiu volem que s'estableixi el dret a l'habitatge en el nostre país. I, per tant, la necessitat d'anar més enllà jo la centrava en aquestes mesures que creiem que són necessàries per frenar la compra especulativa de l'habitatge o, dit d'una altra manera, frenar aquells usos, aquelles finalitats de l'habitatge que no són l'ús residencial o que no són l'ús per viure-hi, perquè del que estem parlant és d'una qüestió que és estructural i, per tant, cal anar a la base d'aquesta estructura.

De fet, aquest matí el president Illa en sessió de control ha mencionat que... Parlava, de fet, d'intervenir el mercat per si d'aquesta manera... És a dir, intervenir el mercat per tal de generar prosperitat compartida. Per tant, crec que hem d'anar en

aquesta línia de com intervenim el mercat per generar aquests fonaments de l'habitatge al nostre país. Vostè ha mencionat en aquest cas que l'Estat estudiarà quines mesures, però la nostra pregunta anava en la direcció de què farà el Govern de la Generalitat de Catalunya perquè, com li deia, tenim les competències per poder-ho fer i, per tant, volem desplegar aquestes conseqüències i atacar aquesta arrel del problema. Per tant, en la moció subsegüent que presentarem volem fer aquest pas més perquè tenir un sostre digne en el nostre país no sigui un privilegi en mans d'uns pocs, sinó que sigui un dret per a la majoria.

I, per tant, com li comentava, la primera proposta crec que és clara: limitar l'adquisició d'habitatges per part de persones o per part d'empreses estrangeres no residents, perquè el que no pot ser és que el mercat immobiliari estigui obert de bat a bat a fons d'inversió internacionals que compren immobles pràcticament al comptat i que eleven els preus fora de l'abast de la ciutadania del nostre país, que necessita aquests habitatges només per viure-hi. I, per tant, és aquesta pràctica o, millor dit, és aquesta mala pràctica la que està desfigurant els nostres pobles, la que està expulsant els nostres veïns dels seus barris i la que està convertint l'habitatge en un actiu financer i global en lloc d'un dret fonamental.

I, per tant, el que li proposem és que aquestes compres es restringeixin a residents habituals, per a qui viu i per a qui treballa al nostre país. I amb una funció clara: que siguin per viure-hi, no per a un ús lucratiu o especulatiu. Perquè és evident que aquest tipus de compravendes no responen a projectes de vida, sinó que responen, com li deia, a operacions purament especulatives. I, per tant, en aquesta mateixa línia, creiem que també cal limitar molt més la inversió estrangera destinada a l'ús turístic de l'habitatge, perquè el litoral, les zones rurals i els nuclis urbans amb alta pressió ja no poden resistir més aquesta ofensiva dels habitatges d'ús turístic i de les promocions turístiques i que, per tant, un cop més són els nostres veïns i veïnes qui en paguen les conseqüències.

També, com li deia anteriorment, és important abordar aquesta qüestió des del flanc fiscal i, per tant, posar fi als privilegis fiscals de les societats anònimes cotitzades d'inversió en el mercat immobiliari, que avui dia tributen amb uns avantatges totalment desproporcionats. I, per tant, creiem que no és lògic que qui fa negoci amb l'habitatge tingui un tracte fiscal millor que el d'una família que intenta accedir al seu primer pis per viure-hi. Per tant, proposem, per això, que hi hagi un impost a l'acumulació d'habitatges a partir de la segona i tercera propietat, amb un tipus progressiu orientat a desincentivar l'acaparament d'habitatges i, a més a més, que l'IBI pugui penalitzar de veritat els habitatges buits o que no s'estan utilitzant.

I, per tant, l'objectiu no és cap altre que protegir qui vol l'habitatge per viure-hi i no qui vol l'habitatge per especular. Per tant, si una persona vol comprar el seu habitatge per viure-hi, no ens sembla malament que puguem també obrir aquesta qüestió per reduir impostos, en aquest cas, l'impost de transmissió patrimonial amb aquesta clara condició: que sigui un habitatge per viure-hi i no per poder-hi especular o fer negoci posteriorment.

Per tant, crec que aquesta qüestió, l'habitatge, com sap, consellera, no és neutral i, per tant, defineix el model de societat, i ara mateix el sistema fiscal que tenim continua afavorint l'acumulació en mans d'uns pocs, mentre qui viu a base de la seva força de treball no pot ni plantejar-se ni comprar ni llogar en unes condicions dignes. Per tant, consellera, sabem que tenim les eines per fer-ho i el que li demanem és que les utilitzin totes, que no hi renunciïn i que es comprometin a fer polítiques que mirin de cara a la ciutadania i que no abaixin el cap davant dels lobbys immobiliaris, perquè saben que el país no pot esperar més i d'aquí només en podem sortir amb un ampli consens que ens permeti avançar cap a aquestes mesures valentes, ambicioses i estructurals.

I, per tant, el dret a l'habitatge no pot continuar sent un privilegi i ha de ser un dret garantit. I això, consellera, creiem que només s'aconsegueix intervenint, regu-

lant, redistribuint i defensant la sobirania d'aquest Parlament per defensar i per protegir la ciutadania del nostre país.

Gràcies.

El president

I per fer la rèplica té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputada. Intervenir, sí, i construir. Les dues coses. Però és que també he parlat de mesures d'intervenció. Quan li he parlat de la regulació del lloguer de temporada, aquí s'està fent una intervenció, efectivament. Quan parlem del topall al lloguer i assegurar el seu compliment, s'està parlant, precisament, efectivament, sí, d'intervenir. Quan li parlo d'una fiscalitat que penalitzi aquestes compres especulatives de no residents, s'està parlant, efectivament, d'intervenir. O quan des del Govern estatal intervenen demanant a plataformes com Airbnb la retirada de més de 65.000 anuncis de pisos turístics il·legals, doncs sí, són polítiques i actuacions que intervenen en el mercat.

Per tant, sí que he parlat d'intervenció, però també li parlo de construcció, perquè només amb la intervenció, que és absolutament necessari, sobretot en el curt i en el mig, per assegurar, efectivament, que aquests pisos van destinats a la funció principal que tenen, que és que hi pugui viure una unitat familiar amb un lloguer o una adquisició tradicional, com li deia, només així no aconseguim augmentar el parc d'habitatge públic. I soc molt insistent en aquest tema, perquè el pla territorial sectorial d'habitatge ens mostra que hi ha un dèficit important d'aquest parc, de l'1,7 fins al quinze per cent. Fixi's el recorregut que encara hi ha. Per tant, insistiré en què aquests dos camins han d'anar en paral·lel, i els dos –els dos– són absolutament necessaris.

Li parlava d'algunes dades i d'alguns recursos que destinarem, perquè ens preocupa, com a vostè. Sé que aquesta és una qüestió que a vostè li preocupa especialment, que és l'accés dels joves o, no?, aquesta edat d'emancipació tardana, especialment a Catalunya. Li deia, doncs, que, de moment..., fixi's també una política que pot ser, si vol, un pedaç, no? El que hem d'assegurar és que hi hagi aquest parc, però en el mentrestant hem d'assegurar que els joves puguin pagar aquest lloguer.

Hi ha aquest pressupost assignat d'aquesta primera convocatòria del bo jove de 37,7 milions d'euros, que complementarem, com li deia, des del Govern de la Generalitat, amb un pressupost de 13,4 milions d'euros, que vagi, precisament, a assegurar el manteniment d'aquests lloguers. En aquests moments, amb els recursos que ha destinat el Govern d'Espanya amb el bo jove, es poden assegurar, aproximadament, 6.297 –fent la mitjana, eh?– sol·licituds. Esperem amb aquests 13,4 milions d'euros poder incrementar fins a deu mil, aproximadament, les sol·licituds d'ajuts a lloguer per a joves menors de 35 anys.

Una altra política que també estem desplegant i que hem pogut complementar amb aquesta reserva de solars, i que no n'hem parlat, potser, prou, és la protecció indefinida del parc públic d'habitatge. D'això potser no en parlem prou, però és una qüestió, per a nosaltres, prioritària i important. Tots els habitatges que s'integren en aquestes diferents polítiques, eh?, tant tanteig i retracte, com nova construcció, com la compra amb el fons d'emancipació per a joves menors de 35, tots ells són habitatges que passen a ser protegits de manera permanent, i això no sempre ha passat.

Ja hem après, no?, d'anteriors polítiques que promocions, doncs, que després de vint o trenta anys, tornen al mercat lliure, són una mala política, i, per tant, en aquests moments, tots els programes que s'estan desenvolupant per part del Govern, tots, sense cap mena d'excepció, passaran a tenir una protecció de manera permanent.

En definitiva, diputada, miri, nosaltres també compartim que l'habitatge no pot continuar sent un bé sotmès a les regles del mercat, i com altres àmbits i altres polítiques, com pot ser l'educació, com pot ser la sanitat, ha de ser considerat un dret fonamental i un servei públic essencial. Aquesta és la visió que inspira l'actual Govern en matèria d'habitatge. És un canvi de paradigma que implica assumir que les polítiques públiques han de garantir l'accés a un habitatge digne, a un habitatge que sigui permanent, que sigui estable i que sigui assequible per a tothom.

Jo crec que compartim el fons. Estic convençuda de que podrem continuar treballant conjuntament per avançar tant en l'àmbit normatiu, per tal de regular i intervenir el mercat, com també en l'àmbit d'ampliar aquest parc d'habitatge públic. Espero que a través de la moció, doncs, efectivament, puguem plasmar algunes d'aquestes qüestions que avui hem parlat en forma de polítiques i de recursos econòmics.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera.

Interp·lació al Govern sobre les infraestructures i la mobilitat al Camp de Tarragona

300-00135/15

I el dissetè punt de l'ordre del dia és la interp·lació al Govern sobre les infraestructures i la mobilitat al Camp de Tarragona. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Bona tarda, consellera Paneque. Bona tarda, diputades i diputats, els de la resistència que aguantem fins a aquestes hores. Centrarem la nostra interp·lació sobre les infraestructures i mobilitat del Camp de Tarragona en una problemàtica, que és la connectivitat integral de l'estació d'alta velocitat Camp de Tarragona, no perquè no hi hagi altres problemàtiques, perquè la consellera sap que n'hi han moltes, a les rodalies, l'autopista, les carreteres...

Però vaja, hem volgut focalitzar aquest tema, perquè aquesta estació dona servei al voltant d'1 milió de viatgers anuals, i després de Barcelona-Sants, amb 10 milions d'usuaris en la mateixa tipologia de serveis, és la segona estació en volum de passatgers a Catalunya. Fou inaugurada el 2006, és a dir, fa pràcticament vint anys. Situada a dotze quilòmetres de l'estació d'autobusos de Tarragona i a dinou de la de Reus, l'accés només es pot realitzar per carretera amb vehicle particular, taxi o autobús.

Malauradament, en aquests gairebé vint anys, no s'ha creat una línia d'autobús directa des de la ciutat de Tarragona, amb 140.000 habitants. Els autobusos que hi van des de Tarragona són els de la línia Tarragona-Valls, que tenen una parada en aquesta estació. Segons la mateixa empresa concessionària, algunes de les línies amb més creixement són les que enllacen, precisament, amb aquesta estació Camp de Tarragona. El 2024 han tingut 400.000 viatgers, un cinquanta-tres per cent més que l'any anterior. En concret, l'empresa ressaltava la línia de Cambrils - Salou - Estació del Camp, que ha augmentat un vuitanta-dos per cent, i la línia des de Tarragona ciutat a Valls, amb la parada a l'estació del Camp, amb un seixanta-dos per cent d'augment.

Es preveu, si no estem errats, que el 2027 s'acabi l'actual concessió d'aquestes línies d'autobús. Ara no existeix cap mena de coordinació entre les freqüències dels trens que passen per l'estació Camp de Tarragona, ni en l'arribada ni en la sortida, amb els autobusos de la concessionària de l'empresa Plana.

A Europa existeixen diversos exemples d'estacions d'alta velocitat amb un servei de llançadora d'autobús o connexió especial amb el centre de les ciutats veïnes,

pensades per facilitar..., als passatgers. Li posaré alguns exemples. Ais de Provença, Zaragoza Delicias o València Joaquín Sorolla. En aquest cas ja és extrem, perquè la distància respecte a l'Estació del Nord és mínima.

En el cas del Camp de Tarragona, l'absència d'aquestes llançadores fa que moltes persones s'hi desplacin o ens hi desplacem en vehicle particular, amb una estimació d'una mitjana anual del quaranta-vuit per cent dels usuaris, percentatge major fora dels períodes de vacances, quan els usuaris normalment són, en essència, els locals.

Amb el caos que hem tingut a rodalies i a mitja distància arran de les obres del túnel de Roda de Berà i les posteriors en altres trams, encara ha augmentat més l'ús de l'estació Camp de Tarragona, i, en canvi, no s'han incrementat les freqüències dels autobusos.

Afegim-hi el problema de l'aparcament a l'edifici de l'estació de gestió privada per part de l'empresa Saba. No és econòmicament assequible per al ciutadà mitjà, i molt menys per als estudiants, que es desplacen molt sovint a estudiar a Barcelona. Fa mesos que no hi ha oferta d'abonaments permanents, malgrat que n'existeix la demanda i que no sempre l'aparcament està ple.

Davant d'aquesta situació, diàriament el vial d'accés, amb un únic carril per sentit, està ple de vehicles que, fruit de la manca de vigilància, són objecte de vandalisme i robatoris. Per exemple, la matinada del 14 de gener del 2018 van cremar totalment una desena de vehicles, o ara, aquest matí, n'hi havia tres de completament calcinats.

El 2017, l'Ajuntament de la Secuita, que és el terme municipal on es troba aquesta estació, plantejà la construcció d'un aparcament de superfície amb tarifes reduïdes, *low cost*, en uns terrenys agrícoles de catorze mil metres quadrats amb capacitat per a 650 cotxes, a tocar d'aquesta estació. La tramitació de l'expedient per convertir els esmentats terrenys en viaris no s'ha resolt per la Generalitat fins l'any passat, 2024, la qual cosa, doncs, hem d'agrair.

L'Ajuntament de la Secuita ha ofert aquests terrenys al Govern per a la construcció d'aquest aparcament *low cost*, i el secretari d'Infraestructures i Mobilitat s'ha limitat a dir, ja fa uns mesos, que ho estudiaria, creiem que mostrant un desconeixement profund sobre aquesta realitat que jo li estic explicant i que és la diària dels usuaris del Camp de Tarragona, que a més a més es troben en aquesta manca d'abonaments en el pàrquing privat.

El 31 d'octubre de l'any passat, en ple caos de la mitja distància i rodalies, Junts registràrem una proposta de resolució perquè el Parlament instés el Govern a habilitar immediatament els terrenys cedits per la Secuita i negociar amb la gestora de l'estació també l'ampliació de nous abonaments, mentre no es materialitzés aquest nou aparcament. Poc després, el 25 de novembre, Adif responia iniciant unes obres per a un aparcament provisional de només un centenar de places, diferent del proposat pel de l'Ajuntament de la Secuita. L'anunci, però, el feu la Generalitat.

Adif oblidà demanar el permís municipal; mostrava, una mica, aquesta manca de consideració que tenen cap al Camp de Tarragona, ja evidenciada amb el mateix manteniment que fa Adif d'aquesta estació i del seu entorn.

Segons la Llei 9/2003, de mobilitat, correspon a l'Autoritat Territorial de Mobilitat, que lidera la Generalitat, proposar i finançar mesures com aquesta, que és la construcció d'un pàrquing dissuasiu. Encara que el sòl sigui extern als terrenys ferroviaris, el que proposa la Secuita, el Govern del president Illa podria negociar amb Adif la incorporació al projecte de l'Ajuntament de la Secuita. Però el que no es pot fer és eludir la responsabilitat legal de liderar l'habilitació d'aquest aparcament. De fet, així ho vam aprovar en la Comissió de Territori del passat 5 de març.

Malgrat l'elevat moviment de passatgers, aquest vandalisme que li he comentat i que des del 2011 la cessió d'Adif a la Generalitat de la carretera entre la 240 i l'estació, d'uns dos quilòmetres, és una realitat, els Mossos d'Esquadra tampoc compten amb cap dependència en aquesta estació ni realitzen rondes diàries ni continuades,

ni dins ni en l'entorn de l'estació. Pel nombre d'habitants, l'Ajuntament de la Secuita no compta amb policia local, la qual cosa hauria de fer-nos reflexionar.

D'altra banda, la connexió ferroviària d'alta velocitat entre Camp de Tarragona i Barcelona, operada per Renfe, presenta diverses limitacions que dificulten la mobilitat eficaç, sobretot per als viatgers que es desplacen per motius laborals o acadèmics –de fet, alguns diputats i diputades d'aquest Ple ho poden explicar.

Pel que fa a la freqüència de serveis en sentit nord, cap tren no arriba a Barcelona abans de les vuit, fet que impedeix l'accés a un horari adequat per iniciar una jornada laboral normal o acadèmica. En canvi, la via d'alta velocitat entre Camp de Tarragona i Barcelona roman lliure de combois de viatgers entre les set i les vuit del matí.

El març de 2025, l'operadora Renfe, a més a més, quan s'estan demanant millores, procedeix a retardar un tren que sortia a les 8.31 fins a les 8.41, fet que encara empitjora els horaris d'accés a Barcelona per entrar a la feina o a les classes.

Paral·lelament, els serveis s'han anat degradant per aquesta inexplicable decisió de Renfe i Adif de no recuperar les freqüències de pas que es van retallar a causa de la pandèmia el 2020.

Pel que fa a l'operativa d'abonaments, els usuaris han detectat pràctiques que els en limiten l'accés. Així, Renfe restringeix el nombre de places disponibles en la modalitat d'abonament i perjudica els viatgers habituals que ens interessaria, precisament, afavorir. Aquesta situació genera paradoxes: hi ha combois que figuren com a complets per als abonats amb l'aplicació o a la web, però que a la pràctica disposen de places lliures si els bitllets es compren fora de l'abonament.

La Cambra de Comerç de Tarragona, en un altre ordre de coses, i els ajuntaments de la Secuita i de Perafort també han exigint millores no resoltes en la connectivitat d'aquesta estació, com per exemple la de sumar un carril a la nacional 240 des de Tarragona en direcció a Valls fins a la rotonda de l'estació. I és relativament fàcil..., i cito les paraules d'un subdelegat del Govern de l'Estat del seu partit, perquè deia que no s'havien de fer massa expropiacions. Així mateix, s'ha demanat desencallar la construcció del vial d'un quilòmetre i mig per enllaçar l'estació amb la carretera del Catllar i facilitar-ne l'accés per als usuaris del Baix Gaià i del Tarragonès Nord.

D'altra banda, el disseny del Tramcamp no preveu l'arribada a l'estació del Camp de Tarragona, si més no en la seva redacció present; una errada majúscula de l'actual Govern de la Generalitat que aquest Parlament acordà esmenar en el darrer plenari.

La situació de notables mancances en el servei d'alta velocitat ha fet que nasqués el grup de whatsapp Avanteros Pringats, embrió de la Plataforma d'Usuaris Avant Catalunya, que demana més freqüències i preus més assequibles, alhora que supleix la falta d'informació.

Paral·lelament, a Lleida, una estació amb clara vinculació amb Camp de Tarragona, el president de la Cambra de Comerç ha considerat un problema la falta de freqüències per anar a treballar a Barcelona i assegura que el cost del bitllet és caríssim i dels trams més cars en alta velocitat respecte al conjunt de l'Estat, circumstàncies que també afecten els usuaris de Camp de Tarragona. Les principals institucions de Lleida, sindicats, plataformes, federacions de veïns, també han mostrat un front comú per millorar aquest servei, que jo diria que les reclamacions que fan són homologables a les que fem des de l'estació de Camp de Tarragona.

Per tot plegat, benvolguda consellera Paneque, la nostra pregunta és: quin és el plantejament del Govern per reparar els greuges amb què es troben o ens trobem milers de ciutadans diàriament que havíem confiat amb el transport públic ferroviari per organitzar-nos les nostres vides, no? Per tant, des d'un to constructiu, li agrairíem, doncs, que hi hagués també una bateria de respostes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. I per respondre té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, li agafo el guant del to, tot i que en algun moment em semblava que aquesta indignació..., li anava a dir: bé, escolti'm, ja m'hagués agradat, eh?, trobar-me tot això arreglat com a consellera. Però, en fi, vostè representa un grup que ha governat aquest país durant molts anys i... En fi, que m'hagués agradat trobar-m'ho millor, eh?; diguem-ho així. Però li agafo el guant d'intentar tenir un diàleg propositiu i veure si els plantejaments que fem des del Govern, en fi, es poden complementar amb alguna altra qüestió que a vostè li sembli pertinent; a més, des del coneixement de la realitat.

El primer missatge que volia traslladar als ciutadans, catalans i catalanes, del Camp de Tarragona és que coneixem perfectament les dificultats que hi ha hagut en termes de mobilitat; que pensem que estem actuant per tal de que puguin haver millores substancials a partir d'aquest estiu i que, per tant, es vagin notant millores els propers mesos i anys. Volem impulsar realment una nova etapa al Camp de Tarragona, amb l'objectiu de millorar els serveis, la mobilitat, i d'obrir noves oportunitats que donin aquesta perspectiva d'esperança de futur a la ciutadania en un àmbit que..., és veritat, la mobilitat, doncs, ha tingut i té les seves dificultats. A més, la importància estratègica de la regió és indiscutible: concentra el deu per cent de la població del país i genera el dotze per cent del PIB a Catalunya.

Però li deia: el Camp de Tarragona va rebre en l'última dècada, des del 2010, només el cinc per cent de les inversions públiques, una tendència que volem revertir, i, de fet, el president Illa té el compromís i la determinació de prendre aquelles decisions que siguin necessàries per tal de situar els serveis que en aquest moment té el territori a l'alçada de la importància que té en termes de PIB i de població.

Des de fa anys, com li deia, el Camp de Tarragona espera un model de mobilitat pública concret; això ha comportat algunes disfuncions. Jo crec que la principal millora dels propers anys vindrà precisament –i vostè també ho apuntava– a través de la millora dels serveis ferroviaris: les línies R13, R14, R15, R16 o els serveis de rodalies de les línies R2 sud i R4.

A la ciutat de Tarragona, en aquests moments hi passen cada any més de dos milions de passatgers. I és veritat, a més a més, que aquesta situació s'ha vist agreujada i s'han passat moments complicats després de les obres i durant les obres del túnel de Roda de Berà. I som conscients que aquests serveis ferroviaris han de millorar amb urgència per poder començar a donar resposta a aquestes millores que tots desitgem.

Entre les bones notícies hi ha que els serveis de transports de carretera que va impulsar el Govern de la Generalitat des de Reus i des de Tarragona han cobert raonablement bé el dèficit ferroviari aquests mesos, alhora que la implantació de la T-10/120 ha funcionat també raonablement bé. I els serveis d'alta velocitat des de l'estació de Perafort - la Secuita són un èxit, amb més de 1,6 milions de passatgers cada any.

Àrea urbana. Les sis comarques del Camp de Tarragona, vist d'una manera global... Perquè vostè em deia: «Només li parlaré d'una estació», però ja sabia jo que això és impossible. La mobilitat, doncs, s'ha de veure d'una manera holística, no?, com una unitat. I, com li deia, estem prenent decisions pel Camp de Tarragona en cadascuna de les seves sis comarques.

En aquests moments, al mateix Camp de Tarragona, els diferents nivells institucionals estan immersos en aquests moments en una reflexió estratègica sobre la seva mobilitat i el transport públic, impulsada, com li deia, des dels mateixos municipis i liderada per la Diputació de Tarragona. La Generalitat hi estem al costat, estem

treballant colze a colze. I en aquest marc s'han començat a formular algunes propostes per a la creació, per exemple, de l'àrea metropolitana, que permeti reforçar aquesta capacitat institucional i competencial a l'ATM, a l'Autoritat Territorial de Mobilitat.

En una primera reunió amb la Secretaria de Mobilitat i Infraestructures, els municipis promotors varen posar sobre la taula la necessitat de planificar la xarxa de transport públic del territori. Vostè també hi feia esment: el mapa concessional, la seva finalització està prevista per al 2028, i aquesta –vostè deia 27-28– és el 2028 quan finalitza, i és una oportunitat adequada per tal de redefinir els serveis de mobilitat del Camp de Tarragona i integrar també la infraestructura del Tramcamp.

En aquest sentit, estem impulsant, com li deia, colze a colze amb la diputació, amb els ajuntaments, un estudi específic que licitem en els propers mesos amb l'objectiu de dissenyar aquesta nova xarxa de transport que respongui a les necessitats reals del territori. És així. Les concessions actuals venen de molts anys enrere, i no només hi ha noves necessitats, sinó un increment demogràfic que així ho recomana. Per tant, els propers mesos, licitació d'aquest estudi. Una nova planificació que ha de tenir en compte també les interaccions amb el tramvia, amb el transport ferroviari, amb els serveis de transport urbà i amb la futura configuració del transport interurbà.

Pel que fa al transport per carretera, les dades que tenim d'ATM del Camp de Tarragona mostren que fins a finals de març d'aquest 2025 la demanda ha crescut fins a un vuit per cent respecte al mateix període del 2024; un increment que, efectivament, provoca tensions de capacitat en algunes línies, especialment a les connexions exprés entre Reus i Tarragona i entre el Vendrell i Tarragona. Aquests serveis, sí que li puc dir que es reforçaran els propers mesos gràcies a uns fons que hem rebut del fons climàtic. Estem en un entorn de pròrroga pressupostària, amb alguns suplementos de crèdit que, com justament avui, no?, doncs hem convalidat. Gràcies a aquests suplementos i aquests fons del fons climàtic, podrem millorar aquestes connexions entre Reus i Tarragona i entre el Vendrell i Tarragona.

Finalment, també dir-li que estem treballant en l'elaboració d'un nou pla director de mobilitat del Camp de Tarragona, liderat en aquest cas per l'ATM, amb una mirada posada –i això ho compartim– en una mobilitat sostenible, però més eficient i integrada.

Respecte a algunes obres que han distorsionat la mobilitat del Camp de Tarragona, com li deia al principi, des del mes d'octubre del 24 fins al març del 25, vostè sap que aquestes obres d'infraestructures han comportat aquest tall ferroviari entre Tarragona i Sant Vicenç de Calders. Li deia que el pla alternatiu de transport va funcionar raonablement bé, tot i que hagués estat recomanable, efectivament, mantenir-lo setmanes després de la finalització d'aquestes obres, tal com va quedar palès –l'hi dic també per recollir algunes aportacions de millora que des del Govern recollim i que implantarem en futures obres que impliquin talls.

Els treballs estan continuant en aquests moments a Sant Vicenç de Calders, fins al mes de setembre del 2025, amb algunes afectacions i reduccions de capacitat que en aquests moments estan alterant el servei. I, a causa d'aquestes obres de millora, el servei de rodalies de Tarragona, entre Reus, Tarragona i l'Arboç, no està operant. Ara bé, a partir del setembre del 2025, quan totes aquestes obres hagin estat finalitzades i aquests treballs a Sant Vicenç de Calders puguin permetre recuperar aquesta operativitat completa de l'estació, des del propi departament i Renfe s'implementaran nous horaris dels serveis regionals del sud i de rodalies de Tarragona. Per tant, els serveis milloraran, i es recuperaran i es milloraran i s'incrementaran aquests horaris per tal de donar un millor servei i que, per tant, es vegi que, finalitzades les obres, això repercuteix de manera positiva en els usuaris en l'àmbit del Camp de Tarragona.

Aleshores acabaran també els canvis de rail en el tram de Vilanova i la Geltrú - Castelldefels –això també aquest estiu del 2025; el tram entre Vilafranca del Penedès i Castellbisbal arribarà una miqueta més tard, en el primer semestre del 2026, i

el soterrament, també, al pas de Sant Feliu de Llobregat acabarà també el 2026. Totes aquestes infraestructures, totes aquestes millores, han de venir a millorar el servei des del sud, com l'hi deia, des de l'R2 i l'R4.

Els treballs estructurals al Camp de Tarragona, les obres, les inversions són un exemple clar d'obres que s'han de fer per millorar el servei que estan distorsionant doncs, el servei actual, i els usuaris en són perfectament coneixedors i conscients, però, com he dit altres vegades, són obres necessàries si volem arribar a un servei òptim i al que mereix Catalunya i el Camp de Tarragona.

Em queden trenta segons. Hi ha alguns altres àmbits que voldria detallar, en qualsevol cas, en els següents minuts, especialment l'estació intermodal de Vilaseca i també millores de la ciutat de Tarragona i del transport ferroviari de mercaderies per l'interior.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Gràcies, president. Gràcies, consellera. El tema a què feia referència, les rodalies, el deixem per a la tardor, si li sembla, perquè jo crec que donarà de si. Prefereixo agafar-li la paraula, i plena confiança en aquestes millores que vostè hi confia, eh? En tot cas, crec que a la tardor tindrem temps.

En tot cas, des de Junts instem el Govern a una sèrie de mesures amb relació a aquesta mobilitat que les hem anat parlant amb els usuaris. Per una banda, crear dues línies llançadora d'autobús des de les estacions de Tarragona i de Reus a l'estació Camp de Tarragona, sense parades, amb freqüències de quinze minuts des de Tarragona i vint des de Reus en hores punta, i de trenta minuts la resta del dia, coordinades amb els horaris dels trens. Incloure en el futur plec de condicions aquestes línies llançadora.

Que tots els autobusos siguin accessibles per a persones amb mobilitat reduïda, que el personal entengui el català, que es pugui pagar amb targeta, mòbil o efectiu, cosa que li pot estranyar, però això cada dia no és viable. Instalar màquines de bitllets i recàrrega de targetes a l'estació del Camp de Tarragona.

Crear una taula de coordinació entre l'Autoritat del Transport de Tarragona, Adif, Renfe i altres operadores per sincronitzar horaris de trens i autobusos en aquesta estació del Camp de Tarragona.

Millorar la retolació a les andanes dels autobusos amb identificació clara, senyalització digital multilingüe i accessible per a persones amb discapacitat visual o mobilitat reduïda i una pantalla general d'horaris, coses que tampoc existeixen.

Habilitar amb immediatesa els terrenys oferts per l'Ajuntament de la Secuita per fer-hi l'aparcament de baix cost. Mentre això no es materialitza, negociar amb Adif i l'Estat l'ampliació de places d'abonament mensual a l'aparcament de Saba.

Ampliar la carretera TV-2232 d'accés a l'estació entre la rotonda on es creua amb la 2231, de manera que en tot el recorregut assoleixi la mateixa amplada i prestacions.

Signar un conveni amb l'Ajuntament de la Secuita per retirar vehicles cremats al voltant de l'estació, perquè és un ajuntament petit i no té capacitat.

Establir una dependència de Mossos d'Esquadra a l'estació utilitzant espai buit del vestíbul.

Desencallar la construcció d'un vial de quilòmetre i mig per enllaçar l'estació amb la carretera del Catllar, sense que això afecti els terrenys cedits per la Secuita per a l'aparcament.

Acordar amb l'Estat un tercer carril a la nacional 240 fins a la rotonda de l'estació, millorar-hi la senyalització i dignificar estèticament aquesta rotonda.

Reformular amb urgència el projecte de Tramcamp perquè arribi a l'estació.

Sol·licitar a l'Estat la reformulació dels serveis entre Camp de Tarragona i Barcelona Sants perquè el primer Avant arribi a Barcelona abans de les vuit del matí i el

segon abans de les nou, de dilluns a divendres. Avui em deien els usuaris que a partir de l'1 de juliol el primer servei desapareix.

Garantir que aquests dos primers Avants del matí, que enllacen Lleida, Pirineus i Barcelona Sants passant pel Camp de Tarragona, tinguin doble composició, amb 472 places assegudes.

Doblar la capacitat de l'Avant de les 14.05 entre Barcelona, Camp de Tarragona i Lleida Pirineus de dilluns a divendres.

Doblar la capacitat de dos dels Avant en sentit sud entre Barcelona i Camp de Tarragona i Lleida-Pirineus de dilluns a divendres en la franja de 15.45 a 18.45 per arribar també a aquests 472 viatgers en cadascun.

Ampliar capacitat i freqüència dels Avants a la resta de franges de màxima demanda en els mateixos trajectes cada dia de la setmana.

Demanar a l'Estat que Renfe no limiti l'accés amb abonament mentre hi hagi seients disponibles en el mateix comboi Avant dins de tot Catalunya.

Exigir a l'Estat un sistema tarifari just en els trens d'alta velocitat usats per a mitjanes distàncies, que és el cas dins de Catalunya, i integrat en abonaments multi-transport, així com deduccions fiscals per als usuaris de transport públic que s'hi desplacen per motius laborals.

Impulsar amb Renfe i altres operadores un sistema de mobilitat integrada que permeti reservar tren i transport local fins al destí final.

Crear un sistema d'informació per a l'usuari via dispositius mòbils i proporcionar wifi al sistema ferroviari català, perquè segurament ajudaria a que les esperes i els retards fossin més comprensibles.

I, finalment, una cosa tan simple com instal·lar retolació de prohibició de fumar a les andanes cobertes d'estacions d'autobús on encara no n'hi ha, com el Camp de Tarragona i Tarragona.

Com veu, hi han algunes coses que requereixen complexitat de negociació, però altres coses són fruit de la deixadesa acumulada durant molts anys. I jo no seré el que no digui que el nostre partit no és culpable o culpable d'aquestes coses. El que no pot ser és que una estació com Camp de Tarragona, després de vint anys, amb tots els governs que han passat, tingui un aspecte realment de tercera categoria. I, tant pel volum com pel valor estratègic que té aquesta zona, com vostè ha manifestat, crec que és hora de que tots els grups ens posem les piles i ajudem perquè això es pugui resoldre.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, diputat, de debò, pel to. Imagino que algunes de les propostes doncs aniran recollides en la moció i, per tant, tindrem oportunitat de parlar-ne més concretament.

Vostè em deia algunes millores tan concretes com les màquines expenedores, l'augment –això s'està treballant ja en aquests moments–, la cartelleria, li haig de dir la veritat, ho desconeixia; en tot cas, avui ho traslladaré a l'equip de la conselleria.

L'augment de les capacitats ferroviàries passa per l'adquisició de nou material rodant; això, sí que haurem d'esperar a partir del gener del 2026, quan es comencin a incorporar, doncs, aquests nous trens a un ritme de tres o quatre cada mes, els propers mesos, a partir de gener del 2026.

El que em comentava de la Secuita, ja em comprometo a tornar a parlar amb l'equip de govern de l'ajuntament. En el seu moment, quan, efectivament, va haver-hi doncs aquesta notícia, no?, de que Adif procedia a actuar en un espai que

interpretava que podia actuar-hi i fer aquest aparcament, va haver-hi aquests dissensos, diguem-ho així. Jo mateixa vaig parlar amb l'alcalde, i en aquell moment semblava que per la pròpia tramitació de la llicència no s'arribava a temps per poder habilitar aquella zona durant els mesos del tall. En qualsevol cas, ja em comprometo a recuperar les converses amb l'ajuntament, perquè sí que semblava que les prioritats eren diferents, les que marcava Adif que les que marcava el propi Govern. Per tant, ja m'hi comprometo.

Respecte a la línia ferroviària que connecta Tarragona, Lleida i Saragossa, que és una infraestructura més... –vostè ho ha comentat–, però és estratègica perquè enllaça el corredor del Mediterrani amb el corredor de l'Ebre, amb el Cantàbric i amb el centre peninsular, una connexió fonamental que ha estat objecte ja de diverses actuacions per part del ministeri i d'Adif per tal de millorar-ne la capacitat i l'eficiència. Al maig del 24, Adif va adjudicar 25,6 milions d'euros per adaptar set estacions del corredor convencional entre Saragossa, Lleida i Tarragona per a trens fins a 750 metres de longitud, una actuació que permetrà l'estacionament de trens de longitud estàndard i reforçant així la interoperativitat del transport ferroviari de mercaderies i avançar cap a un model més competitiu. Al març d'enguany, d'aquest 2025, el ministeri va licitar 4,35 milions d'euros per als estudis informatius del desdoblament de la línia Saragossa - Lleida - Reus - Sant Vicenç de Calders, una iniciativa que té com a objectiu incrementar la capacitat de la línia i anticipar-nos a futurs increments de demanda i millorar la connectivitat també d'aquestes ciutats. A l'abril de 2025, el mes passat, va adjudicar el projecte per adequar aquesta línia als serveis d'autopista ferroviària, amb una inversió prevista de més de 60 milions d'euros. Les obres inclouen l'elevació del gàlib de sis túnels, la modificació de setze passos superiors, l'adaptació també de la catenària, i d'aquesta manera es permetrà la circulació de nous trens i, per tant, augments de capacitat, tal com vostè també comentava.

En definitiva, actuacions que reforcen les infraestructures del Camp de Tarragona, que milloren la competitivitat d'aquest territori, que contribueixen no només a aquest desenvolupament més competitiu, sinó a millorar el servei del transport públic al Camp de Tarragona; unes millores que esperem que tinguin un impacte directe en els propers mesos i anys en la qualitat del servei per a passatgers..., i oferir una mobilitat, com l'hi deia, colze a colze treballat amb les diferents institucions presents –diputació, consells comarcals i ajuntaments– per tal de que puguem anar revertint aquesta situació que, hi coincidim, i és així, doncs en aquests moments no està a l'alçada de les necessitats que es tenen en aquests moments arreu de Catalunya, però al Camp de Tarragona també, i d'una manera especial, per les afectacions que aquests últims mesos i anys hi ha hagut a través d'aquestes obres que hi ha hagut i que encara –en soc conscient– la ciutadania no veu...

Vostè: «Li fem un vot de confiança», no? Jo soc conscient que els usuaris en aquests moments encara no perceben, no palpen les millores que hi ha d'haver a partir de la tardor –esperem que així sigui. En qualsevol cas, té el meu compromís de treballar intensament i colze a colze amb vostè i amb tots els grups parlamentaris per poder millorar la mobilitat al Camp de Tarragona i de veritat que li agraeixo el to, i espero que puguem continuar treballant per millorar la mobilitat i altres qüestions del Camp de Tarragona.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i dotze minuts.